

JULIETTE SOBANET

îmbrățișări la Paris

O AVENTURĂ SAVUROASĂ ÎN ORAȘUL IUBIRII

JULIETTE SOBANET

îmbrățișări la Paris

Traducere din limba engleză și note de
CARMEN ION

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: ALINA CREANGĂ, MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: LORENA IONICĂ,
MIHAELA CIUFU

Juliette Sobanet, *KISSED IN PARIS*
Copyright © 2013 by Juliette Sobanet
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA este marcă înregistrată.

ISBN: 978-606-8623-40-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SOBANET, JULIETTE

Îmbrățișări la Paris / Juliette Sobanet ; trad.: Carmen Ion. –
București : Corint Books, 2014
ISBN 978-606-8623-40-5

I. Ion, Carmen (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Pentru Alison, Karen, Marion,
Tracy, Sharon, Mary și Tara.

Sunteți cele mai grozave prietene și partener
din grupul meu critic.

Fie ca visurile voastre literare cele mai îndrăznețe
să se împlinească!

MULȚUMIRI

Doresc să le mulțumesc prietenilor și familiei pentru entuziasmul și sprijinul lor necondiționat. Amanda, îți mulțumesc pentru că mi-ai devorat cartea pe iPhone și pentru că mi-ai fost o verișoară și o prietenă minunată. Mii de mulțumiri și lui Kelly, care a parcurs ciornele romanului meu de debut, ca și lui James și Zack, primii cititori de sex masculin care s-au încumetat să încerce marea cu degetul.

Toată recunoștința mea lui Kevan Lyon, uimitorul meu agent literar, pentru observații și sfaturi. Fără tine, n-aș fi ajuns aici. Și lui Leslie, pentru încurajările constante și încrederea pe care mi-a acordat-o. Apreciez mai mult decât ți-ai putea închipui tot ce ai făcut pentru mine.

Mii de mulțumiri fabulosului grup de sprijin pe care mi l-am creat în ultimul an pe blog, Twitter și Facebook. Nu am crezut că îți poți face prietenii statornice online, dar voi mi-ați dovedit contrariul.

Mamă, îți mulțumesc pentru că mi-ai spus întotdeauna că pot deveni orice îmi doresc. Și ție, Sean, recunoștința mea pentru că mi-ai ascultat toate

fanteziile, chiar și atunci când habar nu aveai despre ce vorbesc.

Nu în ultimul rând, doresc să le mulțumesc tuturor cititorilor care au acordat o șansă cărților mele și mai ales acelor dintre ei care și-au dat osteneala de a-mi transmite vorbe de încurajare. Faptul că vă plac poveștile mele mă face mai fericită decât ar fi o femeie îndrăgostită lulea la Paris!

PROLOG

De la: Angela Kelly

Către: Chloe Turner

Trimis: joi, 25 august, la 1:00 a.m.

Subiect: Fă-ți bagajele, Orașul Iubirii te așteaptă.

Chloe,

Am căzut la pat cu o gripă al naibii de păcătoasă și nu pot face călătoria la Paris. Va trebui să te duci tu în locul meu. N-am cum să mă port cu rafinamentul unei franțuzoaice sofisticate atâta timp cât trebuie să alerg la baie din cinci în cinci minute. Recunosc, sunt o șefă rea, din moment ce îți cer să faci asta cu doar o săptămână înainte de nuntă, dar lucrezi de ceva vreme pentru mine și mă cunoști deja. Știi că sunt în stare să fiu o cățea lipsită de scrupule, dar și eu știu că poți să faci treaba pentru care te trimit. Pentru că te-ai descurcat întotdeauna de minune.

Avionul pleacă la 6 p.m. și aterizează pe Aeroportul Charles de Gaulle mâine-dimineață devreme. Conferința internațională pe probleme de predare a limbilor străine va avea loc vineri și sâmbătă, iar zborul înapoi e programat duminică dimineață, așa că vei avea timp suficient să-ți pregătești nunta. Vei sta la ultraelegantul Plaza Athénée Hotel, la ieșirea de pe Champs-Élysées. Fă-ți bagajele și ocupă-te de treabă, știu că poți să o faci.

Numai nu te ocupa și de vreun francez dintr-ăia foc de arătoși. Presupun că lui Paul nu i-ar plăcea. În plus, deși nu prea mă dau eu în vânt după nunți, pe a ta o aștept cu nerăbdare... asta, desigur, dacă mai sunt invitată.

Angela Kelly

Kelly and Rain Premier Event Planning

Washington, DC

De la: Chloe Turner

Către: Sophie Turner

Trimis: joi, 25 august, la 1:03 a.m.

Subiect: Schimbare de plan

Dragă Soph,

Încerc să n-o iau razna, dar tocmai ce-am primit o veste de la nebuna mea de șefă, Angela. S-a îmbolnăvit și mă trimite pe mine la Paris cu treburi... diseară. OK, acum chiar că simt că o iau razna. Cum a putut? Doar știe că am nunta peste nouă zile. NOUĂ zile! N-am cum să plec la Paris în weekendul ăsta! Așa ceva nu se poate. În plus, tu vii încoace sâmbătă și n-am de gând să te las singură în casă cu Paul, fără mine ca să mediez între voi. Doar știm cu toții cât de mult vă iubiți. O să-i răspund Angelei și o să-i scriu că nu mă duc la Paris. Exclus! Te rog, nu le spune nimic lui tati, Lily ori Magali. Nu vreau să-și facă griji pentru mine.

Pupici,

Chloe

P.S. Dacă totuși o să mă duc la Paris, trimite-mi informațiile despre zborul tău, ca să îl mut pe ziua de luni. Doar așa, pentru orice eventualitate. Deși nu am de gând să mă duc. Nici moartă.

De la: Sophie Turner

Către: Chloe Turner

Trimis: joi, 25 august, la 1:07 a.m.

Subiect: Paris? Ce mama dracului?

Chloe,

Cum Dumnezeu de-ți cere Angela să te duci la Paris când nunta e weekendul viitor? Pe bune, jobul ăsta al tău e de groază. La fel și șefa. Dar mă gândesc că e atât de nebună încât să te dea afară dacă nu te duci. Pe de altă parte, dacă totuși o să te duci, Paul o să facă o criză de nervi (și nunta o să fie și mai distractivă, ai să vezi). Doar știi că tot insistă să renunți la serviciu și să devii casnică (ceea ce, apropo, nici n-ar fi o idee foarte rea — când te-ai relaxat și tu ultima oară, măcar pentru cinci minute?). Problema e că, dacă pleci la Paris cu afaceri în weekendul ăsta, n-ai să faci decât să-i dai apă la moară lui Paul... iar dacă nu te duci, ei bine, cel mai probabil vei fi concediată.

Baftă, soră-mea! N-aș vrea să fiu în locul tău.

XXX

Soph

P.S. Sunt supărată pe tine că n-ai încredere în mine că m-aș putea înțelege cu Paul. Deși mi-ar plăcea mult mai

mult de el dacă n-ar avea bățul ăla înfipt în fund, n-am de gând să-i fac viața amară cu o săptămână înainte de nuntă. Totuși, o să-ți accept oferta de a schimba biletul de avion pentru luni. Asta numai pentru că nu vreau ca Domnul Tricou Polo și Pantaloni Kaki (o spun cu toată dragostea de care sunt capabilă) să se simtă inconfortabil cu sora ta hippy din California care îi invadează casa. „Pentru orice eventualitate”, îți trimit datele zborului. Ha!

De la: Angela Kelly

Către: Chloe Turner

Trimis: joi, 25 august, la 1:09 a.m.

Subiect: Bonjour?

Chloe,

Sunt convinsă că motivul pentru care nu mi-ai răspuns încă e că îți faci bagajele pentru Paris. Desigur, nu e cazul să îți amintesc că atât prima, cât și cariera ta depind de îndeplinirea cu succes a acestei sarcini. Prima conferință internațională pentru Kelly and Rain. Doar n-o s-o ratăm.

Angela Kelly

Kelly and Rain Premier Event Planning

Washington, DC

P.S. Ar trebui să curăț gresia din baie. Dar abia dacă am energie să tastez mailul pe telefon, darămite să frec gresia asta jegoasă. Te rog, răspunde repede, ca să mă întorc la zăcutul pe gresia rece și murdară, cu ochii închiși. Uitatul la ecranul telefonului mă amețește.

De la: Lily Turner

Către: „sora cea mare” Chloe Turner

CC: „sora Lil” Magali Turner

Trimis: joi, 25 august, la 1:11 a.m.

Subiect: Oh la la

Bună, sora cea mare,

Ce-i chestia asta cum că trebuie s-o ștergi la Paris cu o săptămână înainte de nuntă? Doar nu te-ai răzgândit, nu-i așa? Dar dacă tot pleci, ce-ar fi să-mi aduci câteva sticle de vin francezesc? Și poate și un amant francez sexy, ca să se asorteze? Sau, și mai bine, n-ai putea să ne iei pe toate cu tine acolo ca să-ți organizăm o petrecere a bur-lăcițelor ca la carte într-un club parizian desfrânat de la subsol? Cina aia cu ștaif de acasă de la mama lui Paul, cu toți verișorii ăia sclivisiți și cuminți ai lui, nu se pune la so-coteală. Magali va împlini și ea în curând optsprezece ani și n-o s-o deranjeze stripperii. Nu-i așa, Mags?

Pup,

Lil

De la: Chloe Turner

Către: Sophie Turner

Trimis: joi, 25 august, la 1:14 a.m.

Subiect: Re: Paris? Ce mama dracului?

Sophie,

Te-am rugat expres să nu le spui fetelor de excursia mea la Paris. Nu poți să-ți fii și tu gura, măcar o dată? Și

ca să-ți intre bine în cap, Paul știe ce mult îmi place munca de organizator de evenimente, așa că nu mi-ar cere nicio dată să renunț la job din cauza unei călătorii de afaceri apărute în ultima clipă. Sunt totuși sigură că nu o să-i convină, așa cum nici mie nu-mi convine.

Mersi pentru sprijinul neprecupețit.

Chloe

De la: Magali Turner

Către: Chloe Turner

CC: Lily Turner

Trimis: joi, 25 august, la 1:16 a.m.

Subiect: Re: Oh la la

Surioarelor,

Mergem la Paris? Dumnezeule! Ce palpitant! Totuși, nu știu ce să zic de stripperii francezi. Nu e cam prea de tot? Tata știe de plecare? Dar de stripperi? Și cum rămâne cu Paul? Și cu nunta? O să ne întoarcem la timp?

Mags

De la: Sophie Turner

Către: Chloe Turner

Trimis: joi, 25 august, la 1:18 a.m.

Subiect: Re: Paris? Ce mama dracului?

Chloe,

În primul rând, află că Paul îți va cere să renunți la job de cum îi vei spune că trebuie să pleci la Paris. Poți să fii sigură de asta. În al doilea rând, tati, Lil și Mags ar fi

ăflat oricum că ești la Paris în weekend. Doar știi că te-ar fi sunat tot timpul cu întrebări despre nuntă și s-ar fi speriat dacă n-ar fi dat de tine. Printre multe alte probleme cu pregătirile de nuntă, să știi că tati nu a rezolvat cu smochingul, iar Lily se plânge că rochia nu e suficient de scurtă.

Soph

P.S. Mai fii minte cât de mult iubea mami Franța? Pun pariu că, dacă ar mai fi printre noi, ar fi geloasă pe tine că te duci la Paris. Mi-e așa de dor de ea!

De la: Chloe Turner

Către: Sophie Turner

Trimis: joi, 25 august, la 1:21 a.m.

Subiect: Re: Paris? Ce mama dracului?

Sophie,

Ai fi putut să aștepți măcar până mâine-dimineață înainte să le spui fetelor. Îmi trimit mailuri cum că vor să-mi deturneze călătoria și s-o transforme într-o petrecere a burlăcițelor cu tot soiul de stripperi. Am crezut că cina la mama lui Paul a fost în regulă... m-am înșelat?

O să mă ocup eu de smochingul tatei. Cât despre rochia de domnișoară de onoare a lui Lily, după părerea mea, e oricum prea scurtă. N-o lăsa s-o mai modifice. Te rog.

Chloe

P.S. N-am înțeles niciodată de ce era mami atât de îndamorată de francezi. Păcat că nu-i aici, să facă ea călătoria în locul meu. Și mie mi-e dor de ea.

De la: Chloe Turner
Către: Lily Turner, Magali Turner
Trimis: joi, 25 august, la 1:25 a.m.
Subiect: Re: Oh la la

Surioarelor,

S-ar putea să fiu nevoită să fac o scurtă călătorie la Paris, în interes de serviciu. Nu m-am răzgândit în privința nunții și nu vor fi nici stripperi francezi. Vă rog din suflet să vă abțineți să roștiți cuvântul „stripper” de față cu tati ori Paul cât timp voi fi plecată (dacă voi pleca) și, în general, cu orice altă ocazie. Peste nouă zile mă mărit. Ați înțeles? Vă iubesc. Ne vedem săptămâna viitoare.

xoxo

Chloe

P.S. Lil — Sophie mi-a scris că nu ești mulțumită de lungimea rochiei de domnișoară de onoare. N-am ce să-ți fac. Dacă o scurtezi și mai mult, invitații o să te confunde pe tine cu un stripper.

De la: Angela Kelly
Către: Chloe Turner
Trimis: joi, 25 august, la 1:30 a.m.
Subiect: Gândește-te la croasanții cu ciocolată, vinul ce curge în valuri și la francezii sexy cu fundul tare!

Chloe,

Turnul Eiffel îți strigă numele... la fel și eu. De ce nu răspunzi odată? Știi că dormi cu iPhone-ul lipit de ureche.

*Șefa ta bolnavă și pe moarte,
Angela*

De la: Chloe Turner

Către: Angela Kelly

Trimis: joi, 25 august, la 1:34 a.m.

Subiect: Re: Gândește-te la croasanții cu ciocolată,
vinul ce curge în valuri și la francezii sexy cu fundul
tare!

Angela,

~~Ideea cu trimisul la Paris cu o săptămână înainte de
nuntă iese din discuție. Paul se va enerva cumplit, tata și
surorile mele mă așteaptă acasă în weekendul ăsta și eu...
of, la naiba. Pe cine vreau să păcălesc? Nu-mi pot permite
să-mi pierd slujba.~~

Angela,

Am început să-mi împachetez lucrurile. Ca să știi,
nu cred că o să mă intereseze prea mult bărbații francezi
sexy cu fundul tare. În caz că ai uitat, săptămâna viitoare
mă mărit.

Însănătoșire grabnică!

Chloe

UNU

„Ești la Paris, Orașul Iubirii. Nu mai fi așa de încordată. Uite, mai ia un pahar de vin. Te asigur, n-are să-ți facă rău.”

Cu vocea joasă și seducătoare a bărbatului răsunându-mi în cap, mă salt în fund pe pat.

Dar, de cum mă ridic, bubuitul din țeastă mă face să cad înapoi pe pernă. Gem, mă răsucesc pe o parte și mă zgâiesc cu ochii mijiți prin faldurile albe ale draperiei din camera de hotel.

De ce vocea mi se pare atât de reală? Și de ce mă simt de parcă m-ar fi călcat trenul? Și cum de hotelul ăsta luxos nu a investit niște bani în obloane pentru confortul oaspeților?

Îmi strâng din nou pleoapele. Of, camera asta, ce n-aș da să nu se mai învârtă cu mine! *Să fi băut aseară la barul hotelului?* Nu-mi amintesc să fi comandat altceva decât apă gazoasă. Și oricum, nu beau niciodată când nu sunt cu Paul. De fapt, nu beau în general. Și cu siguranță nu m-aș fi apucat de băut când mă aflu într-o

călătorie de afaceri la Paris și chiar în seara de dinaintea plecării înapoi spre casă.

Mă frec pe fruntea care îmi zvâcnește de durere și simt în stomac o crampă care îmi amintește de gripa contagioasă a Angelei. Dumnezeuule, probabil că am luat-o și eu. Cum o să pot să zbor când sunt în halul ăsta? Dă, Doamne, să nu fie gripă! Nu-mi pot permite să mă îmbolnăvesc. Săptămâna asta e musai să fiu sănătoasă. Mă mărit peste...

„Numele meu este Claude.”

Mă smucesc și mă așez iarăși în fund, cu ochii larg deschiși de data aceasta și cu răsuflarea oprită undeva între stomacul care îmi chiorăie și capul care îmi pulsează.

De ce mi-a rămas vocea asta în cap? Și cine mai e și *Claude* ăsta?

Fragmente de amintiri își croiesc drum prin pânza de păianjen a creierului meu, refuzând să formeze, pentru moment, o imagine coerentă.

Un costum negru proaspăt călcat. Ochi indigo pătrunzători. Pomeți frumos sculptați și păr negru lins.

„Haide să mai bem un pahar la tine în cameră. Mă simt atât de bine cu tine. Aș vrea ca noaptea asta să nu se termine niciodată.”

Accentul lui puternic franțuzesc îmi răsună și acum în urechi și parcă îi simt iarăși mâna caldă care mi-o înfășoară pe a mea și mă conduce de-a lungul holului acestui hotel de lux.

Ultima imagine e însă cea care nu îmi dă pace. Îmi amintesc că m-am împiedicat și m-am izbit cu umărul de ușă... atunci când l-am lăsat pe francezul acela curtenitor să intre în camera mea de hotel.

„Oh la la, ma chérie!¹ Fii mai atentă, te rog. Doar ne așteaptă o noapte lungă, non?”

— Nu, rostesc eu cu voce tare, clătinând din cap ca să-mi alung gândurile. *Nu*, repet. N-a fost decât un vis. Un vis intens și oribil, dar un vis. Adună-te, Chloe.

Dar când umărul drept începe să-mi zvâcnească, nu mă pot abține, mă uit în jos și văd un rotocol negru-albăstrui pe braț.

Dumnezeule! Ce-am făcut?

Încet, îmi întorc capul spre jumătatea cealaltă a patului. Nu știu la ce — sau *cine* — să mă aștept, dar sunt îngrozită.

Cearșafurile albe boțite și perna pufoasă ce păstrează ferm urma unui cap îmi confirmă cele mai negre presimțiri.

Nu am dormit singură noaptea trecută.

Parfumul amețitor de aftershave care se insinuează din cearșafurile albe apretate îmi întoarce stomacul pe dos. Mă dau jos din pat împleticindu-mă și aproape că alunec pe podeaua din marmură crem din baie în clipa când mă reped spre chiuvetă, îmi umplu palmele

¹ „Vai, draga mea!” (în lb. fr. în original).

cu apă rece și mă stropesc pe fața încinsă ca să scap de senzația de greață.

Și acum se instalează sentimentul de vină.

Cum de i-am permis individului ăluia să intre la mine în cameră? Ce am făcut pe urmă împreună? Și unde naiba e acum?

Îmi ridic ochii injectați spre oglindă și icnesc la vederea sutienului negru și a lenjeriei intime care îmi strânge pielea pală; nici urmă de taiorul business pe care l-am purtat ieri.

De data asta mă reped spre vasul de toaletă.

După ce îmi confirm în modul cel mai neplăcut cu putință că aseară am băut mai mult decât un pahar de vin roșu la barul hotelului, îmi înfașor trupul tremurând într-un prosop și mă forțez să revin în fața chiuvelei ca să mă spăl pe dinți.

Îmi frec energic limba, gingiile și fiecare colțișor din gură până ce le simt curate, în speranța că voi scăpa astfel de sentimentul apăsător de vină și de întrebările care amenință să mă înghită cu totul.

Ce s-a întâmplat azi-noapte? De ce am acceptat să beau vin cu un francez întâlnit întâmplător la bar? Cum de l-am lăsat să intre la mine în cameră? Și, mai rău decât orice, ce am făcut de am ajuns să mă trezesc dimineța îmbrăcată doar în lenjerie?

Arunc periuța înapoi pe policioară, ignor bubuitul din spatele pleoapelor și încerc să-mi amintesc *exact* ce s-a petrecut.

Nu reușesc să pun fiecare crâmpă de amintire la locul lui, așa că-mi duc automat degetul mare spre inelarul de la mâna stângă ca să îmi răsucesc inelul de logodnă — un tic nervos căpătat de anul trecut, când Paul m-a cerut de soție.

În clipa când îmi simt pielea goală în locul unde, în mod normal, ar fi trebuit să dau peste inel, părul de pe ceafă mi se zburlește.

Unde mi-e inelul? Nu-l scot niciodată de pe deget. Nici măcar atunci când fac duș.

Prosopul de baie pufos alunecă de pe corpul meu îmbrăcat sumar în momentul când ies în fugă din baie și mă năpustesc spre măsuța de toaletă, locul unde îmi las de obicei poșeta. Dar inelul strălucitor nu e acolo. Și nici poșeta.

Răscolesc toată camera de hotel superbă: arunc pe jos păturile și pernele, deschid toate sertarele și toate comodele și cotrobăi prin fiecare colț. Nu dau decât peste sfeșnice de cristal, niște pahare goale cu resturi de vin roșu pe fund, pantofii mei negri cu tocuri înalte — unul la ușa de la baie, celălalt azvârlit lângă o comodă —, plus o rochiță roșie strâmtă și scurtă care în mod cert *nu* îmi aparține.

Nicio valiză. Nicio poșetă. Niciun telefon. Niciun inel cu diamante.

Și nici urmă de pașaport.

Nimic. Absolut nimic.

Mă prăbușesc pe patul matrimonial; camera se învârte acum și mai repede cu mine, iar paharele cu băutură pe care le-am golit azi-noapte amenință să mi se urce din nou în gât, când, dintr-odată, o imagine îmi trece fulgerător prin minte.

Silueta înaltă și fața smeadă a lui Claude aplecate peste mine, iar el mângâindu-mi ferm părul în timp ce stau întinsă pe pat.

„Da, chérie, acum culcă-te. Ne vedem mâine-dimineață...”

Ne vedem mâine-dimineață — aiurea. Mi-ai furat tot ce aveam.

Îmi îngrop capul în mâini și las panica să mă cuprindă. Cum am putut? Trebuie să prind avionul. Și, mai important decât atât, peste șase zile mă mărit cu Paul. Șase zile. Cum să mă întorc acasă dacă n-am pașaport? Și ce explicație o să-i dau lui Paul? Dacă o să încerc să-i povestesc ce s-a petrecut, n-o să mă creadă. Sunt genul de persoană care nu-și pierde niciodată controlul. Nu beau. Mă spetesc muncind. Și în cei opt ani de când suntem împreună, nici măcar nu mi-a trecut vreodată prin cap că aș putea să-l înșel.

Cu alte cuvinte, Chloe Turner n-ar face așa ceva niciodată. Niciodată.

Un sunet strident mă face să sar din pat.

E telefonul hotelului. Poate l-a surprins cineva pe francezul ăla mincinos și hoț furișându-se afară din camera mea.

— Alo?

— Chloe, am tot încercat să dau de tine pe mobil, dar se pare că l-ai închis. Ce faci? Ești bine?

Mă fac mică și abia dacă reușesc să îngăim:

— Bună, Paul. Aăă... sunt bine. Totul e în regulă.

DOI

— Începusem să-mi fac griji din pricina ta. Tu nu-ți închizi niciodată telefonul. A murit cumva bateria?

Ce aş putea să-i răspund?

— Chloe, mai ești acolo? Alo?

Hai, scuipe tot, ce naiba. Doar Paul este logodnicul tău. Nu poți să-l minți, e ceva mult prea grav.

Și ce mă fac cu urma aia de cap de pe pernă? Și cu trezitul în lenjeria de corp? Cu inelul? Cu pașaportul? O, Doamne Dumnezeule!

— Mi s-a furat telefonul, i-o trântesc.

— Ce? Cum așa? se înalță vocea lui Paul cu vreo trei octave, ceea ce face ca panica mea să capete un gust amar.

— A... a fost vina mea. Aseară am luat cina lângă sala de conferințe și... și am lăsat telefonul pe masă, iar când m-am întors după el, nu l-am mai găsit.

Îmi simt obrajii arzând. Până acum nu l-am mințit pe Paul niciodată. Pentru că niciodată nu am făcut ceva care să mă *oblige* să-l mint. Niciodată de când suntem împreună, din colegiu. Dar n-am cum să îi povestesc

ce s-a întâmplat *cu adevărat*... până ce nu înțeleg eu însămi.

— Ce naiba, Chloe! După ce c-ai acceptat să faci călătoria asta de afaceri cu numai o săptămână înainte de nuntă, acum, poftim, și neplăcerea cu telefonul. Ce dezastru!

Arunc o privire în jur, la camera goală de hotel, apoi spre corpul meu pe jumătate dezbrăcat; Paul nici nu visează în ce belea m-am băgat.

— Și cum mai merg lucrurile pe acasă? întreb, disperată să schimb subiectul.

— E o nebunie! Surorile tale mă sună non-stop ca să mă întrebe tot felul de lucruri despre nuntă și, din câte am înțeles, Sophie ajunge mâine aici. Știi? De ce trebuie să vină așa din timp?

— Paul, ea e domnișoara de onoare... și *sora* mea, în caz că ai uitat. Vine ca să ajute.

— Bine-bine, dar tot nu înțeleg de ce e musai ca surorile tale să se implice așa de mult. Pentru Dumnezeu, doar ești organizatoare de evenimente. Cred că poți să te decurci și fără ele. Până și tatăl tău m-a sunat și mi-a pus niște întrebări la care nu am știut ce să răspund. Doar știi cât am avut de lucru la firmă în ultima vreme; n-am timp să discut cu el în detaliu despre aranjamente de zbor sau despre cât e de îngrijorat că smochingul nu-i vine bine. Nu pot să cred că Angela ți-a cerut să faci călătoria la Paris. Și încă și mai rău, că tu ai acceptat. Chiar merită atâtea sacrificii slujba asta a ta?

— Paul, doar am mai discutat despre...

— În fine, nu contează. Ce e făcut e bun făcut. O să putem vorbi despre jobul tău diseară, când te întorci.

Îmi simt buzele înghețate, paralizate din cauza gravității situației.

— Chloe? Alo? Mai ești pe fir?

Revin cu picioarele pe pământ. Nu pot să îi mărturisesc lui Paul că s-a întâmplat ce s-a întâmplat. E deja stresat de apropierea nunții și de venirea familionului meu de nebuni, care o să dea buzna peste el. O să mă descurc singură. Aș putea să mă duc la ambasada americană și ei o să mă ajute să mă întorc acasă. Cât despre ceea ce am făcut cu Claude..., indiferent ce-o fi fost, ei bine, nu îmi rămâne decât să sper că totul se va dovedi într-un final o imensă neînțelegere. Sunt sigură că nici măcar beată moartă n-aș fi putut să am *relații* cu un francez oarecare, pe care abia l-am cunoscut, când peste mai puțin de o săptămână o să pășesc în biserică în rochie de mireasă.

— Chloe? se aude, nerăbdătoare, vocea lui Paul.

— Scuze, cred că nu mi-am revenit după zbor. Probabil de vină e diferența de fus orar. Acum trebuie să închid. Vreau să iau micul dejun și pe urmă să mă pregătesc de plecare. Arunc o privire peste umăr spre ceasul de pe perete. E opt a.m. Avionul decolează la ora unu.

— O să te aștept la aeroport.

— Bine. Pa, Paul.

Aștept să îl aud cum își ia rămas-bun, dar mă pomenesc cu zgomotul asurzitor al tonului de telefon în ureche.

Cum de-am făcut așa ceva? Cum de m-am îmbătat atât de tare, încât să nu îmi amintesc ce am făcut cu francezul? Sau cum de m-am trezit îmbrăcată doar în lenjerie intimă? Acum n-am însă timp să mă mai gândesc la asta. Trebuie să mă concentrez pe întoarcerea acasă.

Nu am altă alternativă în privința ținutei, așa că îmi trag rochița roșie misterioasă peste cap, îmi vâr picioarele în pantofii mei negri cu tocuri de opt centimetri și smulg cheia camerei de pe stativ — măcar pe asta nu a luat-o totuși *Claude*. Alerg pe coridor, mă strecor în lift în clipa când ușile dau să se închidă și mă trezesc în fața unei femei cu o pălărie mare pe cap, îmbrăcată într-o rochie de vară bleu, cu decolteu, care mă măsoară din ochi, apoi își coboară sprâncenele și se întoarce cu spatele la mine.

O, Doamne, probabil că-și închipuie că sunt o prostituată.

Ce coșmar!

Cobor la parter și ignor șirul de trepte largi care se întind în față. O zbughesc pe după colț și mă opresc direct la biroul de recepție de la Plaza Athénée Hotel. Printre buchetele de cale proaspete, coloanele crem înalte și lucrările de artă demne de Muzeul Luvru

expuse în hol, zăresc doi ofițeri de poliție care discută cu directorul hotelului.

Dau să mă reped spre ei, dar mă opresc brusc când îl văd pe polițistul mai înalt, brunet, arătându-i o fotografie managerului.

Îmi mijesc ochii ca să văd mai bine poza lucioasă îndreptată în direcția mea.

Răsuflarea mi se oprește în gât în clipa când o recunosc pe femeia cu păr castaniu-roșcat lung și ondulat care ține în mână un pahar cu vin roșu și râde.

Sunt eu... e o poză făcută aseară.

De ce îi arată polițistul poza mea managerului?

— *La femme s'appelle Chloe Turner.*¹

Inima dă să îmi sară din piept. Chiar și cu accentul ăla franțuzesc puternic, tot realizez că polițistul tocmai mi-a rostit numele.

N-apuc să procesez noile informații, că managerul hotelului mă zărește și dă din cap în direcția mea. Polițiștii se răsucesc pe călcâie și, după ce își aruncă iute o privire unul celuilalt, pornesc spre mine.

Ofițerul mai înalt își flutură insigna în timp ce ochii lui strălucitori mă cântăresc, pe mine și... rochia asta roșie, stupidă și mult prea scurtă.

— Sunt ofițerul Laroche, iar acesta este partenerul meu, ofițerul Fournier, zice gesticulând spre însoțitorul său, mai scund și cu părul mai deschis la culoare. Vă

¹ „Femeia se numește Chloe Turner” (în lb. fr. în original).

rog să ne urmați, *Mademoiselle* Turner. Trebuie să vă punem câteva întrebări.

Cei doi o iau înainte pe hol, fără să-mi dea ocazia să reacționez.

Cum de-mi știu numele? Și de ce am senzația asta ciudată că *eu* sunt cea care a dat de necaz? Nu, nu se poate, e ridicol. E limpede, tipii se află aici ca să mă ajute să pun mâna pe individul ăla, Claude. Tot ce trebuie să fac e să le povestesc punct cu punct ce s-a întâmplat... mă rog, punct cu punct din ceea ce îmi amintesc, și fără îndoială că mă vor ajuta să obțin un soi de pașaport de urgență sau așa ceva, ca să mă pot întoarce acasă.

Îi urmez pe cei doi într-un birou mai ferit din capătul holului, unde îmi fac semn să mă așez în fața lor. Deschid gura ca să încep să le explic ce s-a petrecut, dar îmi întind două poze peste masă.

Tot eu apar și în astea. Am obrajii îmbujorați și părul desfăcut și ciufulit. Dar nu sunt singură. Claude stă cu brațele aruncate neglijent peste umerii mei într-una dintre fotografii, iar în cealaltă, cu buzele apăsate pe obrazul meu.

Îmi simt bila suind în gât când îmi dau seama că nu îmi amintesc niciunul dintre cele două momente surprinse în fotografii. Dar ceea ce mă face să tresar și mai tare e privirea pierdută și neconcentrată din propriii ochi verzi. Abia dacă mă recunosc.

Câte pahare de vin m-o fi pus să înghit?

Ofițerul Fournier e cel care deschide discuția.

— Spuneți-ne cum l-ați cunoscut pe acest bărbat.

Îmi smulg cu greu ochii de pe poze și întâlnesc privirile încruntate ale polițiștilor.

— L-am cunoscut pe Claude aseară la barul hotelului. Presupun că m-a convins să beau foarte mult, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat niciodată, pentru că nu îmi amintesc exact ce s-a petrecut după aceea. Dar când m-am trezit azi-dimineață, toate lucrurile mele dispăruseră. Pașaportul, portofelul, bagajul, hainele. Mi-a luat până și inelul de logodnă și nu mi-a lăsat decât rochia asta roșie scurtă și înfiorătoare. În mod normal, n-aș purta niciodată așa ceva. Și nici n-aș sta de vorbă cu o persoană de genul lui. Nu știu ce s-a întâmplat și am nevoie de ajutorul vostru. Trebuie să prind avionul peste câteva ore și...

Ofițerul Laroche ridică mâna și mă întrerupe.

— Da, știm. În weekendul viitor vă căsătoriți. Dar, vă rog, nu ne plictisiți cu vreo *histoire triste*. Am mai auzit placa asta — rochia roșie, pierderea memoriei și toate cele. Mai bine spuneți-ne *adevărul* despre cum l-ați cunoscut pe Claude Dubois.

Să nu îi plictisesc cu vreo poveste tristă? Poftim? Și cum de știu ei că în weekendul ăsta mă mărit? Și despre rochia roșie? Să fi făcut Claude aceeași manevră și cu alte femei?

Mă prind cu mâinile de marginile scaunului și mă forțez să rămân calmă.

— Dar ceea ce v-am spus e purul adevăr, domnilor polițiști. L-am cunoscut pe bărbatul acesta aseară la barul hotelului și el mi-a furat toate lucrurile. Mă credeți, nu-i așa?

Nu-mi răspund. În schimb, ofițerul Laroche îmi împinge o foaie de hârtie peste masă.

— Puteți să-mi explicați asta, *Mademoiselle Turner*?

Mă zgâiesc la un extras de cont bancar cu numele meu și al lui Paul scrise în partea de sus. E contul nostru comun curent și de economii. De unde au obținut extrasul? Dar nu apuc să îi întreb, căci văd două transferuri subliniate. Unul e de 13.000 de dolari americani, iar celălalt de 20.000. Stomacul mi se strânge în timp ce mă concentrez asupra celor două sume, dorindu-mi din tot sufletul ca ochii să îmi joace feste.

Dar nu e deloc așa. Transferurile au fost făcute din contul nostru. Fără ca eu să am habar. Și, în mod cert, nici Paul.

Mâinile îmi tremură pe sub masă. Arunc priviri imploratoare ofițerilor.

— E o nebunie. A avut cumva acces la contul nostru. Mi-a furat poșeta, în care aveam cardul de debit, așa că probabil l-a folosit ca să scoată bani din cont. Trebuie să mă ajutați să dau de capăt poveștii ăsteia și să-mi recuperez banii.

Ofițerul Fournier bate cu degetul lung și subțire în coala de hârtie.

— Nu vă grăbiți, *Mademoiselle* Turner. Uitați-vă mai bine. Dacă *Monsieur* Dubois v-a furat lucrurile noaptea trecută, așa cum susțineți, atunci cum de transferurile astea au fost făcute în urmă cu aproape patruzeci și opt de ore?

— Cum? Dar nu se poate..., dau eu să zic, dar vocea mi se gătuie când văd că data transferului a fost acum două zile. Îmi cer scuze, spun cu respirația accelerată și atât de îngreșată încât îmi vine să vărs acolo, pe masă. Nu înțeleg ce se petrece. Nu eu am făcut transferurile astea. Tot ce știu e că astăzi trebuie să ajung acasă. Și că trebuie să-mi recuperez banii. În weekendul ăsta mă căsătoresc și nu ne putem permite să pierdem atâția bani!

Ofițerul Larouche se ridică brusc de pe scaun.

— Mi-e teamă că nu veți pleca nicăieri astăzi, *Mademoiselle* Turner. Sunteți investigată pentru fraudă și nu vă putem permite să părăsiți țara până când ancheta nu va fi finalizată.

Ochii îmi fug frenetic încăoace și-ncolo printre cei doi polițiști; cât aș da ca unul dintre ei să-mi spună că totul nu a fost decât o imensă greșală. O farsă de prost gust pe care o joacă străinilor nevinovați. Dar tac amândoi.

Nu pot să-i las să-mi facă una ca asta. Trebuie să mă întorc astăzi acasă.

— E o greșală, o greșală uriașă! izbucnesc înșfăcând o poză și fluturându-le-o în față, incapabilă să mă

mai stăpânesc. Bărbatul ăsta, *escrocul* ăsta, *el* e cel care s-a luat de mine, cel care m-a îmbătat, mi-a furat lucrurile și mi-a umblat, el știe cum, în cont! Trebuie să mă credeți! Uitați-vă la mine! Arăt eu a persoană în stare să comită o fraudă?

Ofițerii ridică din sprâncene și se uită unul la celălalt, apoi își întorc privirile spre mine.

— *Calmez-vous, Mademoiselle Turner*¹, mă previne ofițerul Fournier și ironia din vocea lui mă face să tresar.

— Îmi cer scuze, dar am impresia că nu ați înțeles ce se întâmplă. N-am nimic de-a face cu fraudă despre care mi-ați spus și astăzi trebuie *neapărat* să plec spre casă.

— Ba înțelegem foarte bine că aveți o urgență, *Mademoiselle Turner*. *Dumneavoastră* sunteți cea care nu înțelegeți în ce bucluc v-ați băgat. Dacă sunteți nevinovată, așa cum *pretindeți*, atunci cu siguranță n-aveți de ce să vă faceți griji. În orice caz, cred că e în interesul dumneavoastră să cooperați cu noi și să vă abțineți de acum încolo să mai faceți vreo scenă. Deocamdată va trebui să veniți cu noi la secție pentru interogatoriu.

Aroganța din tonul lui mă face să vreau să țip.

— Vreau să discut cu avocatul meu înainte de a vă răspunde la alte întrebări, spun.

¹ „Calmați-vă, domnișoară Turner” (în lb. fr. în original).

Ofițerul Laroche se răsucește spre mine și un rânjet urât i se lățește pe față.

— Logodnicul dumneavoastră e avocat, nu-i așa?

Mi se strânge stomacul. Cum de o știe și pe asta?

— Ce părere ar avea *el* dacă ar afla că l-ați invitat pe *Monsieur* Dubois la dumneavoastră în cameră ieri-seară? mă întreabă scoțând un pufait de dezgust, apoi se răsucește pe călcăie și iese pe ușă împreună cu ofițerul Fournier.

Mintea mi se învâрте în timp ce îi urmez pe cei doi înapoi pe hol, întrebându-mă ce naiba se petrece și cum de am ajuns de la organizatoare de evenimente, aflată într-o călătorie de afaceri la Paris anunțată în ultima clipă, la suspectă de fraudă. Trecem pe lângă toaleta doamnelor pe drumul înapoi spre holul de recepție și îmi dau seama că mi-ar prinde bine un minut singură, ca să stau să mă gândesc în liniște. Să mă decid ce am de făcut, pe cine să sun și cum să ies din beleaua în care am intrat.

— Îmi cer scuze, domnilor, le spun pe tonul cel mai calm cu putință. Trebuie să folosesc toaleta.

Se uită din nou unul la celălalt.

— Vă rog, nu durează decât un minut. Nu mă simt prea bine.

Ofițerul Laroche dă din cap în semn de încuviințare.

— *D'accord*. Dar va trebui să vin cu dumneavoastră.

Să vină cu mine? La toaletă?

Deschid gura ca să îi spun să nu mă mai trateze ca pe un infractor, însă privirea severă din ochii lui negri mă face să mă opresc. Tac în timp ce ofițerul Fournier o ia înainte, iar ofițerul Laroche mă escortează înapoi pe holul elegantului hotel și dintr-odată mă simt atât de amețită, încât mă întreb dacă nu cumva o să leșin înainte de a intra în cabină.

— Vă aștept afară, mă anunță noul meu babysitter.

Slavă Domnului! Chiar aveam nevoie să rămân singură câteva clipe.

Baia din marmură imaculată miroase a trandafiri și miere, însă imaginea cu ochii obosiți ce se holbează la mine din oglindă, ca și rochia roșie scurtă lipită de corpul meu tremurând îmi amintesc că viața mea aduce acum a orice, numai a miere și trandafiri, *nu*.

Mă aplec peste chiuvetă și-mi răsfir degetele pe sub apa rece, încercând să găsesc o cale de a ieși din situația asta de neimaginat.

Mintea îmi e încețoșată de teamă și refuză să coopereze. Refuză orice, în afară de a-și face griji.

Cum *naiba* de-am ajuns să fiu investigată pentru fraudă? De ce nu m-au crezut? Cum voi putea să-i explic toate astea lui Pau...?

Ușa toaletei se dă de perete și ofițerul Laroche se prăvălește înăuntru, izbindu-se de podea cu o bufnitură. Îmi înăbuș strigătul, în timp ce un tip solid, cu o coamă de păr castaniu zburlit și obrajii nebărbieriți, se năpustește asupra lui Laroche și-i arde un pumn în

falcă de-l lasă lat la podea. Scoate pistolul ofițerului Laroche din toc, și-l vâără în blugi, apoi își înalță ochii de un căprui adânc spre mine.

— Cine ești? scâncesc eu, dându-mă în spate și lipindu-mă de zid.

Scoate o insignă strălucitoare din buzunarul de la spate.

— Julien Moreau. Sunt agent sub acoperire și lucrez la cazul unui oarecare Claude Dubois. Judecând după rochia roșie atât de *minuscule* pe care văd că o porți la ora opt dimineața și după escorta de poliție care te aștepta afară, presupun că l-ai cunoscut. Am dreptate?

— Da... dar de ce...?

— Știu că ești nevinovată, Chloe. Te pot ajuta să-ți recuperezi pașaportul, dar trebuie s-o ștergem de aici înainte ca polițistul să-și revină. Întinde brațul spre mine: Haide, vino.

Un milion de întrebări mi se învâlmășesc prin mintea înfierbântată în timp ce Julien scoate capul pe ușă și aruncă o privire afară, apoi mă conduce iute pe hol, pe lângă un aranjament luxuriant de trandafiri roșii, și mă trage după colț, într-un loc pustiu.

Îmi smulg mâna din strânsoarea lui.

— Cum de știi cum mă cheamă? Și de ce l-ai pocnit pe...?

— Șșt! îmi acoperă Julien gura cu palma.

Fața lui e la doar câțiva centimetri de a mea.

— Dacă nu pleci din hotel în clipa asta cu mine, poliția o să te aresteze. Sunt și polițiști infiltrați în operațiunea lui Claude. Are pe cineva în poliție care lucrează pentru el, de asta *nu* trebuie să mergi la secție cu ofițerul Laroche și ofițerul Fournier.

Își ia mâna de pe gura mea, dar stă în continuare mult prea aproape de mine, dominându-mă.

— Dar au spus că...

— Nu contează ce au *spus*. Lucrez la cazul ăsta de câteva luni bune și, crede-mă, Claude n-ar fi putut să pună la punct asemenea escrocherii și să scape de *fiecare* dată dacă n-ar fi avut ajutor din interior. Dacă te duci cu ei, *nu* vei ajunge înapoi acasă la timp pentru nuntă. Sunt la un pas de a-l aresta pe Claude și știu exact care va fi următoarea lui mișcare. Dacă vii cu mine, o să-ți recapeți pașaportul și vei putea să te întorci acasă fără probleme. Numai că trebuie să plecăm în clipa asta.

— Cum de știi că sunt logodită? Unde vrei să mă duci? Și cum pot să fiu sigură că...?

— Dacă vrei să nu fii acuzată de fraudă și reținută în Franța împotriva voinței tale, va trebui să ai încredere în mine.

Mă uit mai cu atenție la bărbatul care îmi cere să am încredere în el. Poartă un tricou cenușiu în nuanța cărbunelui, o pereche de blugi de aceeași culoare și niște bocanci negri zgâriați, iar în ochii lui citesc o asemenea intensitate, încât îmi simt stomacul zvârcolindu-se...

deși probabil că e doar efectul vinului roșu pe care Claude m-a pus să-l beau aseară.

— Doar nu-ți închipui că o să mă sustrag poliției ca să fug cu tine. Tocmai ce l-ai lăsat pe polițist lat pe podeaua băii și i-ai furat pistolul, sâsâi eu.

În loc să îmi răspundă, Julien aruncă o privire peste umărul meu, îmi ia capul în mâini și își lipește buzele de ale mele. Aud vag vocea aspră a ofițerului Fournier răsunând pe hol în timp ce Julien își apasă pieptul fierbinte de al meu și mă împinge cu spatele într-o coloană de marmură. Mă țintuiește acolo cu un sărut adânc și lung, iar buzele lui umede se plimbă peste ale mele, parfumul lui masculin răcoros mă învăluie cu totul și aproape că înăbușă zgomotul ușii de la toaletă care se izbește de zid ori de câte ori este deschisă și închisă.

Până să-și îndepărteze gura, îmi pierd complet abilitatea de a vorbi. Ori de a respira.

— Le sunt superior în grad polițiștilor, îmi șoptește el și râsuflarea lui fierbinte mă gădilă pe gât.

Aruncă o privire plină de ironie spre hol, de unde se înalță vocea încordată a ofițerului.

— Și dacă nu vii cu mine, logodnicul tău va afla ce ai făcut. Îți închipui cumva că întâmplător te-a ales Claude tocmai pe tine, o americană stăpână mereu pe situație, cu un cont bancar frumușel și pe deasupra logodită și pe cale să se mărite peste numai o săptămână? O să-ți distrugi viața cât ai clipi. Multe alte femei au pățit-o.

Îl pironesc cu privirea pe bărbatul care m-a sărutat și încerc să mă concentrez asupra spuselor lui, însă tot ce reușesc să fac e să mă întreb de ce nu l-am împins deoparte și n-am fugit.

— Tocmai au urcat în lift, adaugă Julien complet netulburat de falca mea căzută ori de incapacitatea mea de a mă manifesta în mod coerent. N-avem la dispoziție decât două minute până ce își vor da seama că nu ești la tine în cameră și vor coborî să te caute. Ultima șansă.

Ochii lui căprui mă privesc și mai intens acum. Îmi ia mâna și o strânge.

— Urmează-mă și poartă-te cât mai firesc cu putință.

În frântura aceea de secundă e ca și cum o altă față s-ar fi strecurat în corpul meu. Mă simt de parcă m-aș privi filmată cu încetinitorul — mâna mea în mâna lui, picioarele mele urmându-l pe sub candelabrele de cristal, traversând holul recepției, și ochii mei uluiți privindu-l cum îi zâmbește portarului în clipa când ieșim din Plaza Athénée Hotel.

Mă trezesc pe strada pariziană elegantă și umiditatea de sfârșit de vară mi se atârână de piele ca o lipitoare, făcându-mă să-mi revin brusc din transă. Îmi smulg mâna din strânsoare.

— Cine te crezi? Sunt logodită! Nu poți să mă săruți așa, când îți vine ție. Nici măcar nu mă cunoști.

Un zâmbet afectat i se ivește pe buze.

— Se pare că aseară n-ai avut niciun fel de probleme făcând același lucru cu faimosul Claude, nu-i așa? În plus, era singurul mod de a te face să taci. *Allez, viens!*¹ N-avem timp de pierdut.

Mă ia din nou de mână și mă trage după colț. Pătrundem pe Avenue Montaigne și înaintăm spre o mașină în miniatură, neagră și aerodinamică.

— Intră, îmi ordonă în timp ce descuie portiera dinspre scaunul pasagerului.

— OK, așteaptă puțin. Văd că știi cine sunt și că îl cunoști pe Claude, tipul pe care l-am întâlnit aseară. Dar cum pot eu să fiu sigură că *nu* ești de partea lui? După mintea mea, ai putea fi chiar *tu* omul din interior care lucrează pentru el. Am de prins avionul, iar sâmbătă am programată nunta. Trebuie să ajung în clipa asta la ambasadă. Acolo voi primi ajutor. Nu merg nicăieri cu tine.

Mă răsucesc pe călcâie și scanez strada, în căutarea unui taxi, în timp ce încerc să îmi alung din mintea amețită sărutul lui fierbinte.

— N-ai decât, zice Julien, sprijinindu-se de mașină și încrucișându-și brațele peste pieptul lat. Dar trebuie să știi că ambasada nu te va putea proteja. Numele tău și contul tău bancar sunt de-acum asociate cu o infracțiune și va dura probabil săptămâni, dacă nu luni întregi, ca să-ți dovedești nevinovăția și să ți se permită

¹ „Să mergem!” (în lb. fr. în original).

să părăsești țara. Ultima tipă escrocată de Claude — o braziliancă frumoasă foc — se află și acum sub anchetă. Dar dacă vii cu mine, o să facem o călătorie scurtă până în locul unde este Claude acum, eu îl voi aresta, tu îți vei recăpăta pașaportul, totul se va lămuri și vei putea să prinzi avionul. *Simple, n'est-ce pas?*¹

Clatin din cap. Stomacul îmi fierbe în continuare și îmi simt încă picioarele nesigure după evenimentele din cursul nopții. Și, ca să fiu sinceră cu mine însămi... după sărutul lui.

— Nu mă urc în mașină cu tine.

Ridică din umeri și scoate un hohot de râs prelung, apoi dă din cap în direcția hotelului.

— Acum ori niciodată.

Mă răsucesc și-i văd pe cei doi polițiști preferați ai mei tocmai ieșind din clădire.

— *C'est elle!*² strigă ofițerul Fournier, înainte să o ia la fugă spre mine.

N-am mai avut ocazia să vorbesc franțuzește de ani buni, dar tot pot înțelege că nu se reped să mă anunțe că au făcut o greșală și că mă cred nevinovată. Ori ca să mă ajute să-mi recapăt pașaportul și să mă pot întoarce la timp acasă pentru nuntă.

Julien e deja așezat pe scaunul șoferul în clipa când mă arunc pe locul pasagerului.

¹ „Foarte simplu, nu-i așa?” (în lb. fr. în original)

² „Ea e!” (în lb. fr. în original).

Accelerăm pe bulevardul mărginit de copaci și facem
tânga, pătrunzând pe aglomeratul Champs-Élysées,
iar el îmi aruncă un zâmbet dezarmant.

— Acum mă crezi?

TREI

— Unde mergem?

Arunc o privire peste umăr, ca să mă asigur că nu suntem urmăriți de poliție, în timp ce inima amenință să-mi sară din piept.

Julien trece în viteza a patra și mașina face un salt înainte. Gonim nebunește pe lângă hoardele de turiști încărcăți cu pungi grele de cumpărături care se fâțâie de colo-colo pe un Champs-Élysées scaldat în soare.

— La Giverny. E locul unde a trăit Claude Monet. Ai auzit de Monet?

— Da, știu cine a fost Monet. Dar nu înțeleg ce legătură are. Oricum, unde e Giverny ăsta?

— La o oră de mers cu mașina. Dar cu mine la volan, vom ajunge mai repede.

Mă agăț de mânerul portierei în timp ce Julien face în goană giratoriul de la Arc de Triomphe și zboară pe culoarea roșie a semaforului.

— Și ești sigur că e acolo Claude? La Giverny? îl întreb.

Ține volanul cu genunchiul și-și folosește o mână pentru a deschide geamul, iar pe cealaltă pentru a lua o țigară din pachetul pus pe consola centrală.

— Pui prea multe întrebări. Mi se pare mie sau ai probleme cu încrederea în oameni?

— Mă rog, îmi cer scuze că pun atâtea întrebări, dar sunt într-o mașină cu un francez nebun care tocmai m-a acostat în holul de recepție al unui hotel de cinci stele cu mai puțin de o săptămână înaintea nunții mele, asta dacă mai apuc să ajung, pentru că un alt francez nebun mi-a furat pașaportul. Ca să nu mai vorbesc că poliția e pe urmele mele! Cred că am dreptul la câteva întrebări.

Își așază țigara între buzele lățite într-un rânjet și lasă din nou volanul din mâini ca să o aprindă.

— Mda, presupun că ai dreptul.

Stomacul mi se zvârcolește la mirosul fumului de țigară care se ridică în valuri spre fața mea.

— Toți polițiștii francezi conduc în halul ăsta? Și care-i treaba cu francezii și fumatul? N-ați auzit de cancerul la plămâni?

— În primul rând, eu nu sunt polițist. Sunt agent guvernamental sub acoperire. Și în al doilea rând, americanii n-au auzit de „trăiește-ți viața și distrează-te cât poți de tare”? Clatină din cap și pufăie în continuare din țigară în mașina minusculă. Hm, se pare că nu! adaugă.

— Dacă a te distra înseamnă pentru voi a înghiți vin franțuzesc otrăvitor care te face să uiți ce ai făcut cu o noapte înainte și să ți se fure tot ce ai, atunci da, cred că am aflat ce înseamnă distracția.

Julien se abține să treacă pe roșu la următorul semafor și preferă să se uite la mine. Zâmbetul i-a dispărut de pe buze.

— Nu ești singura care vrea cu tot dinadinsul să-l găsească pe Claude, să știi. Îl urmăresc pe nenorocitul ăsta de *voleur* de luni de zile și am văzut nenumărate femei care i-au căzut în plasă. N-o să mă opresc până ce nu-l arunc în închisoare. Îți promit.

— Ce înseamnă *voleur*?

Se foiește în scaun și o expresie ciudată îi traversează fața.

— Hoț.

— Apropo de hoți, ce știi despre contul meu bancar și așa-zisele ilegalități pe care le-am comis?

Îmi ignoră întrebarea și scoate în schimb pistolul din betelia blugilor.

— Ce faci? țiș eu.

— N-am nevoie de două arme. Am luat pistolul ăsta doar pentru că n-am vrut să risc ca polițistul să îl folosească asupra noastră.

Își sprijină brațul de genunchiul meu gol în timp ce aruncă pistolul în torpedou. Închide compartimentul, întinde mâna în spate și începe să cotrobăie printr-o pungă din plastic.

Un croasant unsuros, învelit în foiță, își face apariția și aroma puternică de unt și aluat pufos aproape că acoperă mirosul de tutun. Julien lasă croasantul să-mi cadă în poală.

— Mănâncă. O să te ajute să te mai calmezi.

Mă holbez în jos la bucata de foitaj și dintr-odată o altă scenă din noaptea trecută îmi vine în minte. Îl văd pe Claude, cu pomeții lui frumos sculptați și părul lins și negru ca tăciunele, cum îmi oferă o măslină. Aproape că simt gustul zemos și amarui în gură. După care la un pahar de vin roșu, îmi mângâie buzele cu el și îmi revărsă lichidul cu aromă de coacăze negre pe gât și în stomac.

„E bun, nu-i așa?”

Bleah! Stomacul meu bolborosește. Arunc pe furie o privire spre Julien. Țigara subțire îi atârnă între buze, brațele musculoase schimbă vitezele, ochii căprui îi sunt fixați pe bulevardul șerpuitor ce se întinde în fața noastră. Observ cum pomeții îi pleacă imediat de deasupra liniei maxilarului și coboară până la buzele pline, iar bolboroseala din stomacul meu se transformă într-un tremur de emoție.

O, Doamne! Cui îi pasă de pomeții lui? Ce naiba se petrece cu mine? Cum e posibil ca toate astea să se întâmple într-o singură zi? Acum ar trebui să fiu în drum spre aeroport. În drum spre DC, unde mâine trebuie să o întâmpin pe sora mea. Și să pun la punct ultimele detalii ale nunții. Să mă pregătesc pentru căsătoria cu

Paul — logodnicul meu, omul statornic care nu admite niciun fel de prostii și care nici măcar nu visează să fumeze, să treacă pe culoarea roșie a semaforului ori să mănânce un foitaj care îngrașă la micul dejun.

— Ești cam palidă, îmi întrerupe Julien șirul gândurilor.

Mă țin cu mâna de stomacul care mă doare.

— N-am nimic... doar că situația pare să fi scăpat de sub control.

Încerc să respir, dar dintr-odată simt că nu mai pot trage aer în piept și nici expira. Ce naiba caut eu aici? Cum de m-am urcat în mașină cu individul ăsta? Dacă mă minte? Dacă nu e agent sub acoperire? Trebuie neapărat să scap.

— Trage aer adânc în piept. Te simți bine? mă întreabă el și vocea lui îmi răsună tare în urechi.

Îmi sprijin capul de tetieră și închid ochii. Un val de fierbințeală mi se înalță din stomac până la fața care simt că mă ustură. Dureri ascuțite îmi străpung pieptul în timp ce gâfâi și mă forțez să trag aer în plămâni.

Mâna lui Julien o acoperă pe a mea; mașina se oprește brusc, urechile îmi țiuie tot mai tare și întunericul începe să mă împresoare.

— Chloe, uită-te la mine. Chloe, deschide ochii, zice el pe un ton ferm.

Clipesc, deschid ochii și îi mijesc în direcția lui Julien, cu speranța că nu mă va lovi. Cu speranța că nu am făcut o greșeală imensă când am ales să mă încred în el.

Pentru că, în mod cert, noaptea trecută am luat o decizie catastrofală lăsându-mă pe mâna lui Claude.

— Te rog să ai încredere în mine, spune Julien cu privirea fixată asupra mea. Știu, ești derutată, dar totul ne va termina în curând. L-am văzut pe Claude făcând asta de nenumărate ori altor femei și nu vreau să te văd și pe tine suferind. Mergem la Giverny, îl găsim pe Claude, îți recuperăm pașaportul și pe urmă vei putea părăsi Franța. Îți promit.

Ritmul respirației mi se mai încetinește când mă concentrez asupra ochilor lui. Abia dacă-l cunosc pe omul ăsta, dar, din motive care îmi scapă, simt că pot avea încredere în el.

Întinde brațul spre croasantul din poala mea.

— *Mangez!*¹ Ai băut mult aseară și, dacă nu mănânci ceva, o să ți se facă rău.

Nu spun nimic, iau croasantul, rup o bucățică din aluatul pufos și mi-o îndes în gură.

Respir mai liniștit acum, iar aluatul își croiește drum prin stomacul meu și absoarbe o parte din alcoolul care încă mai bolborosește acolo, înăuntru, dându-mi o senzație de greață.

— Te simți mai bine? mă întreabă Julien și pornește din nou motorul.

Dau din cap, mă uit pe geam și văd șiruri nesfârșite de blocuri de apartamente gri, cu balcoane negre

¹ „Mănâncă!” (în lb. fr. în original).

aliniate de pe care se revarsă o mulțime de flori purpurii și albe. Scena fermecătoare care se derulează cu repeziciune sub ochii mei îmi amintește de o carte poștală din Paris pe care mama o ținea prinsă în oglinda din dormitor. După moartea ei, tata aruncase vederea într-o cutie pe care o depozitase la subsol, împreună cu celelalte lucruri care îi aparținuseră.

Termin ultima înghițitură de croasant și îmi alung din cap amintirea mamei și a vieții ei frumos ambalate în cutii. Nu e momentul să mă gândesc la ea acum. Am câteva întrebări presante la care, din nefericire, ea nu ar ști să-mi răspundă.

— Claude ăsta... profită de obicei de femeile pe care le tâlhărește? îl întreb pe Julien.

— Vrei să zici dacă face sex cu ele? răspunde el fără să clipească.

Înghit cu greu nodul din gât.

— Nu, sexul nu face parte din planul lui de bătaie, spune Julien. Asta ar complica prea mult lucrurile și pe el nu-l interesează decât banii.

— Deci nu le face *nimic* femeilor, în afară de a le îmbăta și a le face să-și piardă cunoștința, pentru ca apoi să le tâlhărească?

— Nu, n-am spus asta. Am spus că nu face sex cu ele. Dar asta nu înseamnă că nu le face *alte* lucruri. Când te-ai trezit, erai îmbrăcată doar în lenjeria intimă, nu-i așa?

Îmi încleștez mâinile în poală atât de tare, încât încheieturile mi se albesc.

— Da, mormăi printre dinți.

— Cu excepția sexului, Claude face orice pentru a convinge femeile să bea mult, să-și scoată hainele de pe ele și să leșine. Nu știu dacă asta implică sărutări ori...

— Bun, am înțeles, îi tai eu hotărâtă vorba.

Nu vreau să mai aud nimic despre ceea ce aș fi putut face cu Claude înainte de a-mi pierde cunoștința, întinșă pe pat și îmbrăcată doar în lenjerie.

— Nu-ți face griji, spune Julien. Crede-mă, Claude nu face sex cu femeile de la care fură.

— Cum poți să fii atât de sigur?

Ochii lui Julien sfredelesc drumul și maxilarul i se încleștează.

— Doar ți-am spus că lucrez la cazul ăsta de ceva vreme. Știu cum procedează Claude. Planul lui e să fure banii și tot ce au femeile. N-are de ce să-și bată capul cu sexul.

— Ce fel de om e în stare de așa ceva? Pe bune, părinții lui nu l-au învățat nimic? pufnesc eu oripilată.

Julien răspunde turând motorul și luând o curbă în scârșnet de roți.

Cum de m-am vârat într-o asemenea porcărie?

Mă uit la ceasul de la bord și văd că s-a făcut deja ora nouă. Doar patru ore până la decolarea avionului. Dacă ajungem la Giverny înainte de zece, recuperăm pașaportul și Julien mă aduce înapoi cu mașina, teoretic aș putea

fi la aeroport pe la unsprezece și jumătate sau douăsprezece, *cel mai devreme*.

Dar chiar dacă voi reuși să prind avionul, cum o să-i explic lui Paul că o sumă considerabilă a dispărut din contul nostru și că mi-am pierdut toate lucrurile? Cum o să justific faptul că port o rochie roșie atât de scurtă? Și mai ales, cum Dumnezeu o să-i spun că frumosul inel de logodnă cu diamant de două carate pe care mi l-a dăruit nu mai e? Nici nu vreau să mă gândesc.

— Am vreo șansă să-mi recapăt inelul de logodnă? îl întreb pe Julien.

Clatină din cap.

— *C'est possible...* deși cred că l-a vândut deja.

— Dar n-au trecut decât câteva ore de când l-a furat.

— Nici n-are nevoie de mai mult. Claude e escroc profesionist. Și încă unul foarte priceput.

— Atunci de ce crezi că voi putea să îmi recapăt pașaportul?

— Pentru că, de obicei, ține pașapoartele o zi sau două.

— Dacă știi atât de multe despre Claude, cum de nu l-ai prins încă?

Julien tace, apoi cotește brusc pe altă străduță pietruită.

— După cum ți-am spus deja la hotel, credem că Claude are un șoarece în interiorul poliției.

— Un șoarece?

Oftează.

— Nu un șoarece adevărat. E o expresie în engleză, nu-i așa? Atunci când cineva lucrează pentru altcineva din interior și îi dă informații ca să...

— A, vrei să spui *cârțiță*.

— Șoarece, *cârțiță* — tot una, nu? *Merde*¹, mormăie el în barbă. Oricum, nu există altă explicație pentru faptul că ne-a scăpat de atâtea ori. De asta mi s-a încredințat mie cazul. Dar asta nu e treaba ta. De cum vei avea pașaportul în mână, vei putea să iei avionul spre casă și să nu te mai întorci niciodată în țara asta infestată de fum de țigară și cu vin otrăvitor.

Slavă Domnului, abia aștept! Mă uit la Julien, la blugii lui închiși la culoare, la barba nerasă de câteva zile și tricoul gri subțire. Nici că se poate mai mare contrastul cu Paul. Paul este întotdeauna proaspăt ras, are obraji netezi care se potrivesc perfect cu părul negru tuns cu grijă, și, până și în weekenduri, poartă tricouri polo curate și călcate și pantaloni kaki impecabil croiți.

— Și, deci, ce cauți aici, la Paris?

Julien dă geamul și mai jos și își strecoară mâna afară, în briza răcoroasă.

— Am venit într-o călătorie de afaceri.

— Ce fel de afaceri?

— Sunt organizatoare de evenimente.

Dă din cap și buzele i se arcuiesc într-un rânjet atotștiutor.

— Înțeleg.

— Cum adică înțelegi?

— Înțeleg de ce Claude te-a ales tocmai pe tine. Preferă femeii obișnuite să dețină controlul. Genul prudent, îmbrăcate în taioare cumiști, cu logodnici bogați, inele cu diamante și cariere prestigioase. Genul care au mult de pierdut. Pentru că imediat ce le oferi acestor femei — femeii ca *tine* — câteva pahare de vin, energia și dorința înăbușite vor răbufni, iar stăpânirea de sine va dispărea în vânt. Am dreptate, nu?

Îmi încrucișez brațele peste piept. Mă abțin cu greu să nu-l pocnesc peste față. Nu vreau să mă mai gândesc la ceea ce aș fi putut sau nu aș fi putut face împreună cu afurisitul de Claude noaptea trecută.

— Habar n-ai despre ce vorbești, îi răspund.

Îmi aruncă o privire piezișă.

— Ba cred că știu exact despre ce vorbesc.

— Am crezut că ești agent sub acoperire, nu psihoterapeut, i-o trântesc eu.

Râde.

— Câteodată e nevoie să gândești ca un psihoterapeut dacă vrei să pătrunzi în mintea infractorului. Ca să-i anticipezi următoarea mișcare.

— Deci așa ți-ai dat seama azi-dimineață la hotel că eu am fost cea păcălită de Claude?

— Da, așa. Plus rochia roșie pe care Claude o lasă femeilor jefuite și polițistul care stătea lipit de tine. Și

faptul că la Plaza Athénée Hotel nu sunt prea multe femei care arată... așa... hm, ca tine.

Mijesc ochii spre el, apoi mă privesc în oglinda laterală. Rimelul negru s-a scurs și îmi încercuiește ochii injectați, iar părul castaniu-roșcat lung, pe care îl țin de obicei frumos strâns într-un coc, atârnă înfoiat și ciufulit pe umeri.

Stau în mașinuța lui Julien care rulează cu o viteză imposibilă pe autostradă și, în timp ce Parisul se îndepărtează, făcându-se tot mai mic în oglinda retrovizoare, tânjesc să fac un duș, să mă spăl din nou pe dinți și să mă schimb în niște haine curate care să fie ale mele. După care să mă încolăcesc în patul matrimonial, sub cearșafurile din bumbac egiptean cu densitate de 400 fire, cu Paul întins lângă mine, mângâindu-mă pe păr și asigurându-mă că totul nu a fost decât un vis urât.

Julien aruncă pe geam chiștocul, apoi bea o gură de apă dintr-o sticlă pe jumătate goală.

— Ți-e sete?

Mă holbez la sticlă, întrebându-mă pe ce altceva și-a mai pus Julien gura, și mă decid că oricât de sete mi-ar fi, mai pot aștepta. Cu toate că deja am intrat o dată în contact cu buzele lui..., numai că acum am de ales.

— Nu, mersi.

— Cum vrei, zice și mai ia o înghițitură.

— Pot să-ți împrumut telefonul? îl întreb. Trebuie să sun la compania care mi-a eliberat cardul de credit și să le cer să-l blocheze.

— Îmi pare rău, n-am telefon.

— Cum? Ești plecat în interes de serviciu și n-ai un telefon mobil la tine? Glumești? Cum ții legătura cu poliția ca să afli încotro se îndreaptă Claude?

— Ți-am spus, sunt agent sub acoperire. Nu țin legătura cu poliția; contactele mele sunt mult mai înalte. Asta, însă, nu-i treaba ta.

— Dacă zici că ai contacte atât de înalte, *de ce* fugi de poliție?

— Ba, pardon, *tu* fugi de poliție.

— Nu contează. De ce nu ți-ai fluturat insigna aia strălucitoare pe sub nasul lor și nu le-ai spus că de-acum încolo preiei tu cazul?

— Pentru că o singură persoană în afară de mine e la curent cu acest caz și știe cu ce mă ocup.

— Cum? Vrei să zici că dacă poliția ne prinde, nu vei beneficia de niciun fel de protecție?

Confirmă cu un semn din cap.

— E un tip de misiune... stai așa, cum se zice în engleză? zice, scărpinându-se în barbă. A, mi-am amintit. Neautorizată. Așa se zice, nu?

— Ilegală, asta vrei să spui?

Ezită.

— Nu, nu e *ilegală*. Dar numai așa pot avea succes. Ca să îl pot prinde pe Claude, nimeni în afară de șeful meu nu trebuie să știe că lucrez la acest caz. Altfel, soarele... pardon, *cârțița* îl va preveni și totul se va duce de râpă.

— Și dacă ne prinde poliția, ție ce o să-ți facă?

— Același lucru pe care o să ți-l facă și ție. O să mă arunce în închisoare. Dar asta, *chérie*, nu o să se întâmple, pentru că, după cum te-ai convins, sper, la hotel, sunt foarte bun în meseria mea. Și n-o să avem probleme să scăpăm de polițiștii ăia *imbéciles*.

Îmi îngrop fața în palme.

— O, Doamne!

— Acum, ca să ne întoarcem la treburile tale — cardurile de credit. Pe Claude nu-l interesează. Tot ce vrea e cardul de debit — accesul la contul curent.

— Dar de ce mi-a luat tot? N-ar fi putut să-mi lase și mie *ceva*? N-am bani nici măcar să îmi cumpăr o cartelă de telefon, ca să sun la bancă.

— Niciunui hoț nu-i pasă de cum se descurcă victimele lui.

— Da, văd și eu.

Julien mai ia o înghițitură de apă.

— Claude ți-a umblat deja în cont, așa că n-are niciun rost să suni la bancă. Cât de curând banca o să-ți blocheze contul, pe motiv de activități suspecte, dacă nu cumva ți l-a blocat deja.

Asta înseamnă că nu am nicio șansă ca Paul să nu afle ce mi s-a întâmplat. Pentru că de cum va încerca să retragă niște bani, va vedea că nu poate. Doar dacă ajung acasă prima și limitez proporțiile dezastrului. Trebuie neapărat să prind avionul.

— Acum, revenind la cardul meu de debit, spun, încercând să mai atenuez din disperarea care m-a cuprins. Cum de a avut Claude acces la cont dacă nu știe codul meu PIN?

— Ai folosit cardul de debit la un bancomat de când ai venit la Paris?

— O dată. Am retras niște bani ca să îmi cumpăr o poșetă. Poșetă pe care, apropo, Claude mi-a furat-o.

— *Et voilà*. Acum ai răspunsul.

— Cum? Vrei să zici că am fost urmărită de Claude?

— Îți amintești dacă era cineva la coadă în spatele tău, așteptând să folosească bancomatul?

— Nu știu, nu m-am uitat.

— Ți-am spus, Claude se pricepe. A făcut chestia asta de atâtea ori, încât ar fi în stare să o repete și cu ochii închiși.

— Ce nenorocit! izbucnesc eu. Ce n-aș da să-l întâlnesc iarăși pe Claude ca să-l pocnesc peste față și să îi spun ce ființă dezgustătoare este!

Îmi încrucișez brațele la piept pentru a cincea oară pe ziua de azi și mă zgâiesc la pantele verzi ale dealurilor ce trec în fugă prin față ochilor mei. Nici în visele mele cele mai urâte nu m-aș fi putut închipui stând într-o mașinuță plină de fum de țigară alături de un detectiv francez sub acoperire, gonind prin peisajul rural al Franței în căutarea pașaportului meu și punând întrebări despre modul în care un escroc șmecher mi-a aflat codul PIN de la card.

— Vii des în Franța cu afaceri? mă întreabă Julien.

— E prima oară. Nici n-ar fi trebuit să mă aflu aici. Șefa mea ar fi trebuit să vină, dar s-a îmbolnăvit brusc și m-a trimis pe mine.

— Atunci, ce să zic...? E mâna destinului.

— Mda. Și-n clipa asta sunt supărată *foc* pe destin.

PATRU

După o oră și jumătate și alte patru manevre ilegale pe drumurile de țară înguste care duc spre Giverny, Julien trage mașina pe dreapta și oprește lângă un câmp deschis.

— Am ajuns, mă anunță și își aruncă ultima țigară fumată pe geam, ieșind din mașină.

Scot un oftat de ușurare și trag cu nesaț în piept aerul proaspăt de țară care îmi umple plămânii, înlocuind fumul de țigară cu care m-a intoxicat.

— Ia-te după mine, zice Julien și-și agață pe nas o pereche de ochelari negri de soare, pornind peste câmp.

Mă lupt să țin pasul cu el, dar, la fiecare mișcare, tocurele înalte mi se înfig în pământul jilav.

— N-ai putea să mergi mai încet? Cum Claude mi-a furat valiza și toate celelalte lucruri, n-am avut ocazia să mă schimb în niște pantofi mai comozi pentru plimbarea asta la țară.

Julien nu încetinește ritmul.

— Trebuie să ne grăbim dacă vrem să-ți recuperăm pașaportul. Se prea poate ca amicul Claude să o fi și șters-o deja.

— Dar cum de știi exact unde este? Nici măcar n-ai telefon.

Julien clatină din cap și mormăie ceva în barbă, fără să-și întrerupă mersul alert.

Tocul drept mi se împotmolește în noroi și mă aplec să îl scot, încercând să fac în așa fel încât rochița cea roșie să nu-i dea vreo idee lui Julien.

— Ascultă, spune-mi de ce mă ajuți. Dacă pe Claude îl urmărești și el e singurul care te interesează, de ce n-ai lăsat poliția să mă aresteze? Nu se poate, trebuie că ai tu ceva de câștigat din treaba asta. Nici măcar nu mă cunoști.

Julien se oprește la marginea câmpului și-și trage jos, pe vârful nasului, ochelarii de soare, descoperindu-și ochii căprui pătrunzători.

— Ce? Ai prefera ca-n clipa asta să te afli la o secție de poliție din Paris, acuzată de o infracțiune pe care n-ai comis-o? Dacă nu dorești să te ajut, n-ai decât să-mi spui și o să aranjez să fii dusă imediat înapoi la Paris. Sunt sigur că ofițerul Laroche și ofițerul Fournier ar fi încântați să te revadă.

— Nu, n-aș prefera să fiu la secția de poliție. Singurul loc în care aș prefera să fiu e aeroportul.

— Păi vezi? *On y va.*¹

Își împinge ochielarii de soare înapoi pe nas și intră pe un drum de țară îngust, mărginit de copaci plini de frunze verzi și de stâlpi de felinar negri și subțiri. Două femei cu părul grizonant trec pe lângă noi cu niște pungi de cadouri în mână și când privirile li se opresc asupra mea și a lui Julien, observ că se încruntă dezaprobat.

— Lumea se holbează la mine, îi șoptesc lui Julien în timp ce mă străduiesc să țin pasul cu el.

Îmi încrucișez brațele peste piept în încercarea de a ascunde decolteul adânc, total nepotrivit al rochiței roșii.

Chicotește.

— Ținuta ta nu este tocmai adecvată unei plimbări prin Giverny.

Dau să-mi trec mâinile prin păr ca să îl mai așez la locul lui, însă aerul umed și lipicios l-a făcut să se înfoaie ca niște flori de bumbac. N-am ce să-i fac. Deocamdată, tot ce trebuie e să-mi găsesc pașaportul și să mă car naibii cât mai repede. Nici nu vreau să mă gândesc ce o să se întâmple dacă diseară n-o să aterizez pe aeroportul din DC. Paul va fi îngrijorat de moarte, plus enervat la culme. Surorile mele o să înnebunească și tata, săracul de el, va trebui să le calmeze. Lucru pe care nu știe să-l facă. Eu sunt cea care ține întotdeauna lucrurile sub control, așa că el n-are niciodată

¹ „Să mergem” (în lb. fr. în original).

habar de nimic, nici măcar dacă a fost vreun incendiu care a trebuit să fie stins.

În ciuda tocurilor mele înalte care îmi fac bășici enorme în talpă, îl ajung pe Julien din urmă. Dacă, pentru a-mi recupera pașaportul și a mă întoarce acasă înainte ca ofițerii ăia de poliție să mă găsească și să mă țină în Franța pentru Dumnezeu știe ce infracțiune, tot ce pot să fac e să am încredere în Julien, atunci o să am.

Trecem pe lângă un alt grup de turiști veseli și Julien cotește brusc pe o alee lungă de pământ care duce spre o căsuță zugrăvită în bej, cu obloane maro de modă veche și tufe de trandafiri roșii cățărători pe ziduri.

Îl urmez de-a lungul aleii și simt cum stomacul îmi bolborosește din nou. Dă, Doamne, ca totul să se termine cât mai repede.

— Știi franțuzește? mă întreabă Julien.

— Am făcut cursuri de franceză cu ani în urmă, la colegiu... dar nu-mi amintesc mare lucru. De ce?

Ne apropiem de ușă și se întoarce spre mine cu o privire dură.

— Pentru că nu vreau să rostești nici măcar un cuvânt după ce intrăm. Lasă vorbitul pe seama mea, da?

Apasă pe clanță, dar ușa nu se deschide, așa că se retrage câțiva pași, își ridică un picior și izbește cu bocancul negru în ușă.

Ceva îmi spune că nu va avea loc un schimb pašnic de bunuri.

Picături de transpirație îmi alunecă pe gât și se strecoară pe sub rochița roșie subțire în timp ce îl urmez pe Julien într-o bucătărie mică și curată unde miroase a boabe de cafea proaspăt râșnite și a miere. O baghetă pe jumătate mâncată și un borcan deschis de Nutella sunt așezate pe masă, așteptând să fie devorate. Pentru o fracțiune de secundă, îmi doresc ca asta să fie căsuța mea de vacanță. Îmi doresc să beau un pahar imens de apă de la robinet, să întind o lingură mare de Nutella pe pâine și să uit cu totul de beleaua asta. Și pe urmă să fac un duș și să mă întind pe pat, cu ciripitul păsărelor de afară îmbiindu-mă la somn.

Înainte ca visul meu cu ochii deschiși să se împlinească, Julien intră în camera următoare. Mă strecor pe ușă și ciulesc urechile la auzul unei voci hârâite ce vine de după un colț.

— *Salut, Julien.*

Un bărbat scund și cu început de chelie, îmbrăcat într-o cămașă cu mâneci lungi și guler negru, își face apariția pe scara din partea opusă a încăperii. Cu siguranță *nu* e Claude.

Julien se încordează instantaneu. Își îngustează ochii și începe să latre ceva în franceză.

Mă străduiesc să-mi amintesc bruma de franceză învățată la școală, dar tot ce reușesc să înțeleg din discurs este cuvântul *où*, care înseamnă „unde”. Înainte să mă dezmeticesc bine și să încerc să îmi imaginez restul, individul cu bucata de scăfârlie lucioasă strigă ceva total

incomprehensibil în franceză. Mă rog, incomprehensibil pentru *mine*.

Pentru că presupun că Julien l-a înțeles perfect — și nu i-a plăcut deloc ce i-a fost dat să audă —, așa că se repede și traversează încăperea, zboară în sus pe scări și-i arde tipului un pumn drept în bărbie.

Mă dau cu spatele până ce mă lipesc de ușă și îmi acopăr gura cu palma ca să-mi înăbuș țipătul. Julien stă aplecat peste tip, îl înșfacă de guler și îl lovește cu genunchiul în ventre. Omul geme tare și se încovrigă, iar Julien îi dă drumul, dar continuă să îl descoasă în franțuzește.

Tipul ezită, dar, într-un târziu, urlă ceva în chip de răspuns. Nările lui Julien se umflă și îl aud cum pufăie zgomotos, după care se răsuțește către mine.

— Hai să mergem! Claude nu-i aici.

Arunc o privire peste umărul lui și-l văd pe tip stând în continuare încolăcit pe scară, gemând și frecându-și falca. Își ridică ochii spre mine și preț de o clipă chiar mi se face milă de el.

Doamne, în ce m-am băgat?

Julien iese ca o furtună din casă și-și târșăie bocancii negri pe drumul de pământ, timp în care mormăie în barbă în franceză ceva ce presupun a fi înjurături.

— Ce naiba a fost asta? îl întreb.

— A trebuit s-o fac ca să aflu ce s-a întâmplat.

— Deci, unde e Claude?

— A plecat.

— Și pașaportul meu?

— E la el.

— Bun, și el unde mama naibii e?

— Știe că poliția îl urmărește și că a plecat spre Annecy.

Revenim pe drumul de țară mărginit de copaci și încerc să țin pasul cu Julien.

— Unde e Annecy? Putem să ajungem acolo la timp ca să-mi recuperez pașaportul și să prind avionul?

Clatină din cap.

— Nu, e la câteva ore distanță de aici. Chloe, îmi pare rău, dar n-ai cum să prinzi avionul.

Își trece mâna prin părul zburlit și o picătură de transpirație i se scurge pe pomeți și se oprește sub bărbie.

Panica în care m-am cufundat în ultima oră mă copleșește acum, când îmi dau seama că am dat-o total în bară.

— Dar mă mărit! Peste șase zile! Țip fără să-mi pese de turiștii veseli care trec pe lângă noi.

Julien nu răspunde. Continuă să meargă.

— N-auzi ce-ți spun? Am zis că mă mărit peste mai puțin de o săptămână. Logodnicul meu o să mă aștepte diseară la aeroport și tu n-ai nici măcar un telefon, ca să-l sun și să-i spun că nu ajung. Și sora mea sosește în DC mâine și mai avem de rezolvat un milion de lucruri pentru nuntă. Trebuie neapărat să prind cursa asta.

— Poate c-ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să accepți băutura oferită de Claude aseară.

Mă opresc pe drumul de pământ și mă reazem de un felinar ca să-mi recapăt suflul.

— De ce oi fi avut încredere în tine? Ce o fi fost în capul meu? Dacă aș fi rămas la Paris, cu poliția, aș fi putut să le explic *din nou* că nu am făcut nimic ilegal, că individul ăsta, Claude, mi-a furat banii și lucrurile și măcar unul din ei m-ar fi crezut. Ar fi fost de ajuns să ceară date despre mine și-ar fi văzut că n-am cazier și că în *niciun* caz nu m-aș fi implicat în activități ilegale. În schimb, m-am luat după tine și uite unde am ajuns, să te urmăresc cum bați un tip nevinovat într-o căsuță de țară. Și nu sunt nici măcar cu un centimetru mai aproape de aeroport, de ambasada SUA ori de recuperarea pașaportului.

— Tipul din căsuță *nu* era câtuși de puțin nevinovat, zice Julien, continuând să meargă în viteză pe drum.

— Dacă ești agent guvernamental, atunci de ce nu l-ai arestat? Și poți să-mi explici cum de știa cum te cheamă?

— Se pare că tot uiți că sunt agent *sub acoperire*, ceea ce înseamnă că trebuie să *mă port* ca și cum aș face parte din șleahța lor. Nu te-ai uitat niciodată la seriarele alea polițiste cu...? Julien se întrerupe și cascade ochii mari, mormăind în barbă: *Merde*.

Mă înșfacă de braț și mă trage pe o altă cărare de pământ, în spatele unui grup de turiști.

— Ce e?

— Nu te uita, şuieră el printre dinţi. Poliţia ne-a urmărit până aici. Probabil că mi-au luat numărul de înmatriculare al maşinii şi m-au dat în urmărire.

Întorc capul şi-i văd pe ofiţerul Laroche şi pe ofiţerul Fournier ţinând în mâini o poză cu mine şi discutând cu un bărbat îmbrăcat în pantaloni maro cu bretele verzi întinse peste pântecul rotunjit.

— Ți-am spus să nu te uiţi, mă boscorodeşte Julien. Poftim, pune-ţi ăştia la ochi.

Îmi vără ochelarii lui de soare în mână şi mă împing şi mai adânc în masa de vizitatori.

— Ba nu mi-i pun. M-am săturat. Mă duc să vorbesc cu poliţiştii şi să le cer să mă duc la ambasada americană. N-am făcut nimic rău şi sunt convinsă că totul nu e decât o imensă neînţelegere şi că de cum vor da de Claude — *adevăratul* infractor —, vor pricepe că le-am spus adevărul.

Julien mă strânge şi mai tare de braţ şi rămânem striviţi între două coreence cu borsete şi un grup de liceeni francezi.

— Chiar nu înţelegi? Pentru moment, nu pe Claude îl caută ei. Ci pe *tine*. Şi dacă vor pune mâna pe tine, nu te vor duce la ambasadă ca să faci rost de un nou paşaport, şopteşte Julien agitat. Ține minte, Claude e un artist al escrocheriei. Fură de la femei bogate, intră în conturile lor bancare şi asociază o parte din bani cu activităţile ilegale, ca să facă să pară că *femeia* e de vină. Între timp, fură restul banilor din cont şi îi transferă

într-unul off-shore. Așa că poliția n-o să creadă niciun cuvânt din ce le spui până ce nu finalizează ancheta. Și până când termină ei, Claude va fi dispărut de mult cu tot cu banii tăi și cu pașaportul, iar tu vei fi ratat nunta.

Mă întreb dacă Paul a prins de veste de suma frumoasă de 33 000 de dolari americani transferată de Claude din contul nostru comun. Stomacul mi se face ghem numai la gândul ăsta. O să înnebunească. Și ar înnebuni și mai tare dacă ar afla că totul s-a întâmplat pentru că eu i-am dat voie unui francez pe care nu îl cunoșteam să intre în camera mea de hotel. Ideea de a continua cu minciunile mi se pare insuportabilă, inimaginabilă. Totuși, nu îi pot spune lui Paul că l-am invitat pe Claude în camera mea de hotel. Nu dacă vreau totuși să mă mărit cu el peste șase zile.

— Bun, dacă nu pot să mă duc să discut cu polițiștii, atunci ce-ar trebui să fac în clipa asta? întreb.

Julian se uită peste umăr și continuă să-mi șoptească la ureche.

— Să vii cu mine la Annecy. O să ajungem acolo diseară, îți luăm pașaportul și mâine vei putea pleca. Dar dacă alegi să te duci la poliție, să știi că ești pe cont propriu.

Dintr-odată mă imaginez stând singură într-o celulă de închisoare rece, cu podea din ciment, în timp ce niște polițiști înfricoșători țipă la mine în franceză, iar Paul mă așteaptă la aeroport, uitându-se la ceas din cinci în

cinci secunde și întrebându-se pe unde oi umbla. Și pe urmă mi-l închipui pe Paul primind un telefon de la poliție, care îl anunță că m-am lăsat sedusă de un escroc francez care mi-a furat toate lucrurile.

Nunta ar fi anulată. Viața mea ar fi complet distrusă, exact așa cum m-a avertizat Julien.

Trebuie să merg la Annecy ca să-mi recuperez pașaportul. N-am încotro.

— Bine, atunci putem pleca spre Annecy chiar acum? întreb eu.

— Da, dar mai întâi trebuie să scăpăm de polițiști, răspunde Julien.

Mă ia de mână și începem să ne croim drum prin mulțimea de turiști înnebuniți să facă poze.

— Vino după mine.

Străpungem un zid de englezoaice vorbărețe și de cum ajungem pe partea cealaltă, Julien mă trage de pe cărare către o salcie uriașă din fața unui iaz verzui fermecător. Mă lipește de pieptul lui, apoi întinde mâna și îmi ascunde părul pe sub spatele rochiei.

— Ce fa...?

— Șșt, șoptește el. Poliția o să treacă pe aici din clipă-n clipă. Nu vreau să risc să-ți vadă părul ori rochia asta de un roșu țipător. Apropie-te de mine.

Își înfășoară brațele în jurul mijlocului meu și mă lipește de salcie, acoperindu-mă complet cu corpul lui.

— Nu te mișca, susură cu obrazul moale și țepos apăsător de al meu.

Închid ochii și mă rog în gând ca polițiștii să nu ne dibuie. Aroma răcoroasă a coloniei lui Julien îmi calmează nervii, dar mă face și să-mi amintesc de sărutul de azi-dimineață. Strâng din pleoape și încerc să evoc în minte parfumul obișnuit al lui Paul — același after-shave Tommy Hilfiger pe care îl știu de când ne-am cunoscut, în colegiu —, dar nu reușesc să mă concentrez.

Julien mă strânge și mai tare de mijloc.

— E OK, aproape c-au plecat.

Deschid ochii și abia în clipa următoare îmi dau seama că tremur.

— *Allez, viens!* Trebuie să o luăm pe alt drum.

Își lasă mâna să alunece de pe mijlocul meu și-și împletește degetele cu ale mele.

Cu o senzație de vinovăție, înlătur imaginea lui Paul din minte, alinându-mă cu speranța că mâine mă voi întoarce acasă, la el, și că niciodată nu voi mai sta atât de aproape de un alt bărbat.

Însă, în timp ce Julien mă ia de mână și mă conduce înapoi de-a lungul cărării mărginite de pomi și flori, sunt tulburată și îmi simt inima palpitând în piept.

Dăm ocol iazului și abia când zăresc podul verde cu arce înălțându-se peste apa acoperită de nuferi îmi dau seama unde suntem. *Acesta* e celebrul lac cu nuferi din picturile lui Monet.

— Frumos, nu-i așa? spune Julien, conducându-mă pe lângă un grup de liceeni italieni, tot mai departe de ofițerii de poliție.

— Splendid! Păcat că nu sunt în vacanță ca să mă pot bucura cu adevărat de priveliște!

Julien își relaxează umerii și scoate un hohot de râs nervos. Pielea din jurul ochilor i se încrețește un pic.

— Dar n-o să uiți niciodată excursia la Giverny, nu-i așa?

Îmi duc mâna la ceafă și-mi scot părul de sub rochia roșie, scuturând capul ca să-l eliberez.

— Nu, n-o s-o uit niciodată.

Trecem printre hoardele de turiști care-și agită micuțele aparate foto digitale în direcția grădinilor înflore din spatele casei lui Monet, iar Julien mă împinge spre un autocar mare și negru parcat în capătul cărării de pământ.

— Unde te duci? îl întreb. Nu ăsta e drumul spre locul unde ai lăsat mașina.

— O să lăsăm mașina acolo unde e. Ți-am spus, poliția știe numărul de înmatriculare. Urcă în autobuz și se întoarce spre mine: Ce faci? Vii?

— Am de ales?

Urc în spatele lui în autocarul cu aer condiționat, cu aceeași speranță că bărbatul pe care îl urmez se va dovedi demn de încrederea mea.

CINCI

Julien străbate culoarul până în capăt, aparent deloc tulburat de faptul că ne aflăm într-un autocar gol despre care n-avem nici cea mai vagă idee încotro se îndreaptă.

Abia apuc să mă așez și să-mi șterg o picătură de transpirație de pe frunte, că un grup mare de bărbați și femei urcă și umple autocarul, râzând și sporovăind în timp ce iau loc, doi câte doi.

— Dacă e plin autocarul? îi șoptesc eu lui Julien. Și dacă cineva observă că nu ne-a văzut aici înainte? Dacă trebuie să plătim locurile? N-am niciun ban la mine, să știi. Și, doar așa, de amorul artei, te întreb: știi unde naiba merge autocarul ăsta?

Julien oftează și aș putea să jur că își înăbușă un ho-hot de râs.

— Liniștește-te. Autocarul merge la Paris și de acolo vom lua trenul spre Annecy. În plus, chiar dacă află că suntem blatiști, chiar crezi că o să ne dea jos în mijlocul pustietății?

— Hm... mda, exact asta cred că o să facă.

— Îți promit că dacă se întâmplă așa ceva, voi găsi o altă cale să ajungem la Paris. În caz că n-ai remarcat, am resursele mele.

— Mă rog. Dar cum de ești așa de sigur că autocarul merge la Paris?

Dă să deschidă gura ca să-mi răspundă, însă o femeie blondă înaltă, de maximum treizeci de ani, strigă de undeva din partea din față a autocarului:

— Bine ați venit înapoi! Ce părere v-ați făcut, proaspăt însurăței, despre Giverny?

Pasagerii izbucnesc în urale și încep să-și treacă sticle de Bordeaux din mână în mână și să toarne cantități masive de vin în cești roșii din plastic.

Proaspăt însurăței? Mai rău de atât nu se poate...

O femeie cu păr negru scurt și breton tăiat drept ca o lamă îmi întinde două cești.

— Poftim, zice zâmbind, în timp ce bărbatul așezat lângă ea împinge o sticlă de vin în direcția mea.

— Mersi, dar nu prea obișnuiesc să beau, îi răspund eu.

Julien întinde mâna peste pieptul meu și ia ceștile și sticla.

— Micuța mea Chloe glumește. Știu că *nimic* nu i-ar face mai mare plăcere în clipa asta decât un strop de vin.

Micuța mea Chloe?

În timp ce Julien umple ceștile cu vin roșu — pe care nu am nici cea mai mică intenție să îl beau —, femeia îmi întinde mâna peste culoar.

— Eu sunt Liz, iar el e soțul meu, Jack.

Îi aruncă un zâmbet drăgăstos și lasă să-i scape printre buze un chicotit strident.

— Sună așa de nemaipomenit că pot să-l prezint drept *soțul* meu. Îmi place chestia asta la nebunie!

Mă uit la Julien. Țepii maronii din barbă sunt deja cu o nuanță mai întunecați decât acum câteva ore și antebrațele sale musculoase se încordează în clipa când ridică ceașca de vin și bea cu sete, de parcă ar fi un pahar cu apă.

Ce? Trebuie să mă prefac că *el* e soțul meu?

— Și ce v-a făcut să vă decideți să vă înscrieți la turul romantic al Franței pentru tinerii căsătoriți? întrebă Liz, în timp ce ia o înghițitură de vin și-și trece palma peste coapsa soțului.

Julien tocmai soarbe din vin și nu dă semne c-ar vrea să răspundă. Îi smulg ceașca din mână, vărsând din vinul roșu peste blugii lui.

— De ce am ales turul romantic pentru tinerii căsătoriți, *dragule*? îl întreb.

Julien îmi zâmbește și mă ia de mână. Încerc să mă eliberez din strânsoare, dar mi-a prins atât de ferm degetele, încât am senzația că o să-mi rupă oasele.

— Păi, știți, tocmai ne-am căsătorit, și micuța mea Chloe nu a avut ocazia să călătorească prea mult. Mai bine zis, nu a fost niciodată plecată de acasă, așa că...

— Nu-i adevărat, îl întrerup eu. Am fost peste tot în SUA, în interes de serviciu, și...

— Da, *chérie*, dar n-ai călătorit prea des de plăcere. Nu-i așa?

Îmi aruncă un rânjet enervant și o gropiță îi apare în obrazul drept.

Nu îi răspund, așa că Liz continuă cu pălăvrăgeala.

— Nici noi n-am călătorit prea mult până acum. Oricum, nu împreună. Și n-am fost niciodată într-un loc atât de frumos și de romantic ca Franța. Nu mi-a venit să cred când am descoperit turul ăsta. Spuneți și voi, cine și-ar fi putut închipui că există un tur cu autocarul pentru proaspăt căsătoriți, în care să vizitezi cele mai romantice locuri din Franța? Nici că se putea ceva mai perfect.

— Mmm, mormăi eu, afișând un zâmbet fals. Bine zis perfect.

Vinul roșu ce se învâрте în ceașcă mă face să tânjesc după un pahar cu apă. N-am băut nimic toată ziua și n-am de gând să dau pe gât nici măcar un strop din vinul ăsta — nu după toate câte am pățit azi-noapte.

— Și cum v-ați cunoscut? întreabă Jack, strecurându-și un braț pe după umărul soției și trăgând-o pe femeia subțirică la pieptul lui.

Julien îmi ia mâna între palme înainte de a răspunde.

— Am cunoscut-o pe scumpa mea Chloe la o plajă pentru nudiști de pe *Côte d'Azur*. De cum am văzut-o, m-am îndrăgostit de ea. Dragoste la prima vedere.

Îmi eliberez mâna din strânsoare și-mi simt obrajii în flăcări. Plajă pentru nudiști? Glumește?

Julien își pleacă spre mine capul și colțurile gurii îi zvâcnesc în sus.

— Oh, *chérie*, n-ai de ce să te simți stânjenită. Apoi se întoarce spre Liz și Jack și continuă să vorbească, în timp ce eu mă gândesc cum să-i fac vânt afară din autocar. Știți, lui Chloe nu-i place să povestesc cum ne-am cunoscut, dar eu nu mă pot abține. Era așa frumoasă, întinsă acolo pe nisip, la soare, cu sâ...

Îl ciupestc atât de tare de braț, încât scoate un chițait.

— Cred că ai povestit destul, spun, renunțând la ciupitura mortală și rugându-mă ca excursia noastră cu autocarul să se termine cât mai curând.

Liz cascade ochii mari și chicotește din nou ascuțit.

— Dintotdeauna mi-am dorit să merg pe o plajă de nudiști, dar n-am avut curaj. Nu e cumva înfricoșător să fii complet... dezbrăcată?

— O, nu. Nu e deloc jenant, răspunde Julien pe un ton serios. Dimpotrivă, nu există gest mai eliberator. Nu-i așa, *chérie*?

Vâr ceaşca mea de vin în mâinile lui Julien şi îmi încrucişez braţele la piept; nu vreau să mai particip nici măcar o clipă la conversaţia asta ridicolă. Am acceptat să-l însoţesc pe Julien ca să-mi recapăt paşaportul şi să mă întorc acasă. Nu am acceptat să mă dau drept altcineva. Şi n-o să mă vezi *nici moartă* pe o plajă pentru nudişti.

Îl ignor pe Julien şi mă întorc cu faţa către Liz. Vreau să aflu dacă autocarul merge într-adevăr la Paris.

— Aţi mai fost vreodată la Paris?

— Nu, niciodată, zice Liz şi se trage şi mai aproape de Jack, cuibărimdu-şi capul în umărul lui. Nu-mi vine să cred că în mai puţin de o oră o să fim acolo. Îmi pare, însă, rău că n-o să stăm decât două zile. Spuneţi şi voi, cum poţi vizita toate obiectivele într-un răstimp atât de scurt?

Uf, slavă Domnului! Vom ajunge curând la Paris şi pe urmă o să luăm trenul spre Annecy, îl vom găsi pe Claude, vom recupera paşaportul şi voi zbura spre casă. Totul o să se termine cu bine. Trebuie să se termine cu bine.

Din fericire, Liz renunţă la conversaţia mărunţă şi-şi concentrează energia asupra proaspătului ei soţ. După micul truc cu plaja de nudişti, nu mai am chef să discut sau să mă uit la Julien tot restul călătoriei.

Mi-e dor de Paul. De Paul cel normal, statornic şi ferchezuit. Care n-ar visa în viaţa lui să rostească o expresie precum „plajă de nudişti”.

N-am totuși idee cum o să-i explic cele petrecute, iar gândul că îl mint din nou îmi produce greață. Dar cum am speranța că peste câteva zile voi ajunge înapoi acasă, îmi spun că între timp o să găesc eu ceva.

Și n-o să mă mai întorc niciodată în Franța.

Autocarul Tortura Romantică a Franței pentru Proaspăt Căsătorii oprește în fața Grădinilor Luxembourg din Paris după circa patruzeci și cinci de minute. În viața mea n-am fost mai încântată să scap de grupul ăsta de americani fericiți, amețiți de vin și beți de iubire.

De cum pășim pe aglomeratul Boulevard St. Michel, cu mașinile în miniatură gonind în sus și în jos și claxonând în timp ce trec pe roșu, Julien mă prinde de mână și mă trage spre un taxi.

— *Gare de Lyon, s'il vous plaît*¹, îi spune șoferului în timp ce ne strecurăm pe bancheta lipicioasă din piele.

Taxiul străbate în viteză orașul, șerpuind pe străzile pietruite ca un tren scăpat de sub control. Bâjbâi după centura de siguranță, dar mașina n-are astfel de dotări, așa că mă agăț de mânerul portierei. Care-i chestia cu șoferii ăștia francezii? Sunt cu toții nebuni de legat.

De pe partea lui de banchetă, Julien mă urmărește cu un zâmbet compătimitor.

¹ „La Gara Lyon, vă rog” (în lb. fr. în original).

— Ce e? îl întreb.

— Întotdeauna ești așa?

— Cum?

— Atât de obsedată de control, atât de anxioasă.

— Nu, în mod normal nu sunt anxioasă. În viața mea *normală* de acasă, unde am un job stabil și un logodnic, nu alerg de colo-colo împreună cu un agent sub acoperire pentru a scăpa de urmărirea poliției și nu umblu îmbrăcată într-o rochie roșie de prostituată. Așa că nu, de obicei nu sunt așa. Numai că astea nu sunt circumstanțe tocmai normale. Cu toate că pentru tine probabil că sunt, mă încrunt eu.

Oftează și-și șterge zâmbetul compătimator de pe față.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te jignesc. Nu vreau decât să te ajut să te întorci acasă.

— Tot nu înțeleg *de ce* vrei să m-ajuti. Dacă tot ce urmărești este să-l prinzi pe Claude și dacă nimeni nu trebuie să știe despre misiunea ta, de ce m-ai cărat după tine? Și, că tot veni vorba, dacă le ești superior în grad polițiștilor, așa cum *pretinzi*, și știi că n-am făcut nimic rău, cum se face că nu m-ai trimis la agenția aia guvernamentală pentru care lucrezi ca să mă ajute ei cu pașaportul în timp ce tu îl vânezi pe Claude?

— Iarăși mă bați la cap cu întrebările.

— Și iarăși, am nevoie de răspunsuri. Mai ales dacă vrei să mă dau jos din tren cu tine.

— *Putain!*¹ mormăie el în barbă.

— Ce-ai spus?

— Nimic, se trage el mai aproape, cu blugii apăsându-mi piciorul gol. Motivul pentru care nu poți să pleci acasă atât de ușor precum vrei este că eu sunt *singura* persoană care știe că ești nevinovată. Și adevărul este că mi s-au dat ordine stricte să *nu* te ajut.

— Cum adică?

— În trecut, multe dintre femeile aparent victime ale lui Claude lucrau, de fapt, *pentru* el. Schema era pusă la cale de amândoi. Claude transfera banii femeii într-un cont off-shore, femeia alerga la poliție tipând că a fost furată și banca îi returna suma, considerând-o victimă a unei fraude. După care ea împărțea banii cu Claude. Din clipa când polițiștii au început să se prindă de schemă, au stat cu ochii pe Claude și pe femeile în rochii roșii care *pretindeau* că îi sunt victime. Prin urmare, nici măcar colegii mei n-o să te creadă și oricum, o să li se ceară să facă o anchetă completă asupra ta înaintea de a ți se permite să părăsești țara. Eu sunt singurul lângă care te poți simți în siguranță, Chloe. Așa că nu ai de ales, trebuie să vii cu mine.

Mă uit cu atenție în ochii lui, în timp ce mintea mea se luptă să proceseze noile informații.

— Bine, dar dacă alte femei au fost implicate în escrocherie, de ce nu ai respectat ordinele primite și ai

¹ „La dracu’!” (în lb. fr. în original).

vrut să mă ajuți? Cum de ești atât de sigur că sunt nevinovată?

— Din cauza privirii pe care ai avut-o azi-dimineață la hotel. O privire de uimire absolută, de panică totală. Pe care am avut ocazia s-o văd de multe ori. M-am săturat de jocurile lui Claude și nu sunt dispus să mai las nicio femeie să treacă prin așa ceva.

— Dar poate că jucam teatru, la fel ca toate celelalte femei.

Scutură din cap.

— Nimeni nu poate juca teatru *atât* de bine. Să te fi văzut — erai vraiste. În plus, sunt sigur că o persoană ca tine n-ar putea avea nimic de-a face cu un escroc mizerabil precum Claude.

Taxiul ia o curbă în viteză și alunec, apropiindu-mă de Claude. Îl prind de genunchi și îmi ridic fața spre el.

— Ți mulțumesc că m-ai crezut.

O umbră de duioșie îi traversează pentru o clipă ochii căprui, după care clipește însă iute și o alungă.

Taxiul oprește brusc în fața gării. Abia acum realizez că țin în continuare mâna pe genunchiul lui Julien. O retrag și îl aștept să îndese câteva bancnote în mâna șoferului, apoi coborâm amândoi.

Julien țâșnește spre intrarea în gară, iar eu îl urmez epuizată, transpirată, însetată și înfometată, dar mai presus de orice recunoscătoare că mă ajută, când, din câte se pare, nimeni din țara asta uitată de Dumnezeu nu e de partea mea. Nu-mi vine să cred că a primit ordine să

mă lase să mă lupt de una singură cu poliția franceză... și mai ales că a ales să le ignore.

Năvălim în gara plină de animație și traversăm parterul aglomerat, cu călători trecând grăbiți pe lângă noi, târșându-și valizele minuscule pe role și înfulecând sandviciuri cu baghete. Ajungem la ghișeu și Julien îi turuie ceva funcționarului. Îmi amintesc din nou că nu am bani de bilet. Dar Julien nu zice nimic. Îi dă cardul de credit funcționarului, ia cele două bilete și îmi întinde unul.

— Mersi, spun șovăitoare, gândindu-mă că într-o bună zi o să îi returnez banii.

— *Pas de problème*¹, răspunde.

O scară rulantă masivă ne transportă pe peronul în aer liber unde cete de pasageri se înghesuie în fața ecranului mare, așteptând să plece cu unul dintre trenurile care opresc în gară.

— Ți-e foame? mă întreabă Julien.

Nu vreau să mai cheltuiască vreun ban cu mine, dar sunt hihnită. În plus, în clipa asta aș fi dispusă să merg pe o plajă de nudiști dacă aș căpăta în schimb o sticlă cu apă.

Dau din cap.

— Și mi-e sete. Foarte, foarte sete.

— Haide, o să-ți iau ceva de mâncare și apă. Am observat că nu te-ai atins de vin în autocar.

¹ „Nicio problemă” (în lb. fr. în original).

— Poate că sunt nebună, dar m-am gândit că nu mi-ar prinde prea bine.

Rânjește și gropița reapare în obrazul drept.

— Mda, presupun că ai dreptate.

Pornim spre un grup mic de cafenele din partea opusă a gării și mă aplec să îmi trag mai bine pantofii pe picioarele chinuite. Fac apel la toată voința mea ca să nu arunc pantofii în coșul de gunoi din stânga și să continui să merg desculță.

— Hm-hm, tușește Julien zgomotos.

Ridic ochii și-l văd stând cu o sprânceană înălțată. Abia atunci realizez că am făcut spectacol pentru el și ceilalți călători din gară cu rochia mea roșie minusculă. Mă salt imediat și-mi netezesc rochia peste fund.

— Ce-i? îl iau eu la rost pe Julien, care nu-și dezlipește privirea de pe mine.

— Ce-ar fi să stai jos și să mă duc eu să cumpăr ceva de mâncare. OK? zice, cu un zâmbet răutăcios întins pe față care îmi spune că s-a bucurat din plin de spectacol.

Bleah!

Depistez în stânga un loc gol pe o bancă și mă decid că n-ar fi rău să îi accept oferta. Oricum, numai la gândul de a mai merge, chiar și o secundă, cocoțată pe tocurile astea înalte și îmi vine să plâng.

— În regulă, mersi.

— Ce zici de un sandvici? Cu șuncă și brânză în baghetă?

— De fapt, sunt vegetariană.

— Nu mănânci carne?

— Nu. Nu mănânc niciun fel de carne.

— Uau, nu bei și nu mănânci carne. Nu știu cum reușești. Bun, și atunci ce mănânci?

— Un sandvici cu brânză și legume e tot ce-mi trebuie.

Se răsucește pe călcâie și se îndreaptă către cafenele. Un sentiment ciudat mă cuprinde urmărindu-l cum se îndepărtează, cu umerii lați fermi și nemișcați în timp ce își leagănă brațele musculoase înainte și înapoi, cu o alură nu amenințătoare, dar puternică.

Mă prăbușesc pe bancă și clatin din cap ca să-mi alung gândurile. Probabil că de vină e foamea.

Îmi masez tâmpilele care zvâcnesc și arunc o privire spre ceasul gigantic agățat în centrul gării. E ora unu. Avionul meu stă acum să decoleze de pe aeroportul Charles de Gaulle și peste opt ore Paul mă va aștepta în DC, întrebându-se unde sunt.

Trebuie să găsesc o cale de a lua legătura cu el, ca să-l anunț să nu mă aștepte la aeroport. Și-ar face griji, pentru că nu sunt genul care să rateze avionul. S-ar gândi că mi s-a întâmplat ceva îngrozitor. Și pe urmă l-ar suna pe tata și pe surorile mele și toată lumea ar lua-o razna din pricina mea. Poate că aș putea ruga pe cineva în tren să-mi împrumute telefonul și să plătesc pentru convorbirea internațională. Dar n-am niciun ban. Și nu vreau să-i cer lui Julien. Și, presupunând c-aș reuși să vorbesc cu Paul, ce i-aș spune?

Ar trebui să-l mint. Să-i spun că am o altă întâlnire de afaceri programată pentru mâine și că trebuie să rămân la Paris dacă nu vreau să-mi pierd slujba.

Sau aş putea să-i spun adevărul.

Cum, însă, adevărul ăsta înseamnă că i-am permis unui alt bărbat să intre în camera mea de hotel, moment după care nu-mi amintesc mare lucru, nici nu se pune problema. Mai ales că peste şase zile Paul şi cu mine vom păşi spre altar şi ne vom jura reciproc iubire veşnică, la bine şi la rău.

Iar situaţia în care mă aflu eu acum e, fără îndoială, un exemplu de „la rău”.

Şi totuşi, stând singură în gara asta pariziană, atât de departe de casă, îmi doresc să-l pot suna pe Paul ca să-i mărturisesc tot adevărul. Îmi doresc să pot avea încredere în el că o să mă ajute să ies din încurcătură şi că o să-mi stea alături când totul se va termina.

Numai că îl cunosc pe Paul foarte bine. Ştiu cât de raţional, cât de practic este.

Ştiu că dacă i-aş spune că fug de poliţie şi că sunt pe cale să urc într-un tren de mare viteză cu un bărbat pe care abia l-am întâlnit, ca să-mi recuperez paşaportul şi să mă întorc acasă la timp pentru nuntă, ar rămâne mut de uimire. N-ar înţelege cu niciun chip că eu, Chloe Turner — femeia care ţine întotdeauna lucrurile sub control, femeia pe care propria familie a poreclit-o „Chloe pentru orice eventualitate” deoarece are tot timpul în geantă un întreg dulap de medicamente şi truse de prim

ajutor, „pentru eventualitatea” că surorile ei, logodnicul, tatăl sau oricare trecător de pe stradă ar avea nevoie de ceva —, ar putea să se vâre într-o asemenea încurcătură.

Și, totuși, iată-mă. Iată-mă într-o situație asupra căreia nu am nicio putere.

Cât îmi doresc să-l pot suna pe Paul și să îl rog să rezolve el încurcătura! Dar nu pot. Trebuie s-o rezolv singură.

Julien apare și se așază pe bancă lângă mine, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Îmi întinde o baghetă lungă și două sticle cu apă.

— *Voilà*¹, zice zâmbind. Sper să-ți fie de folos.

— Mulțumesc mult, îi spun cu toată sinceritatea.

În viața mea n-am fost mai fericită să beau apă. Dau pe gât, pe nerăsuflăte, prima sticlă, apoi mușc din sandvici.

— E bun sandviciul?

— Da. E perfect. Brânză și legume, exact cum am vrut. Mersi din nou.

Zâmbește.

— Bine. Mă bucur că-ți place. Am observat că de-veneai tot mai... hm... cum se zice în englezește? Țâfnoasă?

Mă încrunt.

— Da, exact, păreai țăfnoasă. Dar mâncarea și apa o să te ajute să-ți revii.

¹ „Poftim” (în lb. fr. în original).

Nu răspund. Continui să mănânc și să beau și treptat alung ultimele rămășițe din mahmureala îngrozitoare. Când termin de mâncat sandviciul, trenul nostru sosește la linie.

— *On y va*, zice Julien și se scoală, făcându-mi semn să-l urmez.

— Ce înseamnă? îl întreb, ștergându-mi firimiturile din colțurile gurii.

Mă simt în mod cert cu mult mai bine.

— Înseamnă *hai să mergem*.

Îmi netezesc rochița care stă lipită de mine ca un șervețel antistatic și îmi dau la o parte de pe umeri câteva fire din părul încrețit, apoi îl urmez pe Julien pe peron și urcăm amândoi în tren.

Odată ajunși în vagonul spațios și confortabil — apropo, cu *mult* mai drăguț decât trenul supraaglomerat cu care călătoresc de obicei de la DC la New York în interes de afaceri —, Julien și cu mine ne trântim pe două locuri alăturate și scoatem un oftat la unison. În clipa când capul meu intră în contact cu tetiera moale, simt că ochii mi se închid. Sunt, pur și simplu, epuizată.

Îmi scot pantofii și îi împing sub scaun, după care îmi vâr picioarele sub mine.

— Cât facem până la Annecy? întreb.

— Șapte ore, spune Julien în timp ce își întinde brațele deasupra capului și picioarele în față, în spațiul dintre banchete.

— Șapte ore? Dar unde e Annecy?

Calculez în minte cât timp ne va lua să ajungem acolo, să-mi găsesc pașaportul, să mă întorc la Paris și să-mi cumpăr un alt bilet de avion, iar panica amenință să mă cuprindă din nou.

— Annecy e un orașel din Alpii francezi. În drum trenul va face multe opriri scurte și, cum vom traversa munții, va dura destul de mult.

— Dar când o să ajungem acolo, o să știi unde să dai de Claude? Și cum să-mi găsești pașaportul?

— Da. O să-l găsim pe Claude, o să-ți recuperăm pașaportul și vei putea să te întorci la Paris mâine-dimineață, cu primul tren. O să vezi, Chloe, totul va fi bine.

Pentru prima oară de câteva ore, observ că nu zâmbeste ori râde afectat. Ochii lui căprui mă privesc intens, îndemnându-mă, împotriva oricăror evidențe, să îi acord toată încrederea.

— Mulțumesc, rostesc pe un ton blând.

Îmi aruncă un zâmbet tont, își trece mâinile prin părul ciufulit și se tolănește pe banchetă, făcându-se comod.

Un alt sentiment ciudat îmi învăluie stomacul în timp ce mă sprijin mai bine de spetează și închid ochii.

Probabil că e de la mâncare și apă, după ce toată ziua n-am pus nimic în gură, îmi spun. Ca să nu mai vorbesc de noaptea oribilă pe care am avut-o.

Ațipesc cu intermitențe, în timp ce mă gândesc la tata și la surorile mele. Ce vor face când vor afla că nu m-am întors acasă cu zborul programat? Își vor face

mii de griji și perspectiva asta mi se pare insuportabilă. Am trecut prin multe împreună după moartea mamei, iar eu am fost mereu cea mai puternică din familie. Cu toate crizele de anxietate ale tatei, cu tot recursul sporadic al lui Sophie la droguri recreaționale, cu tot șirul nesfârșit de băieți răi pe post de iubiți ai lui Lil, cu toată nevoia constantă de o figură maternă a lui Magali, eu am rămas stâlpul familiei, omul pe care toți ceilalți se pot bizui că îi va ține uniți.

Și asta am făcut — i-am ținut uniți. Nimeni nu a trebuit să-și facă vreodată griji pentru mine.

Până acum.

Îmi strâng pleoapele ca să-mi alung lacrimile. Ce n-aș da s-o am din nou pe mama alături! Chiar și numai pentru o zi. Ca să îmi spună ce să fac. Ca să le liniștească pe surorile mele, ca să-l aline pe tata. Ca să îmi ia, măcar o dată, povara de pe umeri.

Răsuflarea mi se adâncește și simt că mă aflu la doar câteva secunde de un somn comatos, când, brusc, amintirea unuia dintre ultimele momente petrecute singură cu mama îmi răsare în minte. Fusesse un moment atât de scurt, atât de efemer, încât mă întrebam dacă fusesse ceva real sau doar visasem.

Mama mă luase la plimbare pe alea C & O Tow de pe faleza Potomacului, numai noi două. Avea burta atât de mare, însărcinată cum era cu sora mea cea mică, Magali, încât nu putea merge prea repede, dar insistase să ieșim la aer. Nu-i plăcea să stea închisă în casă.

„Mami, cum ați ales tu și cu tati numele Magali pentru bebeluș?” o întrebam, uitându-mă în sus în ochii ei verzi și la părul castaniu-roșcat buclat, la fel ca ochii și ca părul meu.

Îmi zâmbise cald și mă luase de mână.

„Înainte ca tatăl tău și cu mine să ne căsătorim, am fost plecată într-o călătorie în Franța, singură. Acolo m-am împrietenit cu o femeie frumoasă pe nume Magali, așa că de-asta am ales numele ăsta.”

„Dar dacă urma să te căsătorești cu tati, de ce te-ai dus singură în Franța?”

„Uneori, o fată simte nevoia să își întindă aripile”, răspunsese ea. Pe urmă își înălțase capul spre soare și zâmbise, după care îmi prinsese umerii osoși cu brațele și mă condusesse de-a lungul râului sclipitor. „Într-o bună zi vei înțelege ce ți-am spus, Chloe”, spusese, uitându-se în jos la mine cu acel gen de privire pe care numai o mamă poate să-l arunce fiicei ei.

În gara din Paris, trenul pornește cu o smucitură ușoară și amintirea vocii blânde a mamei mă leagănă, cufundându-mă într-un somn adânc.

ŞASE

Trenul huruie şi mă trezeşte din somn. Observ că Julien vâra iute ceva în buzunar.

Îşi drege glasul, apoi se foieşte stânjenit pe scaun.

— Ai dormit bine? mă întreabă.

— Îhî. Cât a trecut?

— Cred că vreo două ore, dar nu port ceas, aşa că n-am cum să ştiu exact.

Stomacul mi se strânge la gândul că Paul va porni peste câteva ore spre aeroport.

Mă frec pe frunte. Mă doare capul. Trebuie să iau legătura cu el. Trebuie să-l sun înainte de a pleca spre aeroport şi să îl liniştesc măcar pentru o zi sau două, până ce voi putea ajunge acasă.

— Ştii dacă trenul va opri curând într-o gară de unde să pot cumpăra o cartelă de telefon ca să sun acasă? Trebuie neapărat să vorbesc cu logodnicul meu. E urgent. Nu mai pot aştepta.

Dă să deschidă gura să-mi răspundă, dar un bip se aude tare dinspre blugii lui.

— Ce-a fost asta?

Îmi plec ochii și văd o mică umflătură în buzunarul lui.

— Cred că o să facă o oprire peste o oră sau două. Atunci poate că vei putea să-l suni. Deși nu vei avea prea mult timp la dispoziție, zice el, fără să-mi ia în seamă întrebarea.

Un alt bip răsună din buzunarul blugilor. Ochii lui Julien aleargă de colo-colo prin vagon, ferindu-se de mine. E pentru prima oară când îl văd agitat.

— Ai un telefon în buzunar, nu-i așa?

— Nu știu despre ce vorbești.

— Mai devreme mi-ai spus că n-ai telefon mobil, nu-i așa?

— Exact.

— Atunci ce bipăie la tine în buzunar?

— Nimic...

Alt bip.

Fără să stau pe gânduri, întind mâna și o vâr în buzunarul blugilor lui.

— Hei, ce naiba crezi că...

Scot un telefon negru din buzunar și mă încrunt la Julien.

— De ce m-ai mințit? Ți-am pus o întrebare simplă: dacă ai sau nu un celular la tine.

Îmi smulge telefonul din mâini și-l vâră înapoi în buzunar.

— Telefonul ăsta e numai pentru uz guvernamental. Nu pot să te las să dai telefoane personale de pe el.

— Bine, dar de ce nu ai zis așa de la bun început? De ce m-ai mințit?

— Înțeleg că ești genul acela de femeie care, dacă își pune ceva în cap, nu se lasă până nu obține. Am sau nu am dreptate?

Nu răspund și-l văd cum scoate celularul din buzunar și mi-l întinde.

— Îmi cer scuze că nu ți-am spus că am un telefon la mine. Poftim, sună pe cine vrei.

Învârt celularul între palme și îmi dau seama că o discuție cu Paul e *ultimul* lucru de pe lume pe care mi-l doresc.

— Am putea fi localizați după convorbirea telefonică sau așa ceva?

— Nu, convorbirea nu poate fi interceptată, zice Julien și stânjeneala i se citește pe față. Dar scurtează-o cât mai mult posibil. Și ai grijă ce îi spui logodnicului tău. E avocat, nu-i așa?

— Cum de...?

— Chloe, e meseria mea să știu astfel de lucruri.

Clatin din cap, deschid telefonul și mă grăbesc să formez numărul lui Paul înainte să mă răzgândesc. Mă întorc cu fața spre geam, ca să am măcar o brumă de intimitate.

— Paul Smythe, răspunde el după al doilea apel.

Mi-l imaginez într-un tricou polo galben șters și în pantaloni kaki, cu părul pieptănat cu cărare pe o parte, buzele strânse și sprâncenele împreunate, așa cum

arată de fiecare dată când e sunat de la un număr necunoscut.

— Iubitule, sunt eu, Chloe.

— Chloe? De unde suni? N-ar trebui să fii acum în avion?

— A intervenit o problemă și n-am putut să prind zborul programat.

— Ce fel de problemă?

— A apărut o situație de criză la conferință și e nevoie să rămân aici ca să îndrept lucrurile. Am vorbit cu Angela și slujba mea e în pericol dacă nu rămân ca să rezolv problema.

Mațele îmi chiorăie tot mai tare cu fiecare minciună. E oribil.

— Bine, dar e scandalos! Nunta e în weekendul ăsta. Sophie vine mâine încoace și amândouă familiile vor ajunge mai încolo, săptămâna asta. E nevoie de tine aici. Cine se crede Angela de te pune să faci asemenea lucruri?

— Paul, trebuie să rămân ca să rezolv problema. N-am încotro.

— Și cât timp o să dureze?

— Să sperăm că... o zi, maximum două. O să te sun ca să te anunț. Și îți promit că, după ce ajung acasă, o să mă ocup eu de tata și de surori. Știu că e cam stresant atunci când cad cu toții pe capul tău.

— Cam stresant?

— OK, foarte stresant.

Paul e singur la părinți și ori de câte ori surorile mele vin în vizită la noi, își găsește pretexte să stea până târziu la serviciu pentru a nu da ochii cu ele. Spune că în astfel de situații se adună prea mult estrogen în cameră.

— O să te rog însă să te ocupi de Sophie o zi sau două, până mă întorc. O să fiu înapoi înainte să apară și restul familiei. Așa că n-ai de ce să-ți faci griji, da?

Paul oftează acum zgomotos în telefon.

— Speram ca-n seara asta să luăm cina împreună. Tace și-și drege glasul. Am o veste grozavă să-ți dau.

— Da? Ce veste?

Umerii mi se relaxează acum, că nu mai sunt nevoită să torn minciuni.

— Dacă tot te întorci peste o zi sau două, vom putea discuta atunci.

În sinea mea mă întreb dacă voi putea realmente să mă întorc în DC peste o zi sau două.

— Dar nu poți să-mi spui de pe acum?

— Voiam să luăm cina într-un loc plăcut ca să-ți povestesc totul, dar în fine... Mi s-a oferit un post la firma aia mică despre care ți-am vorbit, Robins și Miller.

Îl simt cum zâmbește în telefon.

Îmi storc creierii în încercarea de a-mi aminti ceva despre firma asta. Paul e de ceva vreme nemulțumit de dezvoltarea mult prea lentă a firmei mari de avocatură din DC la care lucrează și a tot sperat să găsească

o firmă mai mică, unde să poată juca rolul de rechin-șef, ca să zic așa.

— Asta e nemaipomenit, iubitule! Mai spune-mi o dată despre ce firmă e vorba.

— Firma din Pennsylvania.

Stomacul meu se face ghem.

— Pennsylvania? Firma din orășelul ăla mic de tot?

— Știu ce vrei să spui, Chloe. Dar asta ar putea fi o șansă formidabilă pentru noi. Gândește-te, cu banii pe care i-aș câștiga aș putea să cumpăr o casă frumoasă și mare, cu grădină. Gata cu căsuțele înghesuite din orașele mari!

— Dar mie îmi place căsuța noastră din DC. Am mai discutat despre asta. Și ți-am explicat că în orașe atât de mici n-am cum să-mi găsesc un post de organizatoare de evenimente.

— Da, știu, iubito, dar așteaptă să vezi ce ofertă mi-au făcut. O să câștig atâția bani și viața acolo e atât de ieftină, încât nu va mai trebui să muncești.

— Dar îmi place ce fac. Și vreau să lucrez în continuare. Ți-am spus asta.

— Da-da. Iar eu nu vreau să te împiedic câtuși de puțin. Dar în curând vei împlini treizeci de ani, iar eu am studiat un pic ofertele imobiliare și am găsit deja câteva case care arată senzațional și știu că o să-ți placă... În plus, au niște școli foarte bune în apropiere.

Școli?

Dau să răspund, dar Julien mă împinge cu piciorul. Preț de o clipă, aproape c-am uitat unde mă aflu. Însoțitorul meu agent secret stă rezemat comod, cu ochii închiși, mâinile așezate sub cap și picioarele întinse în față, invadându-mi spațiul. Pare că doarme. Ceea ce înseamnă că, din fericire, nu trage cu urechea la conversația mea.

Paul continuă să turuie.

— Tu ai aproape treizeci de ani, iar eu deja treizeci și doi și niciunul din noi nu va întineri. Va trebui să ne gândim serios la copii. Asta ar putea fi pentru noi șansa cea mare, Chloe.

— Dar am mai discutat despre asta, îi spun, coborând vocea și întorcându-mă iar cu fața spre geam. Am un masterat în administrarea afacerilor și am studiat mult pentru a-mi face o carieră. Știu că ți-am spus că îmi doresc să am copii cândva, dar nu sunt sigură că sunt pregătită. Și nu știu nici dacă sunt capabilă să plec pentru totdeauna dintr-un oraș mare.

— Da, iubito, știu. Numai că oferta asta înseamnă pentru mine o oportunitate formidabilă și, dacă vei fi de acord și vei vrea să-mi oferi șansa, cred că pe termen lung se va dovedi o alegere bună pentru amândoi.

— Dar nu cunoaștem pe nimeni acolo și tu vei munci tot timpul. Așa că eu ce-ar trebui să fac?

— Chloe, iubito, sunt sigur că ți-ai face repede prietene noi. Într-un oraș mic ca ăsta sunt multe femei și mame. Ai putea să citești toate cărțile pe care ți-ai dorit

de atâta vreme să le citești, dar n-ai avut timp, ai putea să te plimbi prin împrejurimi sau să te apuci de gătit.

Și-n clipa asta am o revelație. Paul mi-o descrie pe mama lui. Pentru că exact asta s-a întâmplat cu părinții lui. Plecaseră din DC atunci când tatălui său i se oferise un post de nerefuzat la o firmă mică dintr-un orașel din Maryland. Și tot atunci mama lui rămăsese însărcinată cu el.

Paul vrea să calc pe urmele mamei lui. Numai că eu nu sunt ca ea. Eu am țelurile și visurile mele și-mi place la nebunie ceea ce fac. Nu vreau să mă mut din oraș ca să am grijă de casă și de copii. Cel puțin, nu încă.

— N-am putea să discutăm despre asta când mă întorc? îl întreb.

Capul îmi plesnește iarăși de durere.

— Sigur că da, iubito, numai că... hm...

Lasă fraza neterminată și mi-l închipui cu ușurință cum se plimbă în sus și în jos prin casă, așa cum face întotdeauna atunci când e în dezacord cu mine.

— Da?

— Numai că... ei bine, te rog, promite-mi că o să te gândești bine la ce ți-am spus, da? Ar putea fi ceva grozav pentru amândoi și eu...

Dintr-odată nu îl mai aud pe Paul.

— Alo? Paul? Mai ești pe fir?

Îndepărtez telefonul de la ureche și îmi dau seama că trenul gonește acum printr-un tunel.

Convorbirea s-a întrerupt. Mă holbez la celular, deloc dornică să sun din nou.

Las telefonul cu grijă jos, pe banchetă, lângă Julien, ca să nu-l trezesc. Am nevoie de timp ca să mă gândesc la vestea primită.

Dar de cum dau să-mi lipesc capul de geam ca să mă uit la dealurile verzi ce reapar când ieșim din tunel, Julien începe să se foiască pe scaun.

— Nu știi deloc să minți, zice.

Bun, deci s-a prefăcut că doarme.

Mă uit urât la el.

— Nu e frumos să tragi cu urechea la conversațiile particulare ale altora.

Apasă câteva taste pe telefon, apoi îl vâă înapoi în buzunar.

— Necazuri în paradis?

Scutur din cap și îmi apăs fruntea de geamul rece.

— Mersi că-ți faci griji pentru mine.

— Am impresia că logodnicul tău nu se poartă ca un bărbat adevărat.

— Vrei să spui că logodnicul meu, omul pe care îl iubesc, nu e un *bărbat adevărat*?

— Da, asta vreau să spun. Iar tu, *chérie*, tu *nu* te porți ca o femeie îndrăgostită.

— Cum poți să spui așa ceva? N-ai niciun drept să emiți judecăți despre viața mea. Nu știi nimic despre mine și nici despre Paul. Dacă ar fi fost aici în clipa asta, ar...

— Ar fi luat-o la goană, ca un băiețel speriat.

Accentul puternic franțuzesc al lui Julien are dintr-odată asupra mea același efect pe care îl aveau măicuțele de la școala primară catolică atunci când zgâriau pe tablă cu unghiile lor lungi.

— Nu, dacă ar fi fost aici, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, i-o trântesc eu.

— Și dacă tu l-ai iubi, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Ce știi tu despre iubire? Ai fost vreodată îndrăgostit?

Își strânge buzele și nu-mi oferă niciun răspuns.

— Bun, asta e tot ce poți să dai din tine? Tragi cu urechea la conversația mea *privată* cu logodnicul, te repezi să mă judeci și în schimb nu ești dispus să sufli o vorbă despre viața *ta*?

Julien își ațintește ochii de un căprui intens asupra mea.

— Mi-am dat seama, din felul în care i-ai vorbit, că nu ești cu adevărat îndrăgostită de el.

— Dacă ești așa ditamai expertul în probleme de iubire, atunci spune-mi, ea unde e? Femeia pe care o iubești *tu*?

— Nu am nicio iubită. Știu ce știu pentru că multe femei au fost îndrăgostite de *mine*. Pot mirosi de la distanță o femeie îndrăgostită, *chérie*. Dar ai dreptate. Nu mă privește ce faci cu viața ta. Mă gândesc însă că un bărbat și o femeie care urmează să se căsătorească ar trebui să ia deciziile împreună, nu-i așa?

Înghiit nodul care mi s-a pus în gât și îmi întorc fața.

Nu vreau să mă mut în Pennsylvania. Îi explicasem asta foarte clar lui Paul atunci când adusesese vorba pentru prima oară de firma aia mică de avocatură. Numai că îmi cunosc bine logodnicul; odată ce i-a intrat o idee în cap, e ca și imposibil să i-o scoți.

Deși, de data asta, o să-l fac să se răzgândească.

Bine măcar că încă nu a acceptat postul. De cum voi ajunge acasă, o să discutăm totul pe îndelete și o să-l conving pe Paul să renunțe.

Dar imediat îmi aduc aminte că atunci când voi ajunge acasă vom avea de discutat chestiuni mai presante — ca, de pildă, inelul de logodnă furat, contul nostru bancar fraudat și noaptea pe care am petrecut-o în compania unui străin... asta doar ca să enumăr câteva. Of!

— Am dat-o în bară cu unica mea mare iubire, îmi întrerupe gândurile vocea profundă a lui Julien. Și nu-mi place să-i văd și pe alții cum o dau în bară, asta-i tot.

Acestea fiind zise, se ridică brusc în picioare și străbate culoarul spre capătul celălalt al vagonului, lăsându-mă singură și mută de uimire.

Trenul huruie pe șine, iar eu răsuflu adânc și încerc să dau uitării, pentru moment, conversația cu Paul și, lucru încă și mai important, speculațiile lui Juhien cu privire la viața mea personală. Nu știe ce vorbește. Cu siguranță și-a transferat asupra mea propriile temeri și sentimente de nesiguranță din viața intimă distrusă.

Și oricum, peste mai puțin de o zi o să ne despărțim și n-o să-l mai revăd niciodată.

Cu toate că perspectiva asta ar trebui să mă liniștească, observ că ghemul uriaș format în stomacul meu pe parcursul zilei nu dă semne să se descâlcească. Mă uit pe geam la norii înalți și cenușii care s-au adunat peste căsuțele albe de piatră din depărtare și realizez că este pentru prima oară după moartea mamei când mă simt neajutorată și deloc stăpână pe mine. Îmi vine să mă ascund într-una dintre căsuțele acelea albe ca să-mi alung din minte tot ce s-a petrecut în ultimele douăzeci și patru de ore.

Numai că nu pot. Mă aflu într-un tren, cu un bărbat pe care abia dacă-l cunosc și care-mi spune că nu-mi iubesc logodnicul.

E ridicol. Îl iubesc pe Paul. Sigur că îl iubesc.

ȘAPTE

O briză ușoară de vară îmi mângâie obrazii în clipa când cobor împreună cu Julien în gara de la Annecy.

Soarele abia a apus, dar felinarele luminează deja drumul în timp ce mă străduiesc să țin pasul cu el, cu tocurile înalte pătrunzându-mi adânc și nemilos în călcâie.

Traversăm în grabă o intersecție aglomerată, cotim printr-un labirint de străzi pietruite luminate difuz și trecem pe lângă mulțimile de turiști veseli care beau vin și fumează tolăniți la cafenelele nenumărate înșirate pe trotuare.

Zăresc un cuplu care își oferă reciproc de mâncare din porțiile mari de clătite fierbinți cu ciocolată și expresia femeii este una de extaz pur în timp ce linge o picătură de Nutella lipicioasă de pe lingura bărbatului. Pentru o fracțiune de secundă, aș da orice ca să fac schimb de locuri cu ea. Ce mult mi-ar plăcea să fiu în vacanță într-un oraș de basm, mâncând ciocolată din lingura iubitului, fără să am nicio grijă!

Privirea aspră a lui Julien mă readuce cu picioarele pe pământ.

— Grăbește-te, mai avem puțin și ajungem, zice fără a încetini pasul.

Ignor zvâcnetul din picioare și continui să înaintez. Nu am scos nicio vorbă după scurta conversație din tren și nu văd motive ca să încep acum. Mă țin după el ca să-mi recuperez pașaportul, după care mă voi urca în trenul de Paris — de data asta *singură*. Fără alte judecăți emise de misteriosul agent secret francez care nu știe nimic despre viața mea.

Traversăm un pâraiaș ce străbate orașul, ne strecurăm printre grupurile de turiști și intrăm pe o stradă pietonală pietruită. Aromele delicioase de fondue și ciocolată se înalță în aer și-mi dau amețeală.

Julien mă ia de mână și mă împinge spre o măsuță din colțul unei cafenele.

— Ia loc și bea un pahar de vin. Mă întorc peste un sfert de oră.

Scoate portofelul și îmi întinde o bancnotă de zece euro.

Să beau un pahar de vin? Glumește?

— Unde te duci? Îl întreb, neluând în seamă ordinul de a mă așeza.

— Nu pleca de aici și nu vorbi cu nimeni, îmi dă el ultimele instrucțiuni, pregătindu-se să plece și să mă lase singură la cafenea.

— Dar de ce...?

Julien se răsucește pe călcâie și vine înapoi spre mine, apoi se apleacă atât de aproape încât buzele lui îmi ating ușor urechea.

— S-ar putea ca locul unde mă duc să nu fie sigur, spune, apoi trage un scaun spre mine și își așază o mână pe umărul meu. Te rog, ia loc și nu-ți face griji. Mă întorc repede.

Remarc o oboseală în ochii lui, așa cum n-am zărit toată ziua. Dă din cap prevenitor și cu seriozitate, pentru ultima oară, apoi revine pe strada pietruită aglomerată și mă lasă singură în ceea ce ar putea fi cea mai încântătoare cafenea în care am stat vreodată, asta dacă n-aș fi singură și îmbrăcată într-o rochiță roșie care îmi dezgolește pielea, spre deliciul tuturor francezilor libidinoși care se întâmplă să treacă pe aici. Ca să nu mai amintesc de faptul că am venit la Annecy cu unicul scop de a-l vâna pe maleficul escroc care mi-a furat pașaportul.

Ochii mei rămân lipiți de spinarea lui Julien, care continuă să se îndepărteze pe stradă, și, în clipa când aproape că dispare din raza mea vizuală, mă ridic brusc de la masă.

Nu-mi pasă că mi-a spus să nu mă clintesc din loc. Trebuie să aflu ce naiba se întâmplă și să-mi recapăt pașaportul.

Cu pantofii mei cu tocuri înalte, mă împleticesc mult mai puțin grațios decât Julien de-a lungul străzii pietruite și alunecoase. Îi zăresc ceafa și tricoul gri nu

foarte departe, apoi îl văd cum cotește brusc la stânga pe sub o arcadă de piatră. Încetinesc, ca să nu mă surprindă că îl urmăresc, apoi arunc o privire pe după arcadă și văd că meșterește la o ușă roșie ca sângele de pe o alee liniștită.

După câteva secunde în care forțează ușa, reușește să o deschidă și se strecoară înăuntru. Ușa se trăneste în urma lui și realizez că singura mea șansă de a pătrunde în clădire ar fi fost să mă furișez în spatele lui Julien, șansă pe care tocmai am ratat-o.

Îmi îndepărtez o șuviță de păr căzută pe ochi și oftez frustrată. Probabil că ar fi trebuit să îl ascult și să rămân la cafenea. Zona asta din oraș pare cam dubioasă. Atunci de ce nu m-a luat cu el? Mai devreme nu s-a sfiit să mă tragă după el la căsuța aia din Giverny, unde, de față cu mine, l-a snopit în bătaie pe individul chel.

În timp ce încerc să mă hotărâsc dacă să-l aștept pe alee sau să mă întorc la cafenea, o fulgerare de păr castaniu-roșcat — aproape de aceeași culoare și lungime cu al meu — îmi atrage atenția. Îmi concentrez privirea pe femeia aflată la câteva case mai jos pe stradă și mă întreb de ce mă simt așa de atrasă de ea. În clipa când dă să cotească, se oprește și se sucește într-o parte, dezvăluindu-și profilul.

Clipesc și mă mai uit o dată. Imposibil, nu e real ceea ce văd. Fac câțiva pași în față, ca să mă asigur că nu mă înșel.

Femeia arată *exact* ca mama.

Dispare după colț și, fără să mă gândesc, mă iau după ea, cotesc și eu și o urmez pe femeia cu părul roșu și cu un chip de care îmi este tare dor.

Parcurge cu câțiva pași înaintea mea străzile șerpuitoare, întunecate și pustii. Înaintează atât de repede, încât abia pot să mă țin după ea. N-am nici cea mai vagă idee încotro mă îndrept, dar nimic nu mă poate opri. Trebuie neapărat să-i mai văd o dată fața.

Mă străduiesc să o ajung din urmă în clipa când silueta ei zveltă se face nevăzută pe după un colț, dar imediat ce cotesc, nu o mai văd.

Puf! S-a risipit în vânt. A dispărut ca prin farmec.

Cercetez frenetic strada pe care sunt sigură, absolut sigură că această copie perfectă a mamei a luat-o, însă nu dau cu ochii de ea.

Măinile îmi tremură și câteva picături de sudoare mi se preling pe ceafă când mă opresc ca să-mi trag răsuflarea. Să fi înnebunit? Să am vedenii cu mama umblând pe o alee din Annecy? Ce naiba se întâmplă cu mine?

Însă de cum vizualizez din nou în minte profilul femeii, știu că nu m-am înșelat. Semăna *perfect* cu mama.

Mă sprijin cu spatele de una dintre clădiri și arunc o privire în josul străzii, încercând să mă reorientez în spațiu. În clipa următoare, o femeie minionă, nu mai înaltă de un metru cincizeci și un pic, cu o coamă de păr lung, blond auriu, își face apariția dintr-un mic

garaj. Se întoarce și coboară ușa metalică zdrăngănitore cu mare grijă, ca să n-o trântească. Apoi o încuie cu o cheie uriașă, îndeasă cheia în buzunar și verifică atent cealaltă parte a străzii. Tresare vizibil când dă cu ochii de mine, dar își revine iute și o ia din loc.

Clatin din cap, întrebându-mă dacă și asta e tot o iluzie. Ce-i cu mine? Probabil că deshidratarea de peste zi m-a afectat grav.

În fine, acum n-am nicio idee unde sunt sau cum aş putea să mă întorc la Julien. Ar fi trebuit să-l ascult și să nu mă clintesc din loc. Doamne!

Decid s-o urmăresc pe femeia minionă, în speranța că se îndreaptă spre centru, lucru care sper să mă readucă pe aleea unde Julien a intrat prin efracție într-o casă, cu numai câteva minute în urmă. Însă în clipa când cotesc pe după un colț, femeia minionă se face și ea nevăzută.

OK, e limpede, trebuie să beau apă.

Continui să înaintez de una singură, intrând și ieșind de pe străzi șerpuitoare, când, dintr-odată, o briză răcoroasă se face simțită pe aleea întunecată.

Spre ușurarea mea, ușa de un roșu intens se ivește în capătul unei *rue* mititele, și un bărbat solid — cu mult peste un metru optzeci înălțime — o descuie cu brațele lui musculoase pline de tatuaje.

Nu știu ce-mi vine — poate că acționez din instinct ori curiozitatea mă mână să aflu ce se ascunde în spatele acestei uși roșii la care am accesul interzis, sau

poate frica de a rămâne în continuare singură pe alee și a vedea o altă femeie-fantomă —, dar dintr-odată mă pomenesc alergând să ajung la ușă înainte de a se închide.

Ceea ce și reușesc, în ultima clipă.

Țin ușa întredeschisă vreo treizeci de secunde, timp în care ascult bocănitul bocancilor negri ai Individului Tatuat de-a lungul a ceea ce pare a fi un coridor lung. În clipa când nu-i mai aud pașii, crăp ușa atât cât să vâr capul și văd că înăuntru e întuneric beznă. Inima îmi bubuie cu putere în piept; trag din nou cu urechea, ca să mă asigur că tipul s-a îndepărtat îndeajuns de mult, apoi mă furișez pe ușă, încercând să nu fac niciun zgomot.

Închid ușa cât de încet pot, întind mâna și ating zidul, apoi încep să înaintez în vârful picioarelor, sprijinindu-mă de zidul lipicios, prin coridorul cufundat în beznă, până ce ochii mi se obișnuiesc cu întunericul. O lumină ce pâlپاہ pe sub o ușă aflată mai jos pe coridor îmi atrage atenția.

Îmi scot pantofii, mă furișez până la ușă și îmi lipesc urechea de suprafața aspră din lemn. Recunosc imediat vocea joasă a lui Julien, dar din încăpere se mai aude un glas — un glas de femeie.

Nu deslușesc ce spune, dar un lucru e sigur. Nu vorbește franțuzește, ci englezește. Cu un accent australian distinct.

Mă lipesc și mai tare de ușă, în încercarea de a înțelege ce se discută, și ușa se întredeschide. Sar într-o parte, îmi lipesc spatele de zid și-mi țin respirația, rugându-mă în gând să nu fi fost zărită.

Pulsul mi se accelerează și-mi spune că e cazul să o iau la goană, dar îmi încheștez pumnii și rămân pe loc. După vreo treizeci de secunde, timp în care nu sesizez nicio schimbare survenită de partea cealaltă a ușii, mă apropii din nou de deschizătură și arunc o privire înăuntru.

Inima mi se oprește în piept la vederea scenei din fața ochilor mei.

O femeie cu o înfățișare izbitoare, cu picioare lungi de șase kilometri și păr negru ca abanosul revărsat pe umeri și pe spate, stă întinsă pe o canapea albă elegantă. Corpul ei voluptuos abia dacă e acoperit de o rochie neagră strâmtă, care nu face decât să-i accentueze pielea albă ca zăpada.

Ochii ei verzi migdalați se uită în sus în timp ce își desface eșarfa roșie de mătase care îi atârnă lejer la gât.

Și iată-l și pe Julien, stând aplecat deasupra ei. Ferm și nemișcat, cu capul înclinat în jos spre ea. Nu pot decât să îmi imaginez expresia de pe fața lui în clipa când Seducătoarea se ridică, își înfășoară eșarfa în jurul umerilor lui și-l trage către ea.

S-ar putea ca locul unde mă duc să nu fie sigur, așa îmi spusese.

Hm. Tipa pare într-adevăr periculoasă.

— Nu știu nimic despre tablou, îi murmură ea în ureche. Cât despre Claude, nu-l mai văzusem de aproape doi ani înainte să apară astăzi pe aici. Și acum tu, Julien. Julien *al meu*.

Îmi smulg privirea de la scenă și un val de greață îmi cuprinde stomacul. Care tablou? Ce îmi ascunde Julien? Și *asta* să fie femeia de care amintise în tren? Singura iubire a vieții lui, cu care o dăduse în bară?

Dau s-o șterg fără să mă uit înapoi, când o sclipire dinspre partea opusă a camerei îmi ia ochii.

Și atunci îl văd. Inelul meu de logodnă, trântit cu nepăsare pe o măsuță jengoasă de cafea, lângă un vraf de pașapoarte.

Dintr-odată, puțin îmi pasă de Julien, de femeie ori de ceea ce sunt cei doi pe cale să facă. Ridic mâna spre clanță, însă în clipa când dau să năvălesc înăuntru, o masă de mușchi mă prinde pe după gât, tăindu-mi respirația.

Incesc și dau să trag aer în piept, dar, când nu reușesc, intru în panică. Încerc să mă zbat, însă n-apuc să mă mișc, că strânsoarea din jurul gâtului meu cedează și brațele acelea musculoase mă aruncă înăuntru în încăperi.

— Ce naiba se petrece aici? tună omul din spatele meu cu un accent identic cu al femeii. Și cine-i cățeaua asta care spionează pe la uși?

Julien se răsucește brusc spre noi și face ochii mari de tot când mă împleticesc și cad pe podea, icnind ca să-mi recapăt răsuflarea.

Seducătoarea își azvârle eșarfa pe jos și se repede spre mine cu ochii înguști ca niște fante. Dar Julien ajunge la mine înaintea ei. Cu o mișcare iute, mă trage în sus și îi blochează drumul, postându-se în fața mea.

— Nu e periculoasă. E doar o prietenă cu care călătoresc și niciunul dintre voi să nu îndrăznească s-o atingă.

Vocea lui răsună tare în apartamentul micuț și înghesuit, în timp ce corpul îi stă ca un scut în calea privirilor amenințătoare.

Gâfâi și răsuflu adânc, întrebându-mă de ce nu l-am ascultat. Chiar am crezut că sunt în stare să mă descurc de una singură?

Bărbatul care m-a împins înăuntru se apropie de Julien și abia atunci îmi dau seama că e Individul Tatuat pe care l-am văzut intrând în clădire. Probabil că a stat ascuns în umbră, pândindu-mă. Numai la gândul ăsta și simt o răceală de-a lungul șirei spinării.

O expresie de dezgust se întipărește pe fața bărbatului în momentul când își fixează ochii pe Julien.

— Tu și Claude îmi faceți greață. Vă culcați cu sora mea, vă folosiți de ea pentru escrocheriile voastre nenorocite și pe urmă îi dați papucii. De fiecare dată același lucru.

— Ai dreptate în privința lui Claude. Dar nu și în privința mea. Nu vreau să-i fac niciun rău surorii tale, răspunde Julien, fără urmă de teamă în glas.

— Atunci ce naiba cauți aici?

— Am vrut să-i pun câteva întrebări și nimic mai mult. Iar ea a fost mai mult decât încântată să-mi răspundă.

Tonul provocator al lui Julien îl irită pe australian.

Colțurile gurii Seducătoarei se arcuiesc într-un rânjec drăcesc când se apropie unduitoare de Julien, dându-l la o parte din cale pe fratele ei. Rămâne la câțiva centimetri distanță de fața lui Julien, atât de aproape încât îi simt răsuflarea duhnind a alcool și țigară.

— Julien Dubois, îi susură ea în ureche. *Tu ești cel pe care l-am dorit mereu.*

Își trece buzele pline peste obrazul lui Julien, apoi degetul arătător lung peste pieptul său.

— Nu pentru asta am venit încoace, Marie, și tu o știi prea bine, zice Julien, dându-i mâna la o parte, luând-o în schimb pe a mea și ducându-mă spre ușă.

Chiar când suntem pe punctul de a ieși din acest apartament periculos, îmi amintesc de inel.

Nu se poate să plec fără el.

Mă răsucesc spre măsua de cafea în căutarea diamantului strălucitor aflat acolo cu numai câteva clipe înainte, dar nu îl mai zăresc.

Sunt conștientă că atât ochii Individului Tatuat, cât și cei ai Seducătoarei stau lipiți de spinarea mea în timp

ce Julien mă trage către ușă, așa că mă sprijin de el și îi șoptesc la ureche:

— Dar ine...

Nu mă lasă să termin propoziția și mă ia pe sus prin coridorul slab luminat, trântind ușa în urma noastră.

— Inelul meu! şuier eu din nou în clipa când îmi strecor picioarele umflate înapoi în pantofi.

— Nu scoate o vorbă până nu ieșim.

Mă strânge de mână și mă trage afară, în aerul răcoros al nopții.

De cum suntem pe stradă, îmi smulg mâna din strânsoarea lui și îmi încrucișez brațele la piept.

— Inelul meu de logodnă era acolo, pe măsuta de cafea. Trebuie să ne întoarcem să-l luăm!

Julien mormăie ceva în timp ce o ia de unul singur înainte cu pași mari pe alee.

— Vorbesc serios! Trebuie să mă întorc. N-am de ales.

Se răsucește spre mine. Ochii îi aruncă scântei și-și ține mâinile îndesate în buzunarele de la blugi. Pe urmă întinde brațul spre mine.

— Nu, nu vreau să te țin de mână. Cine știe pe unde o fi umblat mâna asta înainte. Și încă ceva, răbufnesc eu.

Dar nu apuc să termin fraza, căci văd că Julien pune ceva în palma mea.

Inelul de logodnă.

Mă holbez la diamantul mare care sclipește în lumina slabă a felinarului și capul mi se învârte.

— Dar cum ai...?

— Ți-am spus că vreau să te ajut, ai uitat?

Se întoarce și se îndepărtează pe sub arcada din pia-tră.

Încerc să țin pasul, șontăcând în urma lui.

— Și pașaportul? L-ai găsit?

Clatină din cap, apoi scoate o țigară din buzunarul de la blugi și o aprinde.

— Nu.

— Dar am văzut un vraf de pașapoarte pe măsuță.

— Al tău nu era acolo. Am verificat, spune pe un ton impacientat în timp ce pufăie fumul de țigară în aerul nopții.

— Cum pot să am încredere în tine că ai verificat? Te-am văzut înăuntru cu... *femeia* aia. Nu păreai prea concentrat pe ideea de a-mi căuta pașaportul.

Își ațintește ochii pe pavajul din față și-și încordează maxilarul înainte de a vorbi.

— N-a fost deloc așa cum ți-ai închipuit. Și n-aveai niciun drept să mă urmărești. Ți-am cerut să mă aștepți la cafenea. Asta era treaba mea și știam perfect ce aveam de făcut, numai că tu, care crezi că le știi pe toate, ți-ai băgat nasul și ai distrus toată operațiunea.

— Îmi pare rău că am distrus operațiunea, dar se pare că îmi ascunzi unele lucruri. Care e legătura dintre pașaportul și inelul meu și *tabloul* despre care ai vorbit cu femeia?

Aruncă mukul de țigară și cotește brusc spre râu.

— Astea sunt informații secrete. Nici n-ar fi trebuit să le auzi, așa că uită tot.

— Bine. Și acum? Întreb, conștientă că după toate prin care am trecut, n-am reușit să dăm de urma lui Claude și nu mi-am recuperat pașaportul.

— O să ne cazăm la un hotel peste noapte, iar mâine vom lua primul tren.

Simt un gol în stomac. Ce mă fac? Cum o să ajung înapoi acasă? Ce-o să se întâmple cu mine dacă mă întorc la Paris și văd că poliția e în continuare pe urmele mele? Iar dacă transferurile bancare au fost într-adevăr legate de niște afaceri ilegale, atunci Paul va afla cât de curând. Cum am să-i explic ce s-a petrecut în ultimele douăzeci și patru de ore? Cum de l-am dezamăgit pe el și toată familia mea în halul ăsta?

Arunc o privire în jos, la inelul de logodnă din palma mea. Cândva, diamantul simboliza siguranța vieții pe care aveam să o duc alături de Paul.

Dar, într-o singură zi, plasa de siguranță pe care mă străduisem din greu s-o țin în jurul meu se sfâșiasse. Și totul pentru că îi permisesem unui francez cu vorba dulce să îmi ofere câteva pahare de vin.

Îl urmez pe Julien în tăcere de-a lungul străzilor întortocheate din Annecy, cu inelul în mână, fizic incapabilă să mi-l strecor pe deget. Și mă întreb dacă și Paul simte, ca și mine, că-n clipa asta suntem despărțiți nu de unul, ci de mult mai multe oceane.

OPT

Niciodată n-am fost mai fericită la vederea unui trotuar normal, asfaltat. După ce, preț de câteva minute, am parcurs strada pietruită de pe malul pâ râului, ajungem, în fine, la o intersecție mare, cu trotuare normale și cu felinare. E un miracol că nu mi-am scrântit glezna după cât am alunecat pe nenorocitele alea de pietre neregulate.

Pârâul care traversează orașul se varsă într-un lac imens, cu ape mătăsoase ce sclipesc în lumina lunii. În loc să continue drumul către lac, Julien face la stânga pe trotuarul asfaltat, indicându-mi cu o mișcare de cap să-l urmez.

Asta mă așteaptă de acum? Un dat din cap? Dar ce sunt eu? Câine?

— Unde mergem? îl întreb.

Dintr-odată mă simt atât de sfârșită, încât îmi vine să mă întind pe o bancă și să adorm în două secunde.

— E un hotel mai încolo. Se cheamă Hôtel Splendid. O să luăm o cameră pentru la noapte.

— Splendid, răspund eu sec.

Un zâmbet mic și plin de sine răsare pe buzele lui Julien.

— Îmi permiți să te întreb ce ți se pare așa de amuzant?

— Mă gândeam că... vreau să zic, îmi închipui că amicul Claude a văzut o cu totul altă latură a ta ieri-noapte, când l-ai invitat în camera de hotel. Presupun că e aceeași latură pe care o voi vedea și eu în noaptea asta, nu?

— Francezi, americani, nu contează, toți bărbații sunt la fel, oftez eu, ferindu-mi privirea de expresia obraznică de pe fața lui. Acum un minut erai furios și acum nu te gândești decât la sex.

— Tu ești cea logodită și tot tu vei petrece o *altă* noapte într-un *alt* hotel și cu un *alt* străin, *chérie*.

— Mersi că mi-ai amintit. Și unde ziceai că e hotelul ăsta?

— Chiar aici, arată Julien spre stânga.

Intrarea cu marchiză a hotelului Splendid se înalță chiar în fața noastră.

Îl urmez în holul de recepție liniștit și meditez la ceea ce mi-a spus. Are dreptate. *Eu* sunt cea logodită și tot eu voi petrece a doua noapte consecutivă într-un hotel cu un bărbat pe care abia l-am cunoscut. Sunt, însă, băgată până-n gât în încurcătură și nu știu cum să ies altfel decât acordându-i din nou încredere lui Julien.

Scoate cardul de credit și achită camera, lăsându-mă să mă gândesc că, deși nu îl cunosc decât de mai puțin

de douăzeci și patru de ore, perspectiva de a fi cu el singură într-o cameră de hotel nu mă sperie câtuși de puțin.

Dacă e să privesc în urmă la evenimentele de peste zi, nimic nu m-a speriat la el, cu excepția pumnului ăluia zdravăn pe care i l-a dat ofițerului de poliție în toaleta hotelului din Paris. În realitate, ceea ce simt e chiar contrariul. Julien e nemaipomenit de protector, îmi dă senzația că indiferent ce s-ar putea petrece, el ar rezolva totul... și m-ar apăra.

N-am cunoscut niciun bărbat așa ca el.

Deși, pe de altă parte, n-am cunoscut nici vreun bărbat precum Claude, motiv pentru care alarma mea de escroc infam nu s-a declanșat atunci când m-a amestecat cu vorbe dulci. Poate că n-ar mai trebui să mă încred în instincte.

Măcar de data asta nu mai am nimic demn de furat. Mai mult, acum aș fi dispusă să-i dau bani lui Julien ca să-mi fure pantofii cu toc și rochia roșie de prostituată, numai să scap odată de ținuta asta.

Julien ia cheia camerei și mergem amândoi la lift.

— Ca să știi, de cum se rezolvă încurcătura, o să-ți înapoiez toți banii cheltuiți cu mine, îi spun.

— Nu e nevoie, răspunde el și apasă încă o dată pe buton.

Se aude clopoțelul sunând și Julien deschide ușa, dând la iveală cel mai mic lift pe care l-am văzut vreodată.

— După tine, mă poștește el.

Ne înghesuim amândoi în spațiul îngust, stând cu piepturile și genunchii lipiți.

Îmi dau pe după ureche o șuviță de păr de acum încrețit de-a binelea. Dintr-odată mă simt stânjenită și tulburată. Îmi feresc ochii și mă uit pe pereți.

— Vorbesc serios, insist eu, chiar am de gând să-ți returnez toți banii de cum ajung acasă.

Își așază degetul arătător pe buzele mele.

— Șșt! Rânjește, cu un licăr răutăcios în ochi. Poți să te liniștești când ești cu mine. N-o să spun nimănui.

Își lasă mâna să cadă și vârfurile degetelor lui îmi ating ușor brațul. Un val de căldură se revarsă mai jos de abdomenul meu și simt furnicături pe șira spinării, care îmi dau o senzație de amețeală. Înghit în sec și îmi feresc din nou privirea.

Înainte să apuc să zic orice, numai să sparg tăcerea ciudată care s-a instalat în aerul stătut, liftul se oprește la etajul patru. Respir adânc și îl urmez pe Julien de-a lungul coridorului îngust și întunecat.

Descuie ușa și dă la iveală o cameră minusculă, cu un pat dublu de dimensiuni deloc generoase, un birou-aș și un scaun din lemn închis la culoare, fără pic de spațiu între ele.

Rămânem în pragul ușii și ne holbăm preț de o clipă la pat.

— Îmi pare rău. Nu mai aveau camere cu două paturi. Și în Franța toate camerele de hotel sunt mici. Mă rog, în afară de Plaza Athénée.

Sunt așa de obosită că nu știu ce-aș mai putea spune. Ce Dumnezeu, omul ăsta m-a cărat azi prin toată Franța încercând să-mi găsească pașaportul, mi-a recuperat inelul de logodnă și mi-a plătit mâncarea, biletul de tren și acum și camera de hotel. Ce pot să fac? Să-i spun să doarmă în scaunul din lemn?

Mă prăbușesc pe pat și-mi scot pantofii din picioarele înroșite, umflate și pline de bășici.

— Hm, zice Julien, traversând camera pentru a arunca o privire în baie. Văd că ai probleme cu picioarele. Te las singură, în caz că vrei să faci un duș. Mă întorc într-o jumătate de oră. OK?

— Mersi.

Zâmbește binevoitor înspre mine și iese din cameră.

Aproape fără să-mi dau seama, spinarea îmi cade pe saltea, iar capul mi-e atât de greu încât nu-l mai pot ține ridicat nicio secundă. Îmi întind mâinile în lături, îmi salt picioarele obosite pe pat și mă holbez la tavan.

Dacă m-aș concentra suficient de mult timp pe felul în care vopseaua se răsucește în cercuri nesfârșite pe deasupra mea, aș putea uita ce se întâmplă. Sau măcar aș adormi. Dar picioarele îmi zvâcnesc prea dureros și, mai mult decât atât, ori de câte ori închid ochii, mă cuprinde aceeași fierbințeală pe care am simțit-o în lift lângă Julien, acum câteva clipe.

Mă forțez să mă salt în șezut și scutur din cap pentru a alunga fierbințeala care mă mușcă de obraji și-n clipa asta văd un telefon așezat pe biroul din fața mea. Sophie urmează să ajungă mâine în DC și nu știe că nu voi fi acasă. Ideea că Sophie ar putea sta singură cu Paul chiar și pentru o zi mă neliniștește la culme. Ei doi nu doar că nu se plac, *se urăsc* de-a binelea. Pe Paul îl scoate din sărite trăncăneala ei inepuizabilă, întrebările nesfârșite și lipsa de simț practic, iar, pe de altă parte, așa cum foarte elocvent s-a exprimat Sophie în mailul trimis înainte să plec din DC, ea nu-l înghite pe Paul pentru că are un băț în fund.

De multă vreme am renunțat să încerc să-i fac să se placă.

Ridic receptorul și formez numărul de mobil al lui Sophie, hotărâtă să îi servesc aceeași poveste pe care i-am spus-o și lui Paul. N-am de ales. Dacă i-aș oferi chiar și cea mai mică sugestie asupra situației reale în care mă găsesc, întreg familionul ar afla că e ceva în neregulă cu mine la nici două minute după ce aș închide telefonul.

— Alo? răspunde ea.

— Soph, sunt eu, Chloe.

— Surioară, ar trebui să-l sfătuiești pe viitorul tău soț să ia un calmant.

— Ce tot spui? Când ai vorbit cu Paul?

— Am sunat la voi acasă acum vreo oră ca să văd dacă ai ajuns cu bine, iar Paul părea să-și fi ieșit din minți.

— Aha, bănuiesc că ți-a spus că sunt nevoită să rămân la Paris pentru încă o zi sau două.

— Mda, și nu părea deloc încântat. De fapt, era furios de-a binelea pentru că a sunat la tine la hotel și i-au spus că ai plecat.

Îmi prind capul în mâini, pregătită să mint pentru a treia oară pe ziua de azi.

— Păi... da, am uitat să-i spun că Angela m-a mutat la un hotel cu tarife mai rezonabile, ca să nu devalizez cu totul cardul de credit al firmei pentru zilele de ședere care nu au fost planificate.

— Atunci ai face bine să-l suni pe Paul, ca să-i explici. Mi-a zis că trebuie neapărat să discute ceva cu tine, e o chestie urgentă. Ceva legat de blocarea contului vostru. Bănuiesc că a încercat să scoată bani de pe cardul de debit și n-a putut. A tot bălmăjit la telefon. Părea al naibii de stresat, Chloe..., nu că asta ar fi cu ceva diferit de felul lui obișnuit de-a se purta, dar... Cred că e copleșit, nunta e în weekend, mai sunt multe de rezolvat, așa că părerea mea e că ar trebui să te întorci cât mai repede.

N-am nimic ce să-i zic altceva decât că viața mea e pe cale de a fi distrusă.

— Alo, Chloe?

— Mmhhh, murmur eu, închizând ochii și încercând să respir.

— Numărul de pe care m-ai sunat acum e cel al hotelului la care stai? Vrei să-i dau numărul lui Paul ca să te sune el?

— Nu! Adică... lasă, o să-l sun mai încolo. Nu te deranja.

— Niciun deranj. Doar sunt domnișoara ta de onoare și nu mi-ai cerut ajutorul aproape deloc cu pregătirile de nuntă. Apropo, îți vine să crezi că *te măriți* peste mai puțin de o săptămână?

— Nu, Soph. Nu-mi vine să cred. Chiar nu-mi vine.

— Bun, acum povestește-mi despre Paris. Cum arată bărbații francezi? Sunt sexy, așa cum se spune? Sau foarte slăbănogi?

— *Sophie!*

— Ce-i? E adevărat că te măriți, dar asta nu înseamnă c-ai murit. Și că nu poți să te mai uiți la niciun alt bărbat în afară de Paul pentru tot restul vieții tale.

— Bine, am înțeles. Cred că se poate spune că bărbații francezi sunt... *interesanți*. Nu că aş fi avut de-a face prea mult cu ei. Doar sunt aici cu afaceri și am avut mult de muncă.

Mă fac ghem și mă uit de jur împrejurul camerei. De-ar ști ea...

— Muncă, muncă și iar muncă. Dacă tot trebuie să mai rămâi acolo o zi sau două, ai putea și tu să te distrezi un pic. Doar știi ce stres te așteaptă la întoarcere, cu noi toți pe capul tău. Azi-dimineață am vorbit la telefon cu

Lily, Magali și tata. Și m-au înnebunit de cap. Trebuie să te întorci cât mai repede.

— Da, Soph, știu.

— Bine, să ne spui când te întorci. Până atunci, Paul și cu mine vom rămâne pe metereze.

O, Doamne!

— Bine, Soph, așa voi face. Abia aștept să ne vedem.

— Și eu. Te pup.

— Te pup. Pa.

Închid telefonul și-mi pun problema dacă să-l sun sau nu pe Paul. Mă hotărâsc să fac mai întâi un duș. Sunt transpirată, obosită și picioarele mă dor de mor. În plus, am nevoie de timp ca să mă gândesc la ce îi voi spune. N-am decât două opțiuni: să continui cu minciunile ori să-i mărturisesc adevărul. Dacă voi continua pe drumul pe care am pornit, voi ajunge inevitabil la o spirală a minciunii total scăpată de sub control. Va trebui să-i spun că stau la un alt hotel. Din care, apropo, voi pleca mâine. Paul nu e prost. Își va da seama imediat că ceva nu e în ordine.

Și mai am pe cap și dezastrul cu nenorocitul ăla de cont bancar. N-am nici cea mai vagă idee cum i-aș putea explica asta.

Cealaltă opțiune — adevărul — nu mi se pare, pe moment, viabilă dacă vreau să mă căsătoresc cu el în weekendul ăsta.

Bun, deci va trebui să continui cu minciunile.

Mă holbez la telefon și când senzația de greață îmi cuprinde stomacul, mă răsucesc și intru în camera de baie.

După douăzeci de minute de stat sub șuvoiul de apă fierbinte într-o stare comatoasă, refuzând să mă mai gândesc chiar și pentru o secundă la încurcăturile din viața mea, mă înfășor într-un prosop și-n clipa următoare realizez că va trebui să-mi pun din nou pe mine oribilitatea aia de rochie roșie ca să mă întorc în pat. Bleah!

Dau să-mi trag peste cap fâșia minusculă de țesătură, când aud o bătaie în ușa băii.

— Da?

— Ți-am cumpărat o pijama, zice Julien.

— O, mersi, răspund eu, surprinsă de solitudinea lui și încântată că pot lăsa rochia roșie să cadă ghem pe gresia din baie.

— Vrei să ți-o dau acum?

— Sigur că da, mersi.

Crăp ușa și întind mâna după pijama.

Julien mi-a cumpărat și un tricou scurt de culoare purpurie, inscripționat pe piept cu numele *Annecy*, scris cu litere în relief, și o pereche de pantaloni de pânză de in bleu. Spre marea mea mirare, ambele îmi vin perfect.

Curată și obosită moartă, ies din baie. Julien stă la birou și mănâncă un sandvici.

— Mersi pentru haine, îi spun și mă arunc pe pat, încercând să-mi pieptăn părul lung și ud cu degetele.

— Ți-am luat și un sandvici, zice, împingând o pungă de plastic pe pat, spre mine. Cu brânză și legume. Fără carne. Și înăuntru ai o sticlă cu apă. Nu de vin.

— Vai, ce amuzant!

În punga de plastic găsesc, în afara sandviciului și a sticlei cu apă, două periute de dinți — una roz, cealaltă albastră — și un tub mic de *dentifrice*¹.

Arunc pe furiș o privire spre Julien, care mușcă zdravăn din sandvici, și, în ciuda a ceea ce mi-a spus în tren și a evenimentelor dubioase petrecute cu cei doi australieni, mă simt imens de recunoscătoare că are grijă de mine. Și știu cumva, din instinct, că nu m-am înșelat acordându-i încredere. A avut dreptate atunci când mi-a cerut să rămân la cafenea pentru ca el să se ocupe de găsirea pașaportului și, mai mult decât atât, a reușit să-mi recupereze inelul.

Pașaportul furat e o chestie pe care aș putea să o justific în fața lui Paul. Dar cum i-aș fi putut explica dispariția inelului de logodnă?

Îmi dau seama că încă nu mi-am pus pe deget inelul. Diamantul solitar sclipește în lumina veiozei, lângă

¹ „Pastă de dinți” (în lb. fr. în original).

capul lui Julien, care se uită drept spre mine în timp ce mestecă din sandvici.

— Văd că te gândești intens la ceva, zice el între două înghițituri. La ce?

— Uf, nu prea știu... Cred că sunt cam confuză, cu toate câte s-au petrecut. Am vorbit la telefon cu sora mea cât ai fost tu plecat. Și ea vorbise cu logodnicul meu, care era foarte supărat pentru că banca ne-a blocat contul.

Julien soarbe dintr-o sticlă cu apă, apoi își drege glasul.

— Claude se mișcă repede. E un profesionist și știe exact cum să se descurce.

— Bine, și atunci eu ce-o să fac? În clipa asta se pare că Paul va afla, inevitabil, adevărul.

— Dacă reușim să-l găsim mâine pe Claude, avem toate șansele să-ți recuperăm pașaportul, ca să poți să te urci în primul avion spre casă.

— Dar dacă poliția mă caută și dacă transferurile făcute de Claude din contul meu sunt legate de activități ilegale, cum voi trece de vamă la aeroport?

Julien înghite ultima bucată de sandvici, strânge ambalajul ghem și îl aruncă în coșul de gunoi.

— N-ai de ce să-ți faci griji pentru asta. Sper că n-ai uitat că lucrez pentru guvern. O să mă ocup eu și vei trece de vamă fără nicio problemă.

— Dar mi-ai spus că nici măcar oamenii tăi nu mă vor crede că sunt nevinovată. Pentru că s-a dovedit că

multe femei aflate aparent în aceeași situație ca mine lucrau, de fapt, *pentru* Claude. Îmi promiți că vei rezolva tu asta?

— Chloe, va trebui să ai încredere în mine. Știu ce am de făcut.

— Pentru ce agenție lucrezi? Pentru echivalentul francez al lui CIA?

— Asta e o informație confidențială. Deja știi prea multe.

Mijesc ochii spre el.

— Bine. Dacă nu poți să-mi spui pentru cine lucrezi, atunci vreau să știu cine e australianca și care-i treaba cu tabloul.

Oftează.

— Bănuiesc că n-o să scap de insistențele tale, nu-i așa?

— Nu, dacă nu vrei să te mai bat la cap cu întrebările.

— Sunt sigur că nu vreau.

— OK, atunci dă-i drumul. Te ascult.

— Marie e o femeie pe care Claude o folosește la escrocherii și... cu care se și culcă.

— Și, dacă e să mă iau după spusele fratelui ei, cu care... te culci și *tu*.

— Nu, asta nu e...

Ridic mâna ca să-l opresc.

— Nu contează, nu vreau să știu nimic. Nu e treaba mea. Dacă lucrezi sub acoperire, presupun că trebuie să faci *anumite* lucruri ca să pari din „șleahta lor”, ca să te citez.

Julien ridică din sprâncene și gropița îi apare din nou în obrazul drept în timp ce rânjește malițios.

— Ce-ți pasă ție dacă mă culc cu Marie sau nu? Doar ești logodită, nu?

Fața îmi ia foc și îmi feresc privirea.

— Nu-mi pasă. Doar că încerc să-mi formez o imagine de ansamblu și să înțeleg ce naiba se petrece.

— Crede-mă, e o chestie tare complicată și cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine.

— Nu mi-ai răspuns la partea cu tabloul.

— Nu există niciun tablou, răspunde el scurt.

— Atunci ce tot spunea femeia că nu știe nimic despre tablou? Și de ce mi-ai spus când am plecat de acolo că informația e *secretă*?

— Ca să-i distrag atenția lui Marie și ca să-i smulg alte informații fără să-și dea seama. După cum ai văzut, nu e o femeie prea inteligentă.

— Deci, nu e vorba de niciun tablou?

— Nu. Dar am aflat încotro se îndreaptă Claude de aici, iar Marie mi-a spus că mai are la el câteva pașapoarte de vânzare, așa că e posibil să-l aibă și pe al tău.

— Unde se duce Claude de aici? întreb.

— La Lyon. E un oraș mare, la două ore distanță cu trenul. O să plecăm mâine-dimineață.

— Tot nu înțeleg de ce îți dai atâta osteneală ca să m-ajuti. Mai ales că ai primit ordin să mă lași pe mine pe mâna poliției ca să te ocupi de Claude. Îți pui slujba în pericol și deocamdată nu am dat de Claude. De ce faci asta?

— N-ai de gând să te oprești cu întrebările?

Nu mă obolesc să-l reped, așa că oftează.

— Bine. Pe vremuri am cunoscut... o femeie...

Vocea i se stinge și se uită la o pată de cafea de pe mochetă.

— Marea iubire a vieții tale?

Își ridică ochii spre mine, dar nu mai adaugă nimic și iau răspunsul ca fiind afirmativ.

— A fost o victimă a escrocheriilor puse la cale de Claude. La fel ca tine. Și nu vreau să mai văd alte femei trecând prin ce-a trecut ea.

— Ce s-a întâmplat?

Se ridică și se duce spre baie.

— Cred că pentru moment ți-am răspuns la destule întrebări.

Și cu asta, închide ușa băii și mă lasă singură, întinsă pe pat și întrebându-mă ce ar fi putut păți femeia aceea mai rău decât mine.

Termin de mâncat sandviciul cât timp Julien e la duș și, în clipa când mă ridic să arunc resturile în coșul de gunoi, ceva de pe birou îmi atrage atenția.

Celularul lui Julien.

Arunc o privire spre ușa băii, aud că apa de la duș curge și iau telefonul în mână. Nu știu exact ce anume caut, dar trebuie să aflu mai multe. Mai multe despre agenția pentru care lucrează Julien, despre tabloul despre care pretinde că n-a fost decât un mod de a „distrage” atenția

lui Marie și despre motivele care îl fac să-și riște pielea pentru o femeie pe care abia a cunoscut-o.

Derulez meniul și găsesc imediat mesajele, apoi dau clic pe cel mai recent. E din noaptea trecută și persoana care l-a trimis are inițialele G.D.

Respirația mi se oprește în gât în clipa când o fotografie, și nu un text, începe să se încarce pe micul display.

E poza mea.

Aceeași pe care polițiștii i-au arătat-o azi-dimineață managerului de la Hôtel Plaza Athénée.

Iar sub fotografie e un text:

*La femme s'appelle Chloe Turner. Si tu veux trouver le tableau, empêche cette femme de parler aux flics. C'est urgent.*¹

Trebuie să notez mesajul. Nu-mi amintesc franceza pe care am învățat-o în școală suficient de bine ca să înțeleg tot textul. Trag iute sertarul biroului și scotocesc după un notes și un pix, dar fără succes. Dușul se oprește în clipa următoare. Julien va deschide ușa de la baie din clipă în clipă.

Mă reped peste pat și deschid sertarul noptierei, unde dau peste un pix așezat lângă un notes. Sub antetul *Hôtel Splendid* mângălesc iute mesajul, apoi smulg foia din notes, o împățuresc și o vâr în sutien. Mă grăbesc să traversez camera, umblu frenetic la telefonul

¹ „Femeia se numește Chloe Turner. Dacă vrei să găsești tabloul, împiedic-o să discute cu poliția. E urgent” (în lb. fr. în original).

lui Julien pentru a-l aduce înapoi la afişajul de pornire, după care îl pun exact la locul lui pe birou.

În momentul când mă arunc pe pat, Julien iese din baie cu un prosop înfăşurat în jurul mijlocului. Părul lui castaniu-închis e umed tot şi încălzit, iar buzele arcuite în sus, într-un rânjel dezarmant pe care am avut ocazia să îl văd deja de câteva ori pe parcursul zilei, fac ca gropiţa să-i apară în obrazul drept.

— Ce duş bun, nu-i așa? zice în timp ce foloseşte un prosop uscat pentru a se freca în urechi.

— Mmhmm, mormăi eu, încercând să *nu* mă uit mai jos de faţa lui la abdomenul tare ca piatra ori la umerii musculoşi şi bronzăţi.

Îmi trec mâna peste piept, unde am ascuns foaia de hârtie împăturită în sutien, apoi îi zâmbesc.

— Cel mai bun duş pe care l-am făcut de multă vreme!

NOUĂ

Zgomotul uşii trântite mă trezeşte din somn. Deschid ochii şi-l văd pe Julien îmbrăcat în aceleaşi haine ca ieri şi cu o expresie preocupată pe faţă.

— Ai dormit bine? mă întreabă.

— Îhî. Buştean, murmur eu.

— Asta faci când te culci cu un bărbat?

— Poftim?

— Când logodnicul tău te duce în pat, asta faci, adormi imediat?

Trage draperiile şi lasă o rază de lumină strălucitoare să pătrundă în încăpere.

Mă salt în fund şi-mi mijesc ochii până ce mă obişnuiesc cu lumina.

— Ce insinuezi? Că sunt frigidă?

Ridică din umeri.

— Nu, doar mă întrebam.

Cobor din pat îmbufnată.

— Locuiţi împreună? mă întreabă Julien. Tu şi cu logodnicul tău?

— Da, sigur că da. De ce mă tot descoși? De-abia m-am sculat.

— Te satisface?

Îmi cade falca.

— Vorbești serios?

— Da. De ce?

— Ne-am cunoscut abia ieri — de-asta. Dacă-ți închipui c-o să discut cu tine despre viața mea sexuală, atunci nu ești întreg la minte.

Ridică din umeri și-și înăbușă un rânjel.

— N-ai de ce să te superi. Eram doar curios. Știu că atunci când doi oameni locuiesc împreună, uneori romantismul dispare.

— Tu ai locuit vreodată împreună cu o femeie?

— Nu.

— Ei bine, dacă vrei să știi, uneori lucrurile devin mai puțin incitante atunci când locuiești de ceva vreme cu cineva. Nu că așa ar fi cazul cu mine și logodnicul meu, dar la multe cupluri se întâmplă într-adevăr așa. Desigur, există întotdeauna posibilitatea de a găsi lucruri noi ca să mai învii atmosfera.

Ridică din sprâncene.

— Ca de pildă?

Intru în baie și mă stropesc cu apă pe față.

— Pune-ți imaginația la contribuție.

Scoate capul pe după colț și îmi întâlnește privirea în oglindă.

— Am o imaginație foarte vie.

— Mda, mi-ai dovedit-o ieri, cu poanta cu plaja pentru nudiști din blestematul de autocar care făcea Turul pentru Proaspăt Căsătoriți. Ce încântător, mor-măi în timp ce mă uit în oglindă la obrazii mei aprinși, după care îi închid ușa în nas lui Julien, care râde! Cât e ceasul? îl întreb prin ușă.

— Nouă și jumătate. Tocmai m-am întors de la gară.

— De ce m-ai lăsat să dorm până târziu? La ce oră e trenul?

— Din păcate, avem o problemă.

Deschid ușa băii.

— Ce problemă?

Își trece mâna prin păr.

— E *grève*.

— *Grève*? Ce înseamnă asta?

— Cum se zice în englezește? zice Julien și se așază pe marginea patului, bătând gânditor cu degetul arătător în bărbie. Grevă?

— Grevă?

— Da, așa se zice, nu? Toți lucrătorii din transporturi sunt astăzi în grevă. Nu circulă niciun tren.

— Cum adică nu circulă niciun tren? Cum e posibil?

— Nu e ceva neobișnuit în Franța. Aici avem tot timpul *grèves*.

— Bine, dar trebuie să plecăm. Nu ne putem permite să mai pierdem vremea. Ce-ar fi să închiriem o mașină?

— Nu se poate. Și ei fac grevă. Toate firmele de transport sunt în grevă. Suntem blocați.

Mă holbez la el neîncrezătoare. Nu se poate.

— De ce ești așa calm?

— Crezi că-mi face plăcere? Dar ce-aș putea face? Doar nu sunt șeful transporturilor din Franța, mi-o trânteste el.

— Dar trebuie să existe ceva! Chiar nu avem *nicio* soluție să ajungem la Lyon astăzi?

Mă ridic și încep să mă plimb de colo-colo prin fața ferestrei.

— Am lăsat un mesaj cuiva care ar putea să vină să ne ia cu mașina și să ne ducă la Lyon. Aștept să mă sune. Oricum, dacă asta nu merge, greva nu va dura decât o zi. Măine-dimineață la prima oră vom putea lua trenul spre Lyon. Claude are o iubită la care locuiește când e în Lyon, așa că va mai rămâne acolo cel puțin două zile.

— Ești sigur?

— Da, sunt sigur.

— La fel de *sigur* ca atunci când mi-ai promis că-l vom găsi la Giverny și pe urmă la Annecy? Încep să mă gândesc că, la urma urmei, poate că nu ești cel mai bun agent sub acoperire. Spune-mi, de ce nu poate să vină unul dintre colegii tăi să ne scoată de aici? Cum e posibil să fim blocați?

— Ți-am explicat, am lăsat mesaj singurei persoane care ne poate duce la Lyon, însă nu-ți pot da detalii despre munca mea sau relațiile mele profesionale. Astea sunt informații confidențiale. Dacă vrei să-mi insulti

abilitățile de agent, n-ai decât, dă-i drumul. Dar spune-mi, ai vreo altă variantă?

— Nu, n-am. Dar totul e o nebunie. Ce-am putea face între timp?

Privirea intensă a lui Julien se îndulcește în timp ce ochii lui mă măsoară de sus până jos.

— Aș avea vreo câteva idei.

Îmi încrucisez brațele la piept și mă duc la fereastră.

— O, Doamne! Nu pot să cred ce mi se întâmplă.

Se ridică de pe pat și-și ia celularul de pe birou.

— Voi, femeile americane, sunteți mereu încordate. Haide să luăm micul dejun și să stăm de vorbă ca să te mai înveselești. Aruncă o otheadă rochiței roșii atâr-nate pe speteaza scaunului și adaugă: Dar mai întâi va trebui să-ți cumpărăm niște haine noi.

— În caz că ai uitat, n-am niciun ban, îi spun și stomacul mi se strânge la gândul că voi fi nevoită să port din nou pantofii cu tocuri înalte care mi-au făcut bășici în tălpi și rochia aia roșie înfiorătoare.

— Vom face shopping. O să vezi ce bine ne vom distra.

Mă încrunt.

— Shopping? Distracție? Niciunui bărbat nu-i place la cumpărături.

— Vrei să zici că niciunui bărbat *american* nu-i place shoppingul. Dar ai uitat că eu sunt francez. Noi suntem o rasă aparte. În Annecy sunt o mulțime de magazine bune. Haide, îmbracă-te. E vremea pentru un mic dejun franțuzesc cumsecade.

— Dacă-ți închipui că o să mă fâțâi printr-un orașel obscur din Alpii francezi, să mănânc și să fac shopping cu un bărbat aproape necunoscut, comportându-mă ca și cum totul ar fi în regulă, când nunta mea este peste cinci zile, atunci ești nebun! O să gălesc eu o cale de a pleca de aici, cu sau fără tine.

Își arcuiește o sprânceană.

— Nu zău? Și cum ai de gând să procedezi?

Mă holbez la el cu o privire tâmpă. Evident, n-am niciun plan în cap. Iar stomacul a început să-mi chiorăie de foame.

— Bine. O să vin cu tine. Dar numai pentru că sunt lihnită și nu văd rostul să stau singură în camera asta de hotel.

După un duș rapid, îndes bucățița de hârtie cu mesajul înapoi în sutien și-mi fac o notă mentală să obțin traducerea textului cât mai curând posibil.

Cele două variante în materie de ținută pe care le am la dispoziție sunt rochița roșie și pijamaua, ambele asortate cu pantofii cu tocuri de opt centimetri. Oricât îmi amintește rochia asta afurisită de Claude și de ceea ce am făcut (sau nu) cu el cu două nopți în urmă, mă hotărâsc să o port. Pur și simplu nu mă simt în stare să ies din hotel în pantaloni de pijama și pantofi cu tocuri înalte. După ce ies din baie îl gălesc pe Julien tolănit pe pat, butonând pe canalele de televizor.

Își ridică privirea de pe ecran și ochii lui căprui se opresc pe decolteul meu.

— La ce te zgâiești? Îl iau eu la rost, în speranța că nu a observat roșeața care mi-a cuprins gâtul.

Privirea îi urcă acum spre fața mea.

— Mă gândeam că, în ciuda defectelor lui, Claude are gusturi bune în privința hainelor pentru femei. Nu crezi?

Bărbații ăștia!

— Trebuie să-mi sun logodnicul înainte de a pleca, spun, așezându-mă pe pat lângă el și vârandu-mi pantofii în picioare.

— Dar n-ai vorbit cu el ieri? Și nu crede că ești la muncă acum?

Mă uit la ceasul de la mână. Are dreptate Julien. Paul crede că sunt acum la muncă și, în plus, pe coasta de est nu e decât trei și jumătate noaptea. Nu-i place deloc să fie trezit în mijlocul nopții, așa că poate ar fi mai bine să aștept să se scoale.

Încordarea din stomac mi se mai risipește un pic. O să-l sun mai târziu. Nu e cazul să agravez și mai mult situația.

— OK, telefonul mai poate aștepta. Hai să mergem. Julien îmi zâmbește și gropița îi apare în obraz.

— *On y va.*

Ieșim din hotel și în clipa când pășesc pe trotuar și cuprind cu privirea lacul albastru cristalin înconjurat de munții împăduriți, uit cu totul de picioarele care mă chinuie, de rochia minusculă pe care o port, de Paul,

de contul bancar fraudat și de Julien, care mă calcă tot timpul pe nervi, uit de tot și de toate.

În viața mea n-am văzut o priveliște atât de splendidă. O admir cu respirația tăiată.

— Ți-am spus eu că e frumos aici, zice Julien și își așază o mână pe brațul meu. O să-ți arăt locurile după ce mâncăm. Vino!

Îl urmez, dar nu-mi pot lua ochii de la scenele ce mi se dezvăluie la fiecare pas. Bărci albe împestritează lacul sclipitor enorm. Plutesc fără niciun țel, fără griji, fără vreo destinație anume, neimplicate în nicio întrecere. Copii mici râd hârjonindu-se în iarbă, cu părinții așezați pe băncile frumos aliniat pe sub copacii umbroși, iar munții se înalță pe deasupra frunzelor ce foșnesc în vânt. Aerul e proaspăt și răcoros și miroase a pin. Ne întoarcem cu spatele la lac și, în timp ce străbatem străzile pietruite, aroma de ciocolată și cafea care plutește în aer îmi lasă gura apă și-mi face stomacul gol să chiorăie de foame.

Înspre lac se îndreaptă un pârau înspumat ce curge liniștit prin oraș. Mănunchiuri de flori albe, roz și purpuriu aprins se revarsă de pe balustradele ce mărginesc micile poduri pietonale care traversează apa. Grupuri de turiști hoinăresc în sus și în jos pe alee și fac poze clădirilor de culoarea apusului, cu obloanele deschise pentru a lăsa aerul curat de munte să pătrundă în case.

Îmi amintesc că am trecut pe aici aseară, dar acum, la lumina zilei, priveliștea e complet diferită. Cuvântul

„fermecător” e prea sărac pentru a descrie acest orașel. E ca un basm adevărat.

Julien mă conduce spre una dintre cafenelele de pe malul pârâului și îmi trage un scaun la o masă cu vedere perfectă spre lacul maiestuos, munții înalți, florile plăcut mirositoare, păsările ciripitoare și copacii foșnitori — toate, absolut toate.

Se așază vizavi de mine și rânjește.

— Vezi, nu e o idee așa de rea să petreci o zi în An-necy, nu? În America n-aveți asemenea locuri, am sau nu am dreptate?

Mă gândesc la căsuța noastră din DC, de lângă Dupont Circle. Pare la ani-lumină distanță.

— Nu. În State nu avem așa ceva. Nici pe departe.

Un chelner înalt, brunet, cu un zâmbet degajat, se apropie de masa noastră.

— *Bonjour, Mademoiselle, Monsieur. Vous voulez quelque chose à boire?*¹

— *Un café pour moi, et*²... Julien se întoarce spre mine. Vrei o cafea?

— *Un café pour moi aussi*³, îi spun chelnerului, în speranța că franceza mea e comprehensibilă. *Et je... ăăă... je suis une question?*

Sprâncenele chelnerului se împreunează.

¹ „Bună ziua, domnișoară, domnule. Vreți să beți ceva?” (în lb. fr. în original).

² „O cafea pentru mine și...” (în lb. fr. în original).

³ „O cafea și pentru mine” (în lb. fr. în original).

— *Oui, Mademoiselle?*

Sper că i-am spus că am o întrebare. Sau poate că *sunt* o întrebare. Rahat. Oricum, a înțeles ce vreau.

— *Il y a...* Vreau să spun, *il y a une grève*¹? reușesc eu să îngăim.

— *Oui, Mademoiselle, il y a une grève aujourd'hui*.² Și dacă preferați, vorbesc engleza.

De ce nu mi-o fi spus de la bun început? Sau poate că stă scris pe fruntea mea că sunt o turistă americană idioată?

— Deci toate sunt astăzi în grevă? Trenurile, autobuzele, mașinile de închiriat, totul?

— Da, totul.

— Și nu știți cum pot pleca de aici spre Paris sau Lyon, de exemplu?

— Nu, *Mademoiselle*. Îmi pare rău. Dacă n-aveți mașină personală, n-aveți cum pleca din Annecy. Dar sunt convins că o zi în plus în Annecy n-o să vă displacă, zice el, arătând spre priveliștea pitorească ce ne înconjoară.

— Sigur că nu. *Merci*.

Înainte să apuce chelnerul s-o șteargă spre o altă masă, Julien adaugă:

— *Monsieur, deux pains au chocolat aussi, s'il vous plaît*³. Își arcuiește apoi sprâncenele spre mine: Ce? Ai crezut că te mint cu greva?

¹ „E grevă?” (în lb. fr. în original).

² „Da, domnișoară, astăzi e grevă” (în lb. fr. în original).

³ „Și doi croasanți cu ciocolată, vă rog” (în lb. fr. în original).

Ridic din umeri.

— Încerc să-mi port singură de grijă.

— De ce să te fi mințit?

Mă gândesc la fotografia mea din telefonul lui și la mesajul ciudat în care apare numele meu.

— Cine știe?!

Zâmbește.

— Ți-ai închipuit că vreau să mai petrec o zi cu tine?

— Nu, nu mi-am închipuit. Doar că...

— Nu știam că vorbești franțuzește, mă întrerupe el și scoate pachetul de țigări, pe care îl așază pe masă.

— Nu pot să zic că *vorbesc* franțuzește. Am învățat un pic când eram la colegiu, dar asta cu mult timp în urmă.

— Ai totuși un accent bun. Știi, majoritatea americanilor care vin aici vorbesc franceza cu un accent oribil. Îmi vine să le spun să se întoarcă în țara lor și să vorbească englezește. Dar tu, tu ai un... hmm... frumos, zice și-și plimbă privirea peste corpul meu.

— Am un ce... frumos?

Rânjește.

— Un accent. Ai un accent frumos. Te-ai descurca foarte bine dacă te-ai strădui să înveți mai mult.

Chelnerul revine cu două cești minuscule de cafea și doi croasanți pufoși din mijlocul cărora țâșnește ciocolata întunecată la culoare.

— *Merci*, apuc să zic înainte de a devora primele înghițituri din foitajul untos, savurând ciocolata cleioasă și fierbinte care mi se topește pe limbă.

Mi-e atât de foame, încât aş fi în stare să înfulec cinci croasanţi. Încerc să mă stăpânesc, însă în numai câteva secunde în farfurie nu rămâne decât o bucăţică minusculă de croasant cu ciocolată.

Julien chicoteşte.

— În afara accentului oribil, voi, americanii, aveţi şi mâncare proastă.

— Ba nu, îl contrazic eu cu gura plină de foitaj, pe care îl dau pe gât sorbind din espressoul tare. Ai fost vreodată în State?

— Da, am fost, şi n-aveţi de ce să vă lăudaţi cu mâncarea voastră.

— Nu toţi americanii mănâncă la McDonald's, dacă la asta te gândeşti.

— Sigur, *tu*, una, nu mănânci, asta e clar, din moment ce eşti slabă şi pari sănătoasă. Dar cei mai mulţi americani sunt destul de graşi, nu-i aşa?

— Ai ceva împotriva americanilor? îl întreb, dorindu-mi să-şi închidă odată gura, ca să îmi pot savura în linişte croasantul.

— Nu, nici vorbă. E doar o observaţie şi-atât. Aşa îmi câştig eu existenţa. Observând. Tu, de exemplu. Eşti aici, în unul dintre cele mai frumoase locuri din lume, mâncând un croasant delicios şi, totuşi, eşti încordată. Nu vrei să te relaxezi nici măcar o clipă ca să te bucuri de ziua asta splendidă, cu toate că pe moment nu poţi face nimic ca să-ţi rezolvi problema.

— Iar asta este pentru prima oară când ești afară și nu te văd fumând, ripostez eu. Poate că una dintre cauzele obezității în America este excesul de fast-food, dar tu, tu n-ai auzit că fumatul poate cauza cancer?

Soarbe din cafea și clatină din cap spre mine.

— Americance, franțuzoaice, toate sunteți la fel.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Că tot timpul nu faceți decât să le spuneți bărbaților ce să facă. Să ne bateți la cap cu ce e bine și ce e rău pentru noi.

Buzele i se arcuiesc în sus într-un rânjet drăcesc.

— De ce nu-ți trăiești viața și nu încerci să nu-ți mai faci atâtea griji?

— Eu nu-i spun lui Paul ce să facă. Și nici nu-mi fac griji tot timpul.

Ridică din nou din sprâncene.

— Și nu mai face chestia asta.

— Ce chestie?

— Chestia pe care o faci cu sprâncenele.

Scoate un hohot de râs, apoi ia o înghițitură zdravă-nă din croasant și se reazemă de scaun.

— Știi ce amuzant e să te enervez?

— Ar fi și mai amuzant dacă ai tăcea și m-ai lăsa să mă bucur de peisaj.

Râde în barbă, scoate o țigară din pachet și o aprinde, în timp ce eu termin de mâncat croasantul cu ciocolată și trag în piept aerul răcoros de munte care suflă dinspre lac. Și chiar în clipa când simt că o parte din

grijile mele au fost luate pe sus odată cu susurul pârâului ce clipocește în apropiere, Julien aruncă două monede pe masă, mă ia de mână și mă trage de pe scaun.

Are maxilarul încordat și ochii îngustați.

— Vino cu mine.

— Dar nu mi-am terminat cafeaua, protestez eu.

— *Acum*, zice și mă împinge pe trotuar.

Cotim pe după un colț, în tot acest timp uitându-se peste umăr.

Și cu asta, s-a zis cu plăcerea de a savura momentul.

ZECE

— Ce naiba a fost asta? îl reped eu imediat ce-mi dă drumul la mână și își reia mersul normal, nonșalant.

— Sosise vremea să plecăm, răspunde, trăgând din țigară.

— Ai văzut pe cineva? Poate pe australienii ăia înspăimântători de aseară? Ori poliția?

Continuă să meargă cu privirea ațintită în față și buzele pecetluite.

Clatin din cap. Nu știu ce să mai cred. O clipă am sentimentul că se poartă cinstit cu mine și că încearcă să mă ajute, și-n clipa următoare ceva aiurea se întâmplă și mă întorc de unde am plecat, fără să am nici cea mai vagă idee ce se petrece.

— Vino, știu un magazin bun de pantofi mai jos pe stradă, zice Julien, aruncând încă o privire peste umăr.

— Chiar crezi că o să merg cu tine la shopping și să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic?

— Dar nu s-a întâmplat nimic, enunță el pe un ton pragmatic.

— Bine, cum zici tu. Nu s-a întâmplat *nimic*. O să ne prefacem că nu ai văzut pe cineva de care fugim.

— În momentul ăsta nu fugim de nimeni. Se holbează la picioarele mele, cu tălpile bășicate. Trebuie să-ți iei o pereche nouă de pantofi, zice.

Se oprește și deschide o ușă în dreapta lui, după care îmi face semn să intru.

Îl urmez înăuntru, încercând să dau uitării porcăria pe care mi-a făcut-o mai devreme la cafenea și sperând că Individul Tatuat și Seducătoarea nu ne-au luat urma. Aleg niște pantofi sport gri cu alb și-i răsucesc în mâini, iar tâmpilele îmi zvâcnesc la gândul că pierdem atâta timp prețios rămânând în Annecy încă o zi. Paul se va trezi în curând. Și dacă o să-l sun mai încolo, ce-aș putea să-i spun?

„Bună, iubitele! Fac un mic ocol printr-un orașel de basm din Alpi, cu un agent sub acoperire pe care l-am cunoscut ieri. O, și apropo, m-a sărutat în holul de recepție de la Plaza Athénée, am dormit cu el în pat azi-noapte și acum m-a scos la cumpărături. Abia aștept să mă întorc acasă și să ne căsătorim! Pa!”

Doamne, ce dezastru!

— Arată bine. Vrei să-i încerci? mă întreabă Julien, apropiindu-se un pic prea mult, după gustul meu.

Mă holbez în jos la rochița cea roșie.

— Nu prea cred că se asortează cu restul ținutei.

— Nicio problemă. O să-ți cumpărăm și niște haine mai confortabile. Presupun că nu vrei să te plimbi

toată ziua prin Annecy în rochia asta seducătoare. Am dreptate?

— N-o să te las să-mi cumperi haine noi. E ridicol. N-ar trebui mai bine să nu ne pierdem vremea cu tot felul de cumpărături și să ne gândim cum să scăpăm de aici?

— Ți-am explicat deja că am transmis mesaj persoanei care se află acum cel mai aproape de Annecy și care ar putea veni să ne ia, dar deocamdată nu m-a sunat. Din cauza naturii muncii mele, din păcate, nu am cum să procedez altfel fără a-mi distruge acoperirea. O să o sun din nou imediat *după* ce îți cumpăr niște pantofi noi.

Ochii îi fug spre vitrină, apoi revin asupra mea.

— Dacă nu vrei să rămânem toată ziua în hotel, s-ar putea să fim nevoiți la un moment dat să o luăm la goană, și tu, cățărata cum ești pe tocurile astea, o să ne împiedici să ne mișcăm repede.

Cu o sacoșă plină cu șosete și cu noua mea pereche de pantofi sport șic, îl urmez pe Julien afară din magazin, încercând să-mi păstrez calmul. Încercând să „mă las dusă de val” și să „savurez momentul”, având în vedere că altă variantă oricum nu am.

După câțiva pași, Julien se oprește brusc pe trotuar, mă ia de mână și mă răsuțește în direcția opusă.

— Ce se întâmplă? sâsâi și dau, fără să reușesc, să-mi eliberez mâna din strânsoare.

— *Rien*, zice, dându-și ochii peste cap. Nimic. Vreau să te duc la un alt magazin. Se numește Camaïeu. Cred c-o să-ți placă.

— OK, atunci de ce mă strângi așa de tare de mână și mă faci să merg cu o sută șaizeci de kilometri pe oră?

Îmi aruncă un zâmbet malițios.

— Ți-am spus eu că o să ai nevoie de pantofi mai comozi.

— Ce naiba, explică-mi odată ce se întâmplă, îi tai eu vorba. De *cine* fugim?

Deschide ușa următoare pe lângă care trecem și mă împinge înăuntru.

— Cumpără ce-ți place. O să fiu după colț, dând un telefon.

— Ce? Pe cine vrei să suni? întreb eu, dorindu-mi în clipa asta să-i pun un microfon ca să îl spionez și să aflu ce se petrece cu adevărat.

— *Vas-y*¹, zice. N-o să lipsesc decât un minut.

Se întoarce și dispare pe după rafturile cu îmbrăcăminte ultimul răcnet, lăsându-mă cu gura căscată în mijlocul magazinului.

O vânzătoare atrăgătoare își face apariția lângă mine.

— *Je peux vous aider, Mademoiselle?*²

¹ „Du-te” (în lb. fr. în original).

² „Pot să vă ajut cu ceva, domnișoară?” (în lb. fr. în original).

— Ăăă... nu, *je*... ăăă...

— Vorbiți englezește? îmi zâmbește ea cu niște ochi caprui plini de bunăvoință.

Dau din cap, cu falca în continuare căzută.

— Veniți cu mine. O să vă ajut să alegeți.

Își așază o mână pe umărul meu și mă conduce prin magazin, luând în drum niște blugi și topuri în timp ce eu surâd distrată și cercetez din ochi rafturile, în căutarea lui Julien.

Chiar în clipa când ea deschide ușa unei cabine de probă, iar eu încep să mă întreb dacă Julien nu m-a părăsit cu totul, îl văd cum apare de după colț, ținând un tricou de culoarea prunei în mâini. Mi-l întinde.

— Poftim. Cred că se asortează bine cu nuanța părului tău.

— Ce-ai făcut? îl întreb.

Iau tricoul și-l arunc în cabina de probă.

— Am sunat, așa cum ți-am spus.

— Și? Când putem să plecăm de aici? Vine să ne ia persoana? Care, apropo, cine e?

— O cheamă Camille. Nu, nu mi-a răspuns la telefon deocamdată. I-am lăsat încă un mesaj.

Să fie Camille una dintre iubitele lui Julien? Un tip ca el trebuie că are cel puțin câteva iubite răspândite prin toată Franța.

Deși Julien are cu siguranță o latură blândă și protectoare, nu mi se pare deloc genul de bărbat care să vrea să se implice. *Marea lui iubire*, la care a făcut aluzie

în tren, n-a fost probabil decât un peștișor auriu pe care a uitat să-l hrănească.

— N-aveai de ce să stai atâta timp doar pentru a lăsa un mesaj, observ eu. Cu cine altcineva ai mai vorbit la telefon?

Ochii lui Julien scapără când își așază mâinile pe umerii mei și mă împinge în cabina de probă.

— Du-te și probează hainele. Ți-am promis că o să te scot din Annecy cât mai curând cu putință și o să mă țin de cuvânt. Altceva nu trebuie să mai știi.

Își ia mâinile de pe umerii mei și-mi trânteste ușa în nas.

— Te aștept aici, zice de dincolo de ușă. Să îmi arăți cum îți vin hainele.

— Ha, pufnesc eu.

De parcă aș fi dispusă să mă împopoțonez în fața lui și să-i arăt fiecare ținută. Bun, sigur că abia aștept să scap de pantofii cu tocuri înalte și de rochia asta ridicolă și să mă schimb în niște haine normale și curate, dar nu asta contează.

Ceea ce contează e că situația a scăpat total de sub control și că, judecând după faptul că Julien se uită mereu peste umăr, nu suntem în siguranță aici. Trebuie să plecăm din Annecy cât mai curând posibil și să-l găsim pe Claude.

Îmi arunc pe mine o pereche de blugi evazați, albastru-închis, și tricoul de culoarea prunei, văd că-mi vin bine și dau să scot tricoul, când Julien crapă ușa.

— Hai să te văd.

— Hei! spun eu, trăgând înapoi tricoul pe mine. Nu știi să bați la ușă?

Mă măsoară de sus până jos, zăbovind o clipă prea mult asupra sânilor.

— Am avut dreptate. Tricoul ăsta se asortează cu părul tău, nu-i așa?

Îl împing afară din cabină și trântesc ușa în urma lui.

Poate că Julien e gay, îmi zic în timp ce mă uit în oglindă și văd petele de roșeață care mi-au apărut în obraji.

După care îmi amintesc de privirea nerușinată pe care a aruncat-o spre pieptul meu și de felul obraznic în care m-a măsurat din ochi azi-dimineață la hotel și la cafenea. Nu, în mod sigur nu e gay.

Și îmi mai amintesc ceva: expresia exasperată de pe chipul lui Paul de fiecare dată când ieșeam din cabina de probă, la ultima noastră „sesiune” de cumpărături. Julien are dreptate într-o anumită privință: francezii sunt *într-adevăr* o rasă aparte. Una nemaipomenit de ciudată. Una cu care nu sunt obișnuită și cu care nu voi mai avea de-a face și pentru care nu va mai trebui să-mi bat capul, de îndată ce mă voi întoarce acasă la Paul.

La casă, Julien scoate cardul de credit și insistă să mai iau un top bleumarin pe care voiam să-l pun înapoi pe raft, precum și o jachetă tricotată largă de culoare bej, care se asortează cu orice.

— Peste noapte s-ar putea să se facă răcoare, zice, vârând cardul înapoi în portofel.

— Asta e ultima mea grijă.

Mă întorc în cabina de probă ca să îmi pun pe mine hainele noi și văd alți câțiva bărbați în magazin, cu prietenele lor. Pe fețe li se citește plăcerea shoppingului, nu mârâie și nu se vaită. Probabil că e ceva în apa de aici... sau poate în vin. Pentru că nu e normal ce se petrece.

Ies din cabina de probă îmbrăcată în blugi și tricoul de culoarea prunei și cu pantofii sport în picioare.

Julien îmi zâmbește.

— Acum măcar hainele tale nu mai sunt încordate.

Prefer să nu-i răspund și să mă strecor pe lângă el. E cazul să terminăm cu prostiile și să ne gândim la un plan. Julien întinde mâna și-mi ține ușa deschisă, dar mă surprinde punându-și mâna pe șalele mele. Ține mâna acolo până ce ies pe ușă în stradă.

Un val de căldură îmi urcă pe șira spinării până în vârful urechilor în clipa când își ia mâna de pe mine.

— Mersi pentru haine, îi spun cu ochii ațintiți în față, pe trotuar.

Mă întreb de ce atingerea lui mă tulbură atât de tare. Doar am mai avut contact fizic și cu alți bărbați în afară de Paul.

Bine, adevărul e că nu *prea* am avut contact fizic cu alți bărbați... uf, recunosc, nici nu-mi amintesc ultima oară când un alt bărbat decât Paul m-a atins. Și, ca să fiu sinceră, nu-mi amintesc nici când Paul și-a pus ultima

oară mâna pe șalele mele, așa cum a făcut Julien. Nu că ar fi ceva rău în asta — doar că Paul nu e tocmai genul de bărbat tandru și pisicos.

— Repet: nicio problemă, spune Julien.

Continui să mă concentrez asupra trotuarului. Cărând o să mă întorc acasă și n-o să mai am niciodată de ce să mă îngrijorez că un bărbat mă face să roșesc.

— Și acum ce facem? O suni pe fata aia? Pe Camille?

— Nu, o să mă sune ea.

— Ești sigur?

— Absolut.

Siguranța lui de sine nu mai înseamnă acum mare lucru pentru mine. A fost sigur de o mulțime de lucruri. Sigur că îl vom găsi pe Claude *plus* pașaportul meu la Giverny, și mai apoi la Annecy. Venirea tipei ăsteia, Camille, care să ne salveze din greva transportatorilor, se va dovedi o chestie la fel de „sigură”?

Încep să mă întreb ce vom face dacă individa pe nume Camille nu va apărea, când Julien se oprește și se zgâiește la vitrina unui magazin căruia îi zice Darjeeling. Numai că de data aceasta, în loc de blugi și trico-uri, corpurile netede ale manechinelor sunt îmbrăcate în piese de lenjerie intimă incitante.

Julien își înalță ambele sprâncene și-mi aruncă un rânjel viclean.

— Probabil că ți-ar trebui și niște lenjerie nouă, nu?

— Glumești?

— Nu, vorbesc foarte serios. Presupun că porți aceleași pereche de chiloți pe tine de două zile.

— Și tu? Am văzut că n-ai haine de schimb la tine.

— Am crezut că n-o să lipsesc de acasă mai mult de o zi. Bun, spune-mi, vrei lenjerie nouă sau nu?

Cuget la întrebarea lui și realizez ce mult mi-ar plăcea să înlocuiesc lenjeria intimă pe care o port de o zi și jumătate cu una nouă, curată și comodă. Oricum, *cu siguranță* că-i voi returna banii lui Julien. N-o să-i rămân veșnic îndatorată.

Of, ce mama naibii?!!

— Haide, îmi spun și deschid ușa magazinului. De data asta *nu* o să mă mai vezi când probez lucrurile și să știi că n-am de gând să fac nicio... prostie.

Izbucnește în râs și pielea din jurul ochilor lui se încrețește.

— Cum vrei.

Mă plimb prin magazin în căutarea unei perechi de bikini din bumbac alb sau negru — genul de lenjerie intimă pe care îl port de obicei. Nu-mi plac chiloții tanga, dar, chiar dacă mi-ar plăcea, doar n-o să cumpăr asemenea obiecte provocatoare de față cu Julien.

N-am mai intrat până acum într-un magazin francezesc de lenjerie și problema e că se pare că n-au nimic *neprovocator*. Umerașe cu sutiene de dantelă transparentă în nuanțe de violet, gri, verde-deschis și negru, asortate cu pantalonași scurți și chiloței la fel de transparente, se înșiră de-a lungul pereților. Trebuie să

recunosc, în viața mea n-am văzut lenjerie mai frumoasă, dar pe cine vreau să păcălesc? E așa de jenant. Doar sunt logodită! Gândul la Paul mă face să mă simt stânjenită; cercetez din ochi umerășele cu lenjerie franțuzească superbă și sexy împreună cu Julien, care se poartă de parcă am fi venit să cumpărăm ceva cu totul nevinovat, ca de exemplu un kilogram de mere.

După ce fac o tură a întregului magazin fără să fi ales ceva, mă întorc spre Julien.

— Nu cred că e nimic aici care să-mi convină. Hai-de să mergem.

— Ce? Nu porți astfel de lenjerie la tine acasă? Nici măcar de față cu logodnicul?

— Asta nu te privește pe tine.

Traversează magazinul și ia un umerăș cu un sutien alb cu dungi gri și o fundiță gri în mijloc, asortat cu o pereche de pantalonași albi netransparenți.

— Ce zici de astea? N-ai purta nici măcar asemenea lenjerie pudică în fața lui?

— Nu e deloc pudică! E... ei bine, e sexy. Și da, sigur că aș purta așa ceva pentru el. Suntem împreună de opt ani. Doar nu crezi că mă tem să mă arăt așa în fața lui.

— Problema nu e dacă ți-e teamă sau nu. Întrebarea e dacă porți vreodată lenjerie când ești cu el. Pentru că, dac-ar fi să mă iau după cum te-ai plimbat prin magazinul ăsta, cu mâinile în buzunare și fără să te atingi de nimic, răspunsul ar fi nu.

Smulg sutienul și chiloții din mâna lui, îl dau deoparte și mă reped în cabina de probă. Julien chicotește în urma mea și-mi vine să mă întorc și să-i ard una. Cine se crede de mă descoase tot timpul în legătură cu relația mea cu Paul? Nivelul nostru de intimitate e în regulă și n-am de gând să-i divulg amănunte picante despre viața mea sexuală.

În plus, se înșală complet în privința mea și a lui Paul. Sigur, nu obișnuiesc să port lenjerie sexy în fiecare noapte și nici să-i dansez în poală lasciv, așa cum sunt convinsă că-l răsfăț pe Julien iubitele lui, dar suntem împreună de opt ani și e normal ca pasiunea să se mai domolească după atâta timp. Paul e statornic, e un bărbat pe care te poți baza. L-am cunoscut când aveam douăzeci și unu de ani. Ce știe Julien despre stabilitate? Se vede treaba că nimic.

Intru în cabină clocotind de furie la gândul remarcilor impertinente ale lui Julien și scot hârtia cu mesajul telefonic din sutien, amintindu-mi că trebuie să obțin traducerea cât mai iute cu putință. Îndes biletul în buzunarul de la blugi și-mi trag pe mine setul de chiloței și sutien, după care mă privesc în oglindă. Nu am verificat mărimea înainte de a-l smulge din mâinile lui Julien și imediat îmi dau seama că sutienul e cu o măsură mai mic decât îmi trebuie. În rest, arată *grozav*.

Vocea lui Julien răsună de partea cealaltă a ușii:

— Am găsit altceva care s-ar putea să îți placă.

Un sutien de culoarea zmeurei cu bretele fucsia și o pereche asortată de chiloței de dantelă cu fundițe roz de o parte și de alta apar prin crăpătura ușii. Le iau fără să zic nimic și mă decid că, dacă tot am intrat în magazinul ăsta, două seturi de lenjerie intimă curată sunt mai bune decât unul.

Îmi trag pe mine sutienul și chiloții și mă învârt ca să văd cum arăt în oglindă. Uau. Setul ăsta e așa de... provocator. E, fără îndoială, cel mai sexy și mai frumos sutien pe care l-am purtat vreodată. Nu că m-aș considera eu *prea* sexy, dar trebuie să recunosc, sânii mei arată destul de bine în sutien. În State îmi e întotdeauna greu să găsesc sutiene bune, toate sunt căptușite, fapt care mă face să arăt greoaie și supradimensionată.

Sutienele astea nu sunt însă căptușite, așa că în culpele lor nu sunt decât sânii mei, totul *au naturel*. Și-mi place. Îmi place chiar foarte mult.

Încep să mă simt bine, dar în clipa următoare îmi amintesc unde mă aflu și ce caut aici. Fac shopping împreună cu un agent secret francez misterios care are poza mea pe telefonul mobil și care îmi ascunde multe lucruri. E vremea să mă car naibii de aici și să mă ocup de traducerea mesajului.

Dau să-mi scot sutienul, când Julien năvălește pe ușa cabinei de probă cu ochii mari cât două monede de douăzeci și cinci de cenți.

— Ce fa...? dau eu să-l iau la rost, dar nu apuc să mă acopăr, căci Julien își înfășoară brațele pe după mijlocul meu dezgolit.

Mă saltă pe bancheta din cabină, pe care se urcă apoi și el și își strivește corpul cald de al meu.

— Șșt, șoptește, apăsând un deget peste buzele mele.

O voce masculină bubuie în magazin. Mintea mea înnebunită face un salt în urmă, la noaptea trecută — și la mușchii bombați care mă strângeau de gât.

E Individul Tatuat.

Îmi înalț ochii spre Julien și îi arunc o privire cu înțeles. Rămân nemișcată, cu spatele rezemat de pereți și corpul complet expus, cu excepția lenjeriei provocatoare, și cu picioarele mele scurte lipite de blugii lui Julien. Ține mâna plantată ferm pe umerii mei și obrazul lui mă atinge, iar răsuflarea-i caldă îmi gâdilă gâtul, în timp ce îl ascultăm pe Individul Tatuat cum caută lenjerie pentru o tipă care, presupun, este iubita lui.

— Uite, setul ăsta sexy ar fi tocmai bun pentru tine, mormăie el cu accentul ăla australian al lui.

— Și ție ce mult ți-ar plăcea să mă vezi în el, toarce femeia.

Aud pași îndreptându-se spre zona de probă, apoi intrând în cabina de lângă noi.

— Arată-mi, zice el.

— O, iubitele, răspunde ea.

Tipa chicotește în timp ce Individul Tatuat scoate un mormăit. Peretele despărțitor dintre noi vibrează când cei doi se izbesc de el, apoi încep găfâielile.

— O, da, acolo, scumpule, geme tipa.

Îmi arcuiesc sprânceana spre Julien. Pe bune? Chiar o fac de partea cealaltă a peretelui, într-un loc public, și noi nu putem face nimic decât să stăm aici și să ascultăm?

Colțurile gurii lui Julien saltă un pic în sus.

O, Doamne! Nu-mi vine să cred, chiar se distrează. Individul de care ne ascundem face sex cu o femeie în cabina de lângă noi, iar Julien stă lipit de corpul meu aproape gol și se distrează.

Mă încrunt la el, atentă să nu scot nici măcar un singur sunet, cu toate că îmi vine să-i dau un brânci și să-l pocnesc în cap.

Își șterge urma de zâmbet de pe față și-și reia expresia serioasă, fără să-și ia ochii de la mine. Și în timp ce Individul Tatuat și iubita lui continuă să se izbească ritmic de zid, Julien mă prinde de mijloc, coboară de pe banchetă și mă trage după el.

Mișcându-se cu viteză și în liniște, îndeasă setul de lenjerie albă înăuntrul jachetei tricotate pe care tocmai mi-a cumpărat-o, apoi le vâcă pe ambele în sacoșa de cumpărături. Deschid gura ca să-l întreb ce mama naibii face, dar un geamăt jos de dincolo de perete îmi amintește să rămân tăcută.

Julien îmi face semn să mă îmbrac.

Vrea să ies din magazin purtând lenjeria de culoarea zmeurei pe sub haine? Vrea să *fur*?

Îmi rotunjesc gura și mimez un „nu” hotărât, însă când arată cu degetul spre peretele despărțitor, apoi își plimbă ochii de-a lungul corpului meu și ochii i se opresc asupra sânilor, îmi amintesc că sutienul este practic transparent. Îmi adun hainele de pe podea și le arunc pe mine.

De cum mă îmbrac, Julien o ia înainte, deschizând și închizând ușa cabinei într-o tăcere deplină, în timp ce Individul Tatuat continuă să-și manifeste public afecțiunea în cabina alăturată.

Se apleacă spre urechea mea.

— Ieși tu prima. Vin și eu într-o clipă.

Inima îmi bubuie în piept și fața îmi arde; sunt sigură, absolut sigură, că vânzătoarea va începe să țipe și va chema poliția și că va porni imediat alarma, care va suna tare și înspăimântător, iar eu voi sfârși petrecându-mi restul vieții într-o închisoare pentru vina de a fi furat setul ăsta de lenjerie stupid, transparent, superb, de culoarea zmeurei.

Nu se întâmplă așa: îi arunc femeii un zâmbet și mă reped afară. În urma mea, nimic, nici poliție, nici alarmă. Deși asta nu are importanță. Pentru că eu știu adevărul. Acum e oficial: sunt o infractoare. Sunt o nenorocită de hoată de magazine. Și de parcă asta nu ar fi de ajuns, am permis unui alt bărbat decât logodnicul meu să mă vadă în cea mai sexy lenjerie pe care am purtat-o vreodată.

Pe de altă parte, Claude m-a văzut și el în lenjerie, acum două nopți. Bleah!

O zbughesc pe trotuar, cotesc și îl aștept pe Julien. Mă gândesc la felul în care și-a apăsât corpul de mine, și-a plimbat mâinile pe pielea mea dezgolită, cu obrajii atingându-mi fața... și dintr-odată mă simt slăbită. Stomacul meu face tumbe. Urechile îmi ard. Sunt amețită, rușinată și excitată totodată.

Julien apare lângă mine, afișând același zâmbet drăcesc.

— Sunt impresionat.

— De ce? îl întreb, încercând să nu iau în seamă fluturii care-mi dansează în stomac.

Ridică din sprâncene în felul lui caracteristic.

— Poftim? Ești impresionat că am furat din magazin? Că m-ai transformat într-o hoată? îl reped eu, sătulă de el și dorindu-mi din tot sufletul să nu mă mai simt atât de ciudat.

— Nu. Nu de *asta* sunt impresionat, deși trebuie să recunosc că m-ai surprins.

— Bine. Nu vreau să știu mai mult, zic eu, îndepărtându-mă pe stradă, cu pulsul în continuare accelerat.

Bănuiesc la ce se referă, dar mă prefac că nu înțeleg. Imaginea lui Paul îmi răsare brusc în conștiința vinovată, însă realizez că pe moment mi-e mai ușor așa.

UNSPREZECE

Julien și cu mine ne croim drum înapoi spre hotel pe străzile întortocheate, trecând pe lângă o *crêperie*, o *pâtisserie*, o *boulangerie* și o *fromagerie*¹. Mirosul de Nutella, de aluat proaspăt, de croasanți pufoși și de brânzeturi picante care răzbate prin ușile deschise mă face să mă simt amețită de foame. Turiști și localnici deopotrivă se plimbă alene și fără țință pe trotuare, mușcând din sandviciuri cu baghete și sporovăind în tihnă.

Observ un cuplu francez care merge în fața noastră, ținându-se de mâini și legănându-le înainte și înapoi, și simt o împunsătură familiară în stomac, aceeași pe care am simțit-o și noaptea trecută, când am sosit la Annecy — dorința de a fi în locul lor, de a fi altcineva măcar pentru o zi. Cineva care să viziteze de plăcere acest orașel minunat. Cineva care să nu-și facă griji pentru că s-a arătat despuiată unui francez pe care abia dacă-l cunoaște, care este logodită și pe cale de a se

¹ „O clătitărie, o patiserie, o brutărie și un magazin de brânzeturi” (în lb. fr. în original).

mărta peste numai câteva zile... și care nu-și poate scoate din minte fiorul provocat de atingerea mâinii lui pe pielea ei goală.

Arunc pe furiș o privire spre Julien, spre ochii lui mari căprui, părul castaniu zburliț și pomeții puternici și, cum stomacul îmi clocotește, știu ce am de făcut.

Trebuie să-l sun pe Paul.

— Te simți bine? mă întreabă Julien în timp ce ne apropiem de hotel.

Încuviințez din cap, cu ochii ațintiți pe trotuar.

— Da, numai că mi-e foame.

— N-am vrut să te fac să te simți prost.

— Atunci de ce ai intrat în cabină? Doar știai că sunt pe jumătate dezbrăcată. În plus, cu riscul de a mă repeta, sunt logodită.

— Pentru că n-ar fi fost bine ca individul să ne vadă. După cum ai observat aseară, tipul nu ne are la inimă nici pe mine, nici pe Claude, iar acum ești și tu pe lista lui neagră. Avem și așa destule probleme. Nu e cazul să ne mai facem încă una.

— Mă rog, și cine este de fapt individul? Un gangster sau ce? Doar nu e stăpânul orașului.

— E o poveste prea lungă și complicată ca să m-apuc acum să ți-o istorisesc. Crede-mă. Nu vrem să mai dăm cu ochii de el ori de Marie. Am intra în și mai multe necazuri.

— Am așa, o impresie, că toate poveștile tale sunt prea lungi și complicate pentru a fi istorisite.

Nu răspunde și-mi ține deschisă ușa de la hotel ca să intru, după care urcăm în tăcere în lift.

Când ajungem în cameră, formează numărul lui Paul, ignorând prezența lui Julien în spatele meu.

— Alo? rostește Paul cu mai mult de o umbră de panică în voce.

— Sunt eu, Paul.

— Chloe, am tot încercat să dau de tine. Mi-ai zis că ți-ai pierdut mobilul și am sunat la Plaza Athénée, dar mi-au spus că nu mai ești cazată acolo.

— Scuze, am uitat să te anunț. Angela m-a mutat la un hotel mai puțin scump, ca să nu devalizez cardul companiei cu toate cheltuielile neprevăzute pentru zilele astea.

— Ce Dumnezeu, Chloe, nu-ți stă în fire să uiți să mă anunți unde ești!

— Da, știu. A fost cam agitație pe aici.

— Slujba asta a ta e prea stresantă. Nu-mi place ce se întâmplă. Ar trebui să fii acasă și să te ocupi de pregătirile de nuntă. Iar după ce vom termina cu nunta, ar fi frumos să-ți iei o pauză de la afacerea asta cu organizarea de evenimente.

Se pare că Paul nu va renunța prea curând la ideea ca eu să devin casnică și mamă într-o așezare suburbană din Pennsylvania.

Rumeg ideea în timp ce Paul continuă să vorbească.

— Mai e ceva: ieri am încercat să folosesc cardul nostru de debit și nu a mers. Am sunat la bancă și m-au

anunțat că au blocat contul pe timp nelimitat din cauza unei activități potențial frauduloase. Le-am explicat că ești plecată la Paris cu afaceri, dar mi-au spus că e ceva grav. Fac o investigație, Chloe, și până nu o finalizează, n-o să ne deblocheze contul.

— Foarte ciudat, zic, frecându-mi tâmplele.

— Mai ai cardul de debit la tine, nu-i așa? Doar nu ți l-au furat și pe ăsta, nu?

Rahat. Ce-ar trebui să răspund?

— Nu, îl mai am.

Dumnezeule, ce naiba fac?

— Bun. O să sun iarăși la bancă azi. Mai avem de achitat niște facturi pentru nuntă. Plus facturile curente pe care le plătim din contul ăsta. Te rog, însă, abține-te să folosești cardul până ce lămuresc eu problema. Poți folosi cardul companiei cât stai acolo.

Arunc pe furiș o privire spre Julien și-l văd prefăcându-se că se joacă pe telefon.

— Hmm? A, da, cardul companiei.

— Te simți bine, Chloe? Pari un pic distrată.

— Sunt bine. Ocupată cu conferința. Muncesc de-mi sar capacele.

— Deci când te întorci acasă?

— Să sperăm că miercuri.

— Miercuri? Dar am crezut că n-o să stai decât o zi sau două, așa mi-ai spus, se înalță vocea agitată a lui Paul.

— Știu. Dar n-am de ales. Sunt singura organizatoare de aici și trebuie să mă ocup de toate încurcăturile, așa că n-am încotro.

— Te-ai mai gândit la ce ți-am spus despre Pennsylvania?

Scot un oftat ușor văzând că Julien a ieșit din cameră și a intrat în baie, închizând ușa în urma lui.

— Hai să vorbim despre asta când mă întorc acasă, OK? Am multe pe cap acum și e o treabă mult prea importantă ca să o discutăm la telefon.

— Te rog, promite-mi că o să te gândești serios la ce ți-am spus, da?

— OK, Paul. O să mă gândesc. Îmi pare rău, dar trebuie să închid acum.

— Îmi dai numărul de telefon al hotelului la care stai acum?

— Nu-l am la mine în clipa asta. Acum te-am sunat de pe celularul unui coleg. Dar o să te sun eu mai încolo, înainte de culcare. Și nu uita s-o iei pe Sophie de la aeroport diseară. Aterizează la ora șapte.

Oftează zgomotos în telefon.

— Ce bine ar fi dacă ai fi aici acum! Tot nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Măcar fă tot ce poți ca să te întorci miercuri. Tatăl tău și surorile tale vin și ei în DC tot miercuri, așa-i?

Uf!

— Da. O să mă întorc până atunci. Promit. Ba chiar mai devreme, dacă pot, deși n-am cum să-ți garantez.

— Și nu uita să nu folosești cardul de debit, da?

— Am înțeles.

Pun receptorul jos, îmi îngrop capul în mâini și închid ochii. Doamne, ce belea! Dar ce-aș fi putut să-i spun? Că mi s-a furat tot portofelul, astfel încât fiascul cu cardul să aibă mai mult sens? Nu mi-am imaginat că se va ajunge atât de departe. Că mă voi afla la șapte ore distanță de Paris și că-i voi turna minciuni după minciuni bărbatului cu care urmează să mă mărit peste cinci zile.

Mă uit în jos la inelul de logodnă — pe care mi l-am pus pe deget azi-dimineață, înainte de a ieși din hotel — și-i mulțumesc în gând lui Dumnezeu pentru că Julien a reușit să îl recupereze. Nici nu vreau să mă gândesc ce ar fi zis Paul dacă l-aș fi pierdut și pe el. N-am idee cum îi voi explica restul, dar măcar am inelul.

Julien apare lângă mine.

— Ești bine?

— Da. Nu. Nu știu.

— Cu cine ai vorbit? Cu logodnicul tău?

— Da, îmi mijesc eu ochii la el. Cu logodnicul meu care *nu e un bărbat adevărat*.

— Îmi cer scuze. Nu l-am cunoscut, dar... nu contează, oricum n-ar fi trebuit să-ți spun așa ceva.

Mă ridic brusc de pe scaun și încep să mă plimb în sus și în jos prin cameră.

— Ce-o să-i spun când voi ajunge, în sfârșit, acasă? Cum mă voi putea dezvinovăți de operațiunile ilegale

din contul nostru bancar? Nu știu cum voi putea evita să afle adevărul. Și dacă-l află, va mai vrea să se însoare cu mine weekendul ăsta?

Mă prinde de umeri și mă împinge cu fundul pe pat, după care se așază și el alături.

— Așa cum ți-am spus, Claude a făcut șmecheria asta de nenumărate ori. Nu pot să-ți promit că totul va fi în regulă când vei ajunge acasă, dar aici, în Franța, pot să te ajut.

— De ce ai poza mea pe telefon? îl întreb, sătulă să îi mai cânt în strună.

Se îneacă în clipa când deschide gura.

— Ce?

— Azi-noapte, când ai fost la duș, m-am uitat în telefonul tău. Și mi-am văzut poza, plus un mesaj ciudat în care apare numele meu. Ce se întâmplă?

— Știi deja totul, Chloe. Ți-am spus că lucrez pentru guvern și că misiunea mea este să îl găsesc și să îl arestez pe Claude. Asta-i tot.

— Nu zău? Ce amuzant! Când te-am întrebat cum ai știut că eu sunt victima lui Claude atunci când m-ai văzut ieri-dimineață în holul de recepție de la Athénée, mi-ai răspuns că ai recunoscut rochia roșie și ai observat expresia uluită de pe fața mea. N-ai suflat o vorbă despre mesajul primit pe telefon cu numele meu și cu poza mea. Cine a trimis mesajul și ce spune?

Julien se ridică brusc de pe pat și se duce la fereastră ca să-mi evite privirea... și întrebările.

Gata, mi-a ajuns. Mă duc spre el și îi întorc fața spre mine, forțându-l să mă privească în ochi.

— Nu te face că n-auzi! Am făcut tot ce mi-ai spus să fac, te-am urmat peste tot prin țara asta nenorocită și în tot acest timp l-am mințit pe logodnicul meu, cu care mă mărit săptămâna asta! *Măcar* atâta lucru poți să faci și tu, să îmi explici ce naiba se petrece și de ce ai poza mea pe telefon.

De data asta nu-și ia ochii de la mine.

— Relațiile mele de serviciu... sunt foarte sus-puse, Chloe. Și îți repet, mi s-au dat ordine stricte să *nu* te ajut și să las poliția să se ocupe de tine. La urma urmei, cei de la agenție n-au cum să fie siguri că ești nevinovată, așa că preferă să lase pe seama poliției anchetarea ta, în timp ce se concentrează pe prinderea lui Claude. Am însă un prieten — agentul guvernamental care mi-a încredințat cazul și care are o funcție foarte importantă — care, cu câțiva ani în urmă, după ce uneia dintre femeile înșelate de Claude i s-a întâmplat ceva foarte rău, mi-a promis un lucru. Mi-a promis că, dacă individul ăsta o va lua de la capăt cu escrocheriile, îmi va repartiza mie cazul, ca să mă ocup personal de prinderea lui. Și ca să mă asigur că nicio altă femeie nu va păți ce a pățit ea. El e cel care mi-a trimis poza făcută în noaptea aceea la hotel de un polițist sub acoperire și tot el mi-a spus că, dacă te împiedic să te duci la poliție și te ajut să-ți recapeți pașaportul, va avea grijă să poți părăsi Franța fără nicio problemă.

— OK. Presupunând că e adevărat, ce anume i s-a întâmplat acelei femei de-ți dai atâta osteneală ca să nu se mai repete? Iar în mesaj apare cuvântul *tableau*, care, dacă nu mă înșel, înseamnă *tablou*, nu-i așa?

— Da, așa e. Chloe, în povestea asta sunt multe lucruri pe care nu trebuie să le știi. Sau pe care nu am voie să ți le dezvălui. Dar oricum, n-ai de ce să-ți faci griji.

— Iar o iei de la capăt cu poveștile lungi și complicate.

— Tot ce fac e să încerc să te ajut, Chloe. Vorbesc serios, crede-mă. Pentru că ceea ce i s-a întâmplat femeii..., zice, întorcându-și fața și privind în gol, ...a fost îngrozitor. Și nu voi mai lăsa să se întâmple asta nicio dată. Nici ție, nici altcuiva.

— Dar ce *anume* i s-a întâmplat. De ce nu-mi...?

— A murit, răspunde el pe un ton sec.

Un fior de răceală îmi cuprinde șira spinării și acum numai liniștea umple prăpastia căscată între noi. Dintr-odată, sunetul ascutit al unui telefon sparge tăcerea. Tresar și fac un pas în spate.

Julien scoate telefonul din buzunar și verifică numele apelantului.

— E Camille!

DOISPREZECE

Convorbirea nu durează mai mult de două minute. Julien îndeasă telefonul în buzunar și îmi zâmbeste. Orice urmă a amintirilor sumbre i s-a șters de pe față.

— Vine Camille să ne ia.

— Acum?

— Peste vreo două ore. Dar ne duce la Lyon astă-seară, așa că nu va trebui să așteptăm până mâine ca să-l găsim pe Claude. Între timp, vom rămâne aici, la hotel.

Se trânteste pe pat, lungindu-și picioarele pe cuvertura de un roșu aprins, ia telecomanda și începe să butoneze.

Mă așez pe un colț al patului. Am un ghem în stomac.

— Camille asta... e și ea agentă sau e una dintre iubitele tale? îl întreb.

Râde.

— *Una* dintre iubitele mele? Dar câte crezi că am?

Îmi trec privirea peste corpul lui.

— Păi, din felul în care vorbești, am presupus că...

— Ți-am spus: nu sunt îndrăgostit de nimeni.

— Mda, dar asta nu înseamnă că nu sunt femei cu care...

— Cu care ce? Mă culc?

Dau din cap.

Se scarpină pe frunte.

— Cum se zice în engleză la cuvântul care descrie o astfel de persoană? Târfă?

Chicotesc.

— Mda, se poate zice și așa.

— Deci ce-ți închipui tu despre mine? Că sunt un soi de târfă masculină?

— N-am zis asta... Doar că mă întrebam cine mai e și Camille asta.

— Camille e sora mea, zice, fixându-mă cu o privire intensă.

— Oh. N-am știut că ai o soră. De ce nu mi-ai spus? Ridică din umeri.

— Ca să știi, n-am mai multe iubite. Adevărul e că în momentul ăsta n-am niciuna.

Stomacul meu face tumbe din nou și-mi amintesc de ceea ce s-a întâmplat la magazinul de lenjerie și cât de ciudat m-am simțit după aceea. Trebuie să ies să iau aer. Singură.

— Mă duc să fac o plimbare pe malul lacului, îl anunț.

La urma urmei, ce-mi pasă mie de viața amoroasă a lui Julien? Doar nu e treaba mea.

Dă mai încet volumul la televizor.

— E mai bine să rămânem la hotel și s-o așteptăm pe Camille.

— Dar ai spus că n-o să ajungă aici decât peste vreo două ore, așa că nu văd de ce aş sta în camera asta de hotel. În plus, este o zi superbă. Și cum rămâne cu relaxarea și cu savurarea momentului?

Îmi aruncă o privire încruntată și impacientată.

— Nu-ți cer decât să stai cu mine în hotel vreo două ore. Nu-i mare lucru.

Traversez camera și deschid ușa.

— Trebuie să iau aer. O să fiu peste stradă.

Dar în clipa când dau să închid ușa în urma mea, Julien mă prinde de braț și mă trage înapoi în încăpere.

— Nu poți să te plimbi prin Annecy de una singură. Vin cu tine.

Ia sacoșa de cumpărături cu hainele mele și-mi face semn spre ușă.

— *On y va?*

— Dar n-ai de ce să vii cu mine..., îngăim eu, însă Julien mă împinge afară pe hol și trântește ușa.

S-a zis cu plimbarea mea solitară.

— Femeile, mormăie el în barbă în timp ce vine în urma mea pe coridor. Uite, vezi, *de asta* n-am eu nicio iubită.

— Să știi că pot să-mi port și singură de grijă. M-am descurcat foarte bine înainte de a te cunoaște pe tine ieri.

— Ba pardon, înainte de a-l cunoaște pe Claude, asta vrei să spui. Pentru că după aceea se pare că totul a scăpat de sub control, nu-i așa?

Ușile ascensorului se deschid și mă strecor iute pe lângă Julien în holul recepției, apoi ies în aerul curat de munte. Nu-l aștept și traversez strada spre parcul plin de copaci care mărginește lacul sclipitor. Ce n-aș da să mă lase de capul meu măcar cinci secunde! Împunsăturile lui nesfârșite au început să mă calce pe nervi. În plus, fiecare clipă pe care o petrec cu el mă face să mă simt ca și cum l-aș trăda pe Paul. Pentru că, în fond, asta și fac. Îl mint. Pe el și pe toată familia mea.

Dau să mă așez pe o bancă pentru a-mi mai limpezi mintea, dar Julien mă ia de mână.

— Mi-a venit o idee. Ca să mai treacă timpul, haide să facem o plimbare cu vaporețul. Vino!

Mă trage un pic cam repede după el peste gazon, până ce ajungem la un grup mare de turiști veseli și zgomotoși care așteaptă să urce la bordul unei bărci mari, vopsite în alb, ce seamănă cu un mic vas de croazieră.

Julien întoarce capul și cercetează cu privirea aleea care duce înapoi spre oraș. Își strecoară brațul pe după mijlocul meu și mă împinge spre vaporeț.

— Ce faci? De ce te porți așa? L-ai văzut din nou pe tipul ăla?

Nu apucă să-mi răspundă, că descopăr singură motivul pentru care m-a zorit să traversez parcul — ofițerul

Laroche și ofițerul Fournier se deplasează în viteză pe trotuar, măturând din ochi gazonul pe care tocmai l-am traversat.

Julien pivotează, întorcându-se cu spatele la ei și lipindu-se de mine, cu brațul strâns peste mijlocul meu.

— Nu te uita, murmură. Urcă pe barcă!

Urcăm treptele spre punte, croindu-ne drum prin mulțime ca să ne adăpostim într-un colț, și observ că toți pasagerii sunt îmbrăcați elegant — bărbații, în cămăși cu guler și cravată, femeile, în rochii — și că toți par să se cunoască între ei.

— Crezi că ne-au zărit?

Pulsul mi se accelerează în timp ce Julien își lasă brațul jos, făcându-mă să mă împiedic și să intru cu nasul într-un buchet uriaș de cale. Ce caută calele pe un vaporeș?

— Nu, spune Julien. Dar am bănuir că era o chestiune de timp înainte ca poliția să dea de urma noastră.

— Urma noastră? Poate vrei să zici *a mea*.

Durează o secundă înainte să răspundă.

— Da, sigur că da.

N-am timp să-i analizez ezitarea, căci un bărbat îmbrăcat într-un smocking negru cu alb apare lângă noi.

— *Champagne?* ne întreabă cu accent franțuzesc și ne îmbie cu o tavă cu pahare cu licoare spumoasă.

De ce servesc șampanie la bordul unui vaporeș? Scanez fețele care ne înconjoară și icnesc în clipa

când surprind o femeie într-o rochie lungă de un alb strălucitor, cu un vâl diafan care îi cade peste spate, întinzându-se să sărute un bărbat înalt și subțire, într-un costum negru.

O, Doamne! Am nimerit nepoștiți la o nuntă. Dacă aș fi fost eu organizatoarea, ne-aș fi aruncat imediat afară.

Julien înșfacă un pahar de șampanie de pe tavă.

— *Merci*, zice, deloc tulburat de situație.

— Pune paharul înapoi! sâsâi eu.

— *Et vous, Mademoiselle?* mă întreabă chelnerul.

— Nu, *merci*, îi răspund.

— Care-i treaba? mă întreabă Julien și inocența din vocea lui aproape că mă face să-i smulg paharul din mână și să-i azvârl șampania în față.

— În caz că n-ai observat, am pătruns neinvitați la o nuntă! Trebuie s-o ștergem de aici.

Julien aruncă o privire peste umărul meu și dă din cap în direcția parcului.

— Din cele două opțiuni, o prefer pe asta.

Vaporașul pornește de la debarcader și mă răsucesc ca să îi văd pe cei doi ofițeri de poliție trecând exact prin locul unde ne-am aflat noi cu câteva clipe în urmă.

— De-asta n-am vrut să ieșim din hotel, zice Julien pe un ton plat și iritat.

— O, deci e vina mea!

Ridică din sprâncene și soarbe din șampanie.

— Nu mai face așa! Mă scoți din sărite!

Râde și mai ia o înghițitură de șampanie, de data asta una mai zdravănă.

— Mmm. *C'est bon!*¹ Ar trebui să guști și tu.

— Nu e deloc amuzant.

Îl prind de braț și-l trag spre marginea vapurașului. Sper că niciunul dintre invitați n-a observat că sutem niște intruși.

— Ai idee cam cât costă o nuntă ca asta? N-avem niciun drept să ne aflăm aici și nici să participăm la petrecere, spun, făcând semn spre paharul gol de șampanie din mâna lui.

— Și ce propui? Să sărim din barcă? mă întreabă cu un rânjel mare lătit pe față.

— De ce iei totul în glumă? Chiar crezi că nimeni nu ne va remarca prezența? Uită-te și tu cum suntem îmbrăcați. Porți aceiași blugi și același tricou de două zile, spun, coborând vocea și zâmbind în timp ce doi oaspeți trec discutând pe lângă noi.

Julien așteaptă să se îndepărteze.

— Dacă o să continui să țiți la mine, sigur cineva o să ne observe. Dar dacă te calmezi și te porți ca și cum ai fi *fericită* că te afli aici cu mine, *iubitul* tău, totul va fi în regulă.

— Nu vreau să mă prefac că sunt iubita ta. Și nu cumva să-ți treacă prin cap să-mi mai faci o poantă, precum cea de ieri, din autocarul cu tinerii căsătoriți.

¹ „E bună!” (în lb. fr. în original).

Pielea din jurul ochilor lui Julien se încrețește când râde la amintirea scenei.

— Trebuie să recunoști c-a fost o poantă bună.

— Ba nu.

— O, slavă Domnului, se aude o voce ascuțită și târăgănată, cu accent sudist. Mi se pare mie sau v-am auzit vorbind englezește?

Mă întorc și dau cu ochii de o femeie scundă, între două vârste, cu breton blond platinat răsucit în sus și stând țeapăn la vreo doi centimetri și jumătate de frunte, obraji durdulii acoperiți cu un strat gros de blush roz și dinți albi sidefii sclipind în soare.

— Hm, da, mormăi eu șovăitoare.

N-am chef să fac conversație cu nimeni de pe vaporas.

— Mi s-a părut mie că aud vorbindu-se pe limba mea.

Zâmbetul începe să se stingă pe fața ei în timp ce ne măsoară din ochi — eu în blugi și pantofi sport, Julien în bocancii lui vechi.

— Nu-mi amintesc să vă fi văzut la ceremonie.

— Avionul de la Paris a întârziat, așa că a trebuit să ne grăbim ca să ajungem la Annecy. N-am avut timp să ne schimbăm hainele, zice Julien, strecurându-și un braț pe după mijlocul meu. Dar suntem bucuroși că am ajuns totuși la timp.

— O, bieții de voi! Trebuie că sunteți tare obosiți! Bine că ați ajuns totuși să prindeți croaziera. O să aveți timp să vă schimbați înainte de recepția de diseară.

— Îhî, dau eu din cap.

Slavă Domnului că nu asta e recepția. Croaziera nu poate dura mai mult de o oră, maximum două.

— Sunteți prieteni cu Luc ori cu Charlotte? Întreabă femeia.

— Cu Charlotte, mă reped eu să răspund, în speranța că tipa ne va lăsa în pace.

— Nu pot să cred că nu ne-am cunoscut până acum! Eu sunt Liza, mătușa lui Charlotte din Florida. Mă rog, sunt născută în Texas, dar nu contează. Uitați-vă la ea cât a crescut, iar acum s-a măritat cu un francez!

— Așa e. Timpul zboară foarte repede, zice Julien, cu ochii sclipind de amuzament. Chloe și cu mine sperăm să avem o nuntă la fel de frumoasă atunci când ne vom căsători. Se servește cu un alt pahar de șampanie de pe o tavă și adaugă: Și asta va fi curând, nu, *chérie*?

Mătușa Liza își împreunează mâinile și și le apasă pe inimă.

— Vai, ce drăgălași sunteți!

Parfumul ei floral puternic îmi asaltează nasul în clipa când se apleacă în față ca să-mi șoptească la ureche:

— Și din câte am auzit, francezii sunt nemaipomeniți la pat.

— Mmm, mormăi eu, dorindu-mi să mă fac mică și să mă evaporez cu totul.

Ceea ce se petrece e oribil. De-a dreptul oribil.

— Chloe și cu mine am decis să așteptăm până după nuntă, zice Julien și-și freacă nasul de obrazul meu. Nu-i așa, *chérie*?

Îmi înfășor brațul pe după mijlocul lui și îl ciupesc pe sub tricou cât de tare pot, în timp ce îmi așez un zâmbet larg pe față.

— Hei, atunci o să aveți o noapte a nunții pe cinste. Ei bine, porumbeilor, mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc. Plec să mă mai servesc cu un cocteil. Ar fi păcat să las băutura să se risipească!

Oftez ușurată și o urmăresc pe mătușa Liza cum se îndepărtează în rochia ei fucsia, lungă până la coapse și săltând un pic prea sus la fiecare pas făcut pe pantofii cu tocuri de opt centimetri și imprimeu care imită pielea de leopard.

— Nu te pricepi deloc să minți, zice Julien între două înghițituri de șampanie.

Îmi așez mâinile pe balustradă și mă uit la căsuțele albe care sclipesc pe muntele din depărtare.

— Nici tu nu te descurci prea bine. *Să așteptăm până după nuntă?*

— M-am gândit că ai aprecia așa ceva. Pare exact genul de lucru pe care l-ai face.

— Ba nu. Ca să știi, eu nu am așteptat până după nuntă.

— Nu zău?

— Zău.

— Ai avut și alte experiențe în afară de cele cu logodnicul tău?

— Ce? Nu-i treaba ta.

— De ce te enervezi? După ziua de mâine n-ai să mă mai vezi niciodată. Așa că fă-mi o plăcere și răspunde.

— Bine. Sunt cu Paul din colegiu, așa că a fost primul meu iubit și va fi și ultimul.

Fața lui Julien se schimonosește și o expresie aproape oripilată o traversează.

— Dar cum ai putea să știi dacă el e bărbatul potrivit pentru tine, atâta timp cât n-ai avut și alte experiențe?

— Nu trebuie să mă culc cu o mulțime de tipi ca să știu că am ales persoana potrivită. În plus, sexul nu înseamnă totul într-o relație. Nu e decât o parte, o mică parte.

— O mică parte?

— Mă rog, pentru tine sunt convinsă că e *unicul* lucru care contează. Dar pentru mine sunt alte lucruri mai importante. Lucruri precum compatibilitatea și stabilitatea.

Cască teatral.

— Ce plictisitor! Cum rămâne atunci cu pasiunea?

— Dar sunt pasională. Amândoi suntem!

Dă din cap spre mirii îmbrățișați aproape necuviincios — ea, cu mâinile ciufulindu-i părul scurt castaniu, el, plimbându-și buzele în jos de la gură spre gâtul ei.

— Voi doi aveți asemenea momente de pasiune?

Înghit cu greu nodul care mi s-a pus în gât.

— Sigur că da. Sigur că avem.

Își arcuiește sprânceana dreaptă spre mine, apoi își întoarce privirea către însurăței care se mozolesc.

— Nu te cred.

— Ești ceva de speriat!

— Ba nu, nu sunt de speriat, sunt francez. Și bărbații francezi nu seamănă cu cei americani, spune, apoi arată spre peisajul uluitor care se desfășoară înaintea ochilor noștri în timp ce vaporeșul înaintează pe lac. Uită-te la ceea ce are lumea să-ți ofere. N-ar trebui să te închizi în fața atâtor lucruri frumoase, ești mult prea tânără. Se întoarce spre mine și vântul îi suflă în păr, dându-i-l pe spate, iar ochii îi sclipesc în soarele puternic. Câți ani ai?

— Douăzeci și nouă. Dar tu?

— Treizeci și patru. Treizeci și patru de ani de viață plină de pasiune. Tu poți să spui același lucru despre tine?

— Nu. N-am decât douăzeci și nouă.

— Mă rog. Ce vreau să spun e că...

Îmi așez degetul arătător pe buzele lui ca să îl fac să tacă.

— Șșt. Cu tot discursul tău despre „trăiește-ți viața”, habar n-ai când e cazul să taci și să savurezi momentul.

Îmi ia mâna de pe buzele lui, o ține câteva secunde, apoi o așază înapoi pe balustradă. Fluturi îmi zboară prin stomac la atingerea mâinii lui și gâtul îmi ia foc.

— Ai dreptate, zice el încet. N-ar trebui să stric momentul cu trăncăneala mea.

Îmi smulg privirea de pe fața lui și îmi îndrept atenția către munți. Ce n-aș da ca roșeața să-mi dispară din obraji. Dar în timp ce încerc să mă concentrez asupra peisajului — munții superbi care ne înconjoară, cerul albastru senin și norii albi și pufoși de deasupra capetelor, un castel alb și maiestuos ce se înalță pe o insuliță din mijlocul lacului —, nu mă pot gândi decât la pielea lui Julien care se freacă ușor de umărul meu, trimitându-mi un fior pe șira spinării și făcându-mă să mă simt sleită de puteri și amețită.

Închid ochii și răsflu lung și încet. Niciodată n-am petrecut atât de mult timp cu un alt bărbat decât Paul. Sunt doar nervoasă, îngrijorată și epuizată după toate câte s-au întâmplat. Asta e tot. Îl iubesc pe Paul. Nu, nu suntem cel mai pasional cuplu din lume, dar suntem împreună de opt ani. Pasiunea — pasiunea reală, senzuală — dispare după primul an, nu-i așa?

Deschid ochii și văd că Julien stă în continuare cu privirea fixată pe mine.

— La ce te gândeai? mă întreabă cu o expresie și o voce mai blânde ca oricând.

— Ăăă... nu știu. Doar că...

Mintea mi se golește complet în timp ce chipul lui Julien se înalță drept în fața mea și ochii lui căprui mă sfredelesc, făcând ca toate convingerile mele practice, toate judecățile mele raționale și toată nevoia mea de a deține permanent controlul să se spulbere.

— Da? mă întreabă el insistent.

Îmi smulg ochii de pe fața lui și trag adânc în piept briza caldă de vară ce suflă dinspre copaci.

— La nimic. Nu mă gândeam la nimic.

TREISPREZECE

La insistențele mele, Julien și cu mine ne plimbăm pe marginea vaporeșului, evitând cu grijă apropierea de mire și mireasă și de toți oaspeții lor cei zgomotoși. Ajungem la o masă plină cu bucăți pătrătoase de pâine pufoasă, căpșuni învelite în ciocolată și castroane cu fondue fierbinte și-mi dau seama că sunt lihnită de foame. Nu am mâncat nimic de la croasantul de azi-dimineață.

Julien își umple cu nerușinare o farfurie, deloc deranjat că suntem musafiri nepoftiți la această petrecere.

— E total nepotrivit să le mănânci mâncarea, zic eu, furișând o privire spre fondue și dorindu-mi să nu mi-roasă atât de al naibii de ademenitor.

Răspunde așezându-se la o masă goală, vârand o furculiță într-o bucată de pâine și îndesând-o în fondue.

— Obiceiul ăsta al tău cu respectarea întocmai a regulilor nu e deloc amuzant, zice cu gura plină, apoi îi face semn unui chelner, care ne aduce două pahare cu vin roșu.

Duce un pahar la nas, rotește lichidul din el și îl adulmecă.

— Vinul de Annecy e excelent. O să beau un pahar. Nu vrei să încerci?

Ridic din sprâncene fără să mă învrednicesc să îi dau vreun răspuns.

— Bun, înțeleg că mă refuzi. Să știi că o să-ți pară rău. S-ar putea să nu te mai întorci niciodată la Annecy și-ar fi păcat să ratezi ocazia.

— Sunt sigură că și Claude mi-a spus același lucru când a vrut să mă facă să beau mai mult vin.

— A făcut probabil mai mult decât atât, mormăie Julien înainte de a-și îndesa în gură o altă îmbucătură mare de pâine cu fondue.

În timp ce-și devorează ospățul, mă gândesc la ceea ce mi-a spus. Tot nu reușesc să-mi amintesc mare lucru din cele petrecute în noaptea aceea la barul hotelului. Nu pot decât să evoc aceleași imagini din dimineața următoare, când m-am trezit mahmură și singură în camera mea de hotel. Vocea lui Claude, îndemnându-mă să mai iau un pahar de vin. Claude trecând marginea paharului peste buzele mele și vârându-mi o măslină în gură. După care câteva crâmpie de imagini — eu urcând cu el la mine în cameră, lovindu-mă cu umărul de zid și Claude întinzându-mă pe pat. Asta e tot. Nu-mi amintesc ce am discutat. Câte pahare am băut. Dacă m-a sărutat sau nu. Dacă am vorbit despre Paul. Sau cum de mă trezisem *aproape* dezbrăcată.

După ce Julien termină de mâncat, îl privesc drept în ochi.

— Ce-ai vrut să spui cu faptul că afurisitul de Claude a făcut probabil mai mult decât atât? Îmi amintesc că mi-ai zis că nu obișnuiește să facă sex cu victimele lui.

— Nu la sex m-am referit.

— Atunci ce altceva crezi că mi-a făcut?

— Îți amintești câte pahare de vin ți-a dat să bei? mă întreabă el.

— Nu prea. Nu-mi amintesc decât de unul.

— Și probabil că nu te înșeli. Probabil că n-ai băut decât un pahar, maximum două.

— Nu sunt băutoare, dar e imposibil să mă fi îmbătat atât de tare dintr-unul sau două pahare, încât să îl invit la mine în cameră, ca să nu mai vorbesc că noaptea aceea mi s-a șters complet din memorie. Sigur am băut mai mult.

Clatină din cap.

— Chiar îți închipui că un escroc atât de abil ca el n-o să recurgă decât la câteva pahare de vin ca să-și aducă victimele acolo unde vrea?

— Vrei să zici că...?

Dă din cap și bate darabana pe fața de masă albă apretată.

— E foarte posibil să fi turnat ceva în băutură.

— M-a drogat?

— Nu știu sigur. Dar da, e foarte posibil.

Scutur din cap și mă holbez la el, mută de uimire. Cum de-am putut fi atât de naivă? Nu că nu m-aș fi gândit retrospectiv la asta — doar nu sunt idioată. Numai că, după noaptea aceea, evenimentele s-au derulat cu atâta repeziciune, încât nu am avut timp să stau să meditez la cele petrecute. M-am calat pe ideea de a supraviețui, de a reduce cât mai mult posibil pentru cei de acasă daunele cauzate de imprudența mea.

— De ce nu mi-ai spus că m-a drogat? Și de ce ai adus vorba despre asta tocmai acum?

Așază paharul cu vin pe masă.

— În primul rând, *probabil* că te-a drogat, dar nu putem ști cu siguranță. În al doilea rând, ar fi contat dacă ai fi aflat mai devreme?

— Sigur că ar fi contat! Dacă aș fi știut că am fost probabil drogată și că acesta a fost motivul pentru care l-am invitat pe Claude la mine în cameră, i-aș fi spus lui Paul adevărul. Aș fi putut să mă duc imediat la poliție, iar ei mi-ar fi făcut un test și și-ar fi dat seama că spun adevărul. Că nu am nimic de-a face cu escrocheriile lui Claude!

— Îmi pare rău, dar trebuie să te contrazic: lucrurile n-ar fi mers deloc atât de lin pe cât îți închipui tu. Crede-mă, știu ce vorbesc, zice Julien, dar nu pe tonul lui obișnuit, blazat.

— Acum nu mai are nicio importanță. Cred că pentru *mine* cel mai bine ar fi ca, imediat ce coborâm de pe nenorocitul ăsta de vaporeș, să mă duc la poliție și să le

spun că am fost drogată, după care să vorbesc cu Paul și să-i mărturisesc adevărul. Dacă am fost drogată, cine m-ar putea învinovăți?

— Uiți că poliția nu este doar pe urmele lui Claude, ci și pe ale tale. Și că te suspectează că lucrezi pentru el.

— Nu se poate așa ceva! Sunt o persoană corectă! După ce mă vor investiga, vor vedea că e total exclus să fi fost în cârdășie cu un individ atât de infam precum Claude.

— Poate că ai dreptate, dar până ce-și vor finaliza ei ancheta, tu nu vei putea părăsi Franța și vei rata nunta. Țsta e motivul pentru care încerc să te ajut, Chloe.

— Ei bine, îmi pare rău, dar ajutorul tău se pare că nu mă va duce mai repede acasă. Și acum, spune-mi ce era cu femeia aia care a murit. Lucra pentru Claude?

O umbră trece peste ochii lui, ca și cum ar fi o amintire la care nu ar vrea să se gândească.

— Nu, era o victimă, la fel ca tine. Nu a știut nimic.

— Dar prietenul tău din agenția guvernamentală, cel care ocupă o poziție înaltă și care ți-a trimis pe telefon mesajul și fotografia mea? N-ar putea el să le spună polițiștilor că sunt nevinovată? Iar ei n-ar fi nevoiți atunci să-mi dea drumul?

— Chloe, nici măcar amicul ăsta al meu nu e convins că ești nevinovată. Nu înțelegi? El n-a făcut decât să-și țină promisiunea, și asta din cauza celor întâmplătoare cu Valérie.

Valérie. Bun, deci așa o chema. În sfârșit, am aflat ceva.

— Am priceput.

Mă uit peste umărul lui Julien la lacul sclipitor și limpede și îmi doresc să sar în el, să înot până la un să-tuc îndepărtat de undeva, din munți, să mă încui într-o căsuță și să rămân acolo pentru totdeauna. Pentru că nu întrezăresc nicio cale de a ieși din încurcătura în care am intrat.

Nici măcar nu observ că Julien s-a dus la masa încărcată cu mâncare și a umplut o altă farfurie.

— Ești cam palidă, zice, așezând farfuria în fața mea. Trebuie să mănânci ceva.

Înfinge furculița într-o bucată pătrată de pâine, o îndeasă în fondue și-o duce la gură.

— Mmm, murmură în timp ce mestecă. *Délicieux!*

Mă concentrez din nou la vapuraș, la mulțimea de nuntași veseli care socializează pe punte, la sunetul limbii franceze ce răsună în aer. Și ceva anume — bucuria neînfrânată, veselia aceasta contagioasă — mă face să îmi amintesc de mama. Așa fusese și ea. Veselă. Mereu dispusă să pornească într-o nouă aventură. Și eu fusem așa când eram mai tânără..., înainte de moartea ei.

Și-n clipa aceea știu, cu o certitudine absolută, că dacă mama ar fi aici, indiferent de încurcătura în care s-ar afla sau de faptul că e o intrusă la o nuntă, nici n-ar visa să nu guste din mâncare.

Iau furculița, străpung un pătrățel de pâine, îl înfig în brânza topită și mi-l arunc în gură.

Închid ochii și simt cum o parte din încordare mi se ridică de pe umeri. În viața mea nu am mâncat ceva atât de bun.

După care, fără să-mi pese, pentru prima oară în viața mea, că încalc regulile sociale, întind mâna după paharul de vin înainte ca Julien să apuce să mi-l fure și sorb din el. Și mai iau o înghițitură, după care îl așez pe masă.

Julien rânjește, apoi comentează, de parcă mi-ar fi citit gândurile:

— Viața e scurtă, nu-i așa?

Las aroma fructată de stafide să-mi alunece pe gât și-i arunc o otheadă francezului care stă lângă mine cu părul lui zburlit, umbra de barbă și pomeții pronunțați. Și, în ciuda încurcăturii îngrozitoare în care m-am băgat, izbucnesc în râs. *Nimic* nu merge așa cum am prevăzut, dar Julien a avut dreptate măcar în privința unui lucru — vinul de Annecy chiar e excelent.

Câteva minute mai târziu, pitorescul Annecy reappare în raza noastră vizuală și vasul se îndreaptă spre debarcader. Julien își verifică telefonul în timp ce rămânem așezați la masa noastră ferită, în spatele bărcii.

— Camille aproape că a ajuns, mă anunță.

Termin de mâncat cu viteza luminii și mă simt ușurată. Acum vom pleca de pe vas, din Annecy și departe de ofițerii de poliție. După care vreau să sper că voi fi

cu un pas uriaș mai aproape de recuperarea pașaportului.

Arunc farfuria de hârtie la coș și mă ridic de pe scaun.

— Mă duc la toaletă. Mă întorc imediat.

Mă reped și străbat puntea, sperând că voi reuși să intru și să ies din toaletă fără a fi nevoită să vorbesc cu nimeni. Sunt două cabine în toaletă. Una e ocupată, așa că intru în cealaltă și-i dau zor. Ies înaintea celeilalte persoane, însă când dau să mă spăl pe mâini, o voce blândă și dulce se aude din spatele meu.

— Scuză-mă, cred că ți-a căzut asta.

Spre oroarea mea, este mireasa. Zâmbetul i se șterge de pe față în timp ce mă cercetează din ochi, întrebându-se, fără îndoială, cine sunt. Îmi întinde o bucată de hârtie și îmi dau seama că e foaia cu mesajul telefonic. Probabil că mi-a căzut din buzunar.

— Mulțumesc, mormăi în timp ce groaza pune stăpânire pe mine.

— Cine... nu știu dacă ne-am cunoscut, zice cu aceeași dulceață în glas, în ciuda privirii confuze.

Întind mâna.

— Sunt Chloe. Și... și... o, Doamne, ce încurcătură! Îmi cer scuze. Am încurcat vapurașele. Accidental, te asigur.

— Ai încurcat vapurașele?

— Am vrut să mergem într-o croazieră pe lac, ca să vedem munții și toate celelalte, și ne grăbeam să scăpăm

de... mă rog, e o poveste lungă, dar în esență am vrut să facem un tur cu vaporelul și am nimerit din greșeală la croaziera asta. Știu cât de aiurea sună. Sunt organizatoare de evenimente și mă mărit și eu în weekendul ăsta! Dacă cineva mi-ar face așa ceva, aș fi furioasă. Și indignată. Îmi cer mii de scuze!

Ochii mari, căprui ai miresei se fixează asupra mea și chiar în clipa când cred c-o să mă pocnească peste față cu buchetul ei frumos de cale, o văd că izbucnește în râs.

— Nu-ți face griji! Sper că te-ai simțit bine pe vapor.

— Serios? Nu ești supărată?

— A fost un accident, nu?

— Sigur că da. Niciodată n-aș distruge *intenționat* nunta cuiva. Doar la gândul ăsta și mi se face rău.

Zâmbește.

— Păcat că nu te-am cunoscut înainte să mă apuc să fac pregătirile de nuntă. Se pare că-ți iei munca în serios.

— Cam așa ceva.

Întinde mâna spre clanță.

— Mult noroc la nunta ta, în weekend. Pun pariu că ai emoții mari.

Îmi lipesc un surâs pe față.

— Emoții mari, repet eu, cu toate că în secunda asta nu simt pic de emoție pentru nunta mea.

Lucru care, având în vedere posibilitatea de a-mi recăpăta pașaportul peste numai câteva ore, mă cam miră.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Chloe. Sper ca restul călătoriei tale să decurgă fără alte incidente. Și fă-mi o favoare, te rog. Nu mai fi așa de încordată.

Rămân în toaletă singură și consternată. Mă holbez în jos la foaia din mână și, fără să mă gândesc, mă reped afară pe ușă.

— Hei, Charlotte! strig după ea.

Se răsucește spre mine și rochia lungă și sclipitoare foșnește la atingerea pantofilor.

— Da?

— Nu cumva, cu totul întâmplător, vorbești franțuzește?

— Sigur că da, am fost profesoară de franceză.

— Știu că ți-am creat deja destule probleme, dar n-ai vrea să arunci o privire pe textul ăsta și să mi-l traduci, te rog?

Se întoarce și ia bucata de hârtie între degetele cu manichiură franțuzească.

— Hmm, zice că *dacă vrei tabloul, împiedic-o să discute cu poliția. E urgent. Îmi dă înapoi notița. E ceva dintr-o carte pe care o citești? Pare o carte bună.*

— Mda, e dintr-o carte. Mulțumesc, Charlotte. Mi-ai fost realmente de mare ajutor.

Vorbele îmi ies prosteste din gură și capul mi se învârtă în timp ce o urmăresc cum se îndepărtează.

Să fie *adevărat* că Julien caută un tablou? Și că m-a mințit tot timpul? Poate că nici nu lucrează pentru guvern.

De ce m-am luat după el?

Ce-am făcut?

Trec ca o furtună pe lângă nuntașii veseli și ușor amețiți de la băutură și mă reped spre locul unde Julien stă de unul singur.

— Nu vin cu tine, îi spun când vaporeșul acostează.

— Ce-ai spus?

— Am spus că nu vin cu tine. M-ai mințit și m-am săturat până peste cap de tine.

— Ce tot zici acolo?

Plec de lângă el și mă alătur șirului de nuntași care coboară de pe vas. Mă ajunge din urmă și mă prinde de braț.

— Ce tot zici acolo? repetă întrebarea, sâsâindu-mi în ureche.

Îl împung în stomac cu foaia de hârtie.

— Mireasa a fost profă de franceză. Mi-a tradus textul. Se pare că nu mi-ai spus totul.

Ochii lui Julien trec repede peste text, dar eu am coborât deja de pe vas și merg cu pași mari pe trotuar, spre oraș. Imediat ce îi voi găsi pe cei doi ofițeri de poliție, le voi spune tot ce vor să afle.

Julien mă ajunge din urmă și mă ia din nou de braț, încercând să mă facă să încetinesc.

— Lasă-mă-n pace! îl reped eu, smulgându-mi brațul din strânsoare.

Începe să meargă într-un ritm alert pentru a ține pasul cu mine.

— OK, ai dreptate. Te-am mințit în legătură cu tabloul. Dar e ceva ce n-are legătură cu tine. În rest, tot ce ți-am spus este adevărat. Și dacă nu ne urcăm în mașina lui Camille imediat...

— Cum poți să pretinzi așa ceva când mesajul zice clar că trebuie să mă împiedici să discut cu poliția ca să pui mâna pe tablou? Se vede treaba că m-ai mințit tot timpul, inclusiv când te-ai dat drept agent sub acoperire. Iar eu am fost atât de disperată și de proastă, încât te-am crezut. M-am săturat! Nu vreau să mai aud nimic! O să mă duc să vorbesc cu polițiștii și o să le povestesc tot ce mi s-a întâmplat. Și după aia o să-mi sun logodnicul și o să-i spun adevărul. Și dacă asta te va împiedica să pui mâna pe tabloul ăla prețios, știi ceva? puțin îmi pasă! În astea două zile m-ai dus de nas cu tot felul de minciuni. M-am săturat de tine și vreau să mă întorc acasă!

Și cu asta, traversez în fugă intersecția, prin furnicarul de turiști, căutându-i din ochii pe polițiști.

— Chloe, așteaptă! Chloe!

În colțul străzii, Julien răsare în spatele meu, mă prinde pe după umeri și mă sucește spre el.

— Știu, nu ți-am povestit totul, dar, crede-mă, dacă nu pleci din Annecy acum cu mine, vei rata nunta.

— Mă ameninți?

— Nu, asta-i realitatea. Dacă te duci să vorbești cu poliția înainte ca eu să lămuresc lucrurile, totul o să se ducă de râpă. Ai să-ți distrugi viața, Chloe.

— Nu vrei să discutăm din nou despre domnișoara Valérie? Asta în caz că există cu adevărat o asemenea persoană.

Ochii lui Julien se înăspresc și buzele i se strâng într-o dungă subțire.

— Ți-am spus, Valérie a murit. Nu-i de glumă, Chloe. Ai de-a face cu o situație și cu un grup de oameni despre care nu știi nimic. În timp ce eu știu de ce sunt capabili. Julien își lasă mâinile să cadă de pe umerii mei și clatină din cap, apoi adaugă: Dar dacă nu mă crezi, n-ai decât. Du-te la poliție. Vei vedea, lucrurile n-or să meargă așa cum te aștepți.

Îl las singur pe trotuar și sprintez pe lângă pâraul involburat, alunecând cu noii mei pantofi sport pe pietrele din pavaj și cu îndoiala fierbând în mine. Ce mă fac dacă mă duc la poliție, le spun că am fost drogată și le dau toate informațiile pe care le vor despre Julien sau tabloul ăla al lui, iar ei consideră în continuare că sunt amestecată în escrocheriile lui Claude? Dacă insistă să mă țină în Franța pentru anchietă și nu mă lasă să plec la timp pentru a ajunge la nuntă? Dacă Julien mi-a spus adevărul măcar în această privință?

Mă răsucesc pe călcâie și-l văd pe Julien stând în același loc, urmărindu-mă din ochi.

— Cred că-ți dai seama cât de aiurea pare totul privit din punctul meu de vedere, nu? îi strig. Spune-mi, dacă ai fi în locul meu, ai crede ce mi-ai înșirat tu?

Vine spre mine.

— Ai dreptate. Nu, n-aș crede.

— Atunci spune-mi adevărul. Măcar lucrezi pentru guvern, așa cum ai pretins?

— Da, lucrez pentru guvern... dar nu tocmai în calitate despre care ți-am spus inițial. Țsta e adevărul.

— Să zicem, pentru moment, că te cred și că am înțeles ce-ai vrut să spui acum. Mai întâi vreau să știu ce-i cu tabloul. De ce vrei să pui mâna pe el cu tot dinadinsul? Și de ce, dacă eu mă duc la poliție, te împiedică să-l obții?

Un grup mare de liceeni francezi trece în grabă pe lângă noi, glumind și flirtând între ei. Julien îi așteaptă să ne depășească, apoi mă înghesuie în colțul străzii.

— Dacă îți spun care-i treaba cu tabloul, va trebui să-mi promiți că nu vei discuta despre asta cu nimeni și, mai ales, nu cu poliția. Va trebui să juri.

— OK, jur, spun eu, nu foarte sigură că vreau de fapt să aflu cine știe ce secret adânc și murdar.

Mă ia de mână și mă conduce pe o alee pietruită până ce ajungem într-o zonă mai liniștită a orașului din care turiștii s-au evaporat și singurele zgomote care se aud vin de la cei câțiva porumbei care uguie în căutarea unor resturi de mâncare.

Cercetează din ochi strada și se oprește într-un colț pustiu.

— E adevărat că lucrez la cazul lui Claude. Dar în afară de a-l opri să mai comită alte escrocherii și să facă

rău altor femei nevinovate, am și un motiv personal pentru care vreau să-l gălesc.

— Tabloul? întreb eu.

Julien încuviințează din cap.

— E un Manet. Un tablou care se află în posesia familiei mele de peste o sută de ani.

— Un Monet? Claude Monet de la Giverny? întreb eu.

— Nu, nu e un Monet. E un *Manet*. La fel ca și Claude Monet, Édouard Manet a fost un pictor impresionist din secolul al nouăsprezecelea.

— Înțeleg. Și unde e acum tabloul?

— Tocmai asta-i problema. Claude l-a furat.

— Deci *de asta* vrei să-l găsești pe Claude? Ca să-ți recapeți tabloul? De ce? Pentru că valorează mulți bani?

— Da și nu. Ți-am spus, tabloul se află în posesia familiei mele de peste o sută de ani. Tatăl bunicului l-a lăsat moștenire bunicului meu, bunicul, lui tata și așa mai departe. Are o semnificație aparte pentru noi și nici prin cap nu ne-ar trece să-l vindem.

— Vrei să zici că individul ăsta, Claude, a intrat, pur și simplu, la tine în casă și ți-a furat tabloul?

Julien se uită agitat în jur și răsuflă zgomotos.

— Mai e ceva ce nu ți-am spus. M-am gândit că îți vei da singură seama aseară, când Marie mi-a rostit numele, dar se pare că n-ai observat.

Mă gândesc la noaptea trecută și îmi simt mintea încețoșată de atâtea indicii, minciuni și secrete. Nu-mi

amintesc spusele lui Marie. Fusesem mult prea preocupată de recuperarea inelului și de plecarea cât mai iute de acolo.

— Nu-mi amintesc. Ce-a spus Marie?

— Mi-a spus pe nume. Julien Dubois.

— Dubois? Păi nu așa îl cheamă și pe Claude?

Julien își așază o mână peste brațul meu.

— Ba da, *Dubois* e numele de familie al lui Claude... și al meu. Claude e fratele meu.

Mă smulg din strânsoare. Nu-mi vine să cred.

— Claude e *fratele* tău? Cum de nu mi-ai spus până acum? Ce naiba se petrece aici?

— Șșt, șoptește Julien când un cuplu de vârstnici trece alene pe lângă noi.

— Ia nu mă lua tu pe mine cu șșt. Vreau să aud adevărul. Tot adevărul.

— Tata a murit acum două săptămâni. Nimeni din familia noastră nu-l mai văzuse pe Claude de doi ani. A aflat, totuși, cumva de moartea tatei și a venit acasă săptămâna asta pentru înmormântare. Mama era înnebunită de durere, dar, în același timp, s-a bucurat enorm să-l aibă pe fiul cel mai mic acasă. A crezut că va mai rămâne o vreme, că s-a schimbat. Toți am crezut la fel. Numai că în dimineața de după înmormântare, când ne-am trezit, Claude plecase. Și luase cu el tabloul. Mama a zis să renunțăm. Că n-are rost să scotocim prin toată Franța după Claude și tablou. Dar când m-am dus cu mama la bancă pentru a discuta despre afacerea cu

podgoria familiei, pe care tata o condusesese mulți ani, am aflat că acesta cheltuisese bani fără chibzuință și că, dacă nu venim imediat cu o sumă cash considerabilă, vom pierde totul. Via, casa, pământul.

Îcnesc.

— Deci de-asta ai nevoie de tablou? Ca să-l vinzi și să răscumperi via?

Dă din cap.

— Așa că, vezi? Tu și cu mine avem de recuperat lucruri importante de la Claude. De-asta trebuie să lucrăm împreună.

Capul îmi bubuie în încercarea de a pune toate pieșele din puzzle la locul lor.

— Și ceea ce mi-ai spus ieri despre Claude, care are o *cârțiță* infiltrată în poliție, ce-a fost? O minciună, ca să mă convingi să vin cu tine?

O expresie posomorâtă îi traversează fața.

— Da. Îmi pare rău. Partea aceea n-a fost adevărată. A trebuit să o spun ca să...

— Dar chestia cu agentul sub acoperire? Presupun că și asta e tot o minciună. Oi fi eu nebună, dar nu prea-mi vine a crede că ești un agent guvernamental căruia i s-a repartizat misiunea de a da de urmele propriului frate.

— Nu, Chloe. Partea asta nu e deloc o minciună. În ultimii doi ani am lucrat pentru guvern pe bază contractuală, ca să zic așa. Am lucrat sub acoperire ca să ajut la prinderea unor escroci de teapa lui Claude.

Tehnic vorbind, nu mi-a fost repartizat cazul Claude. Dar sunt cel mai în măsură să-l prind, doar e fratele meu. Și după ce a furat tabloul, asta n-a mai fost o opțiune. A devenit pentru mine o obligație.

— De ce nu mi-ai povestit toate astea de la bun început?

Își trece degetele prin părul ciufulit.

— N-am știut dacă pot avea încredere în tine.

— Dar, în același timp, ai vrut ca eu să te cred? Chiar dacă m-ai mințit cu nerușinare încă de la început, ca să mă împiedici să iau legătura cu poliția?

— Știu că toate astea par fără sens pentru tine. Dar îl cunosc pe Claude. Știu ce face și cum operează. Și te pot ajuta să-și recapeți pașaportul și să te întorci cu bine acasă. Ești o femeie nevinovată, prinsă în încurcătura asta stupidă creată de fratele meu, și, în afară de recuperarea tabloului, *vreau* să te ajut și pe tine.

— Bine, atunci explică-mi *de ce* nu-ți poți recăpăta tabloul dacă eu mă duc la poliție. La urma urmei, din cauza *asta* m-ai mințit atunci când mi-ai spus că fratele tău, Claude, are infiltrat pe cineva în poliție. Vreau să știu că n-am alergat degeaba prin toată țara asta nenorocită.

— Sunt două motive pentru care n-ar trebui să te duci la poliție. Primul este cel despre care ți-am spus deja și e legat de femeile care au lucrat pentru Claude și de faptul că poliția nu te va crede când vei spune că ești nevinovată și că el ți-a furat totul. Doar ai văzut asta și singură în dimineața aia la hotel, nu? Te vor suspecta

că ești mână în mână cu el și te vor ține sub anchetă. Nu te mint, Chloe. Nu degeaba am tot încercat să te țin departe de ei.

— Chiar și așa, îl întrerup eu, să zicem că-mi recapăt pașaportul și că tu și cu amicul tău sus-pus din guvern mă veți ajuta să trec cu bine de vamă și să mă întorc acasă la timp pentru nuntă. Când voi ajunge acasă, tot va trebui să dau explicații referitoare la activitățile frauduloase din contul meu bancar. Banca mea va face oricum o anchetă. Și cum voi putea să mă ocup de asta, când peste câteva zile am nunta?

— Am discutat la telefon cu amicul meu din guvern în timp ce tu erai la toaletă pe vaporeș și mi-a promis că, dacă reușesc să-ți recuperez pașaportul, te va ajuta nu numai să treci de vamă, ci și să-ți clarifici situația.

— Vorbești serios? Cine e individul ăsta?

— Ți-am spus, e un bun prieten. Un prieten foarte sus-pus care poate rezolva astfel de lucruri.

— OK. Dacă e așa cum spui, atunci de ce nu mă sprijină ca să mă duc la poliție și să le povestesc totul?

— Prietenul ăsta al meu merge pe mâna mea. M-a crezut când i-am spus că nu ești defel implicată în escrocheriile lui Claude. Numai că asta nu înseamnă că poate, pur și simplu, să spună poliției că tu ești nevinovată. Poliția trebuie oricum să facă o anchetă completă asupra ta. În plus, prietenul ăsta al meu nu le poate spune că ține legătura cu mine și că îmi dă informații cu privire la locul unde se află Claude. Dacă poliția ar afla

asta, el și-ar pierde slujba, pentru că eu nu am dreptul să mă implic în cazul ăsta. Dar imediat ce te vei întoarce în State, te va ajuta să te dezvinovățești și atunci nu va rămâne decât ancheta băncii. Cum, însă, aici vei fi scoasă de pe lista suspectilor, banca ta nu va avea motive să pună la îndoială ceea ce le vei spune. Le vei spune că ți-a fost furat cardul și ei îți vor rambursa banii.

Capul îmi vâjâie iarăși în timp ce încerc să dau de capătul acestei încurcături îngrozitoare.

— Ai spus că sunt două motive pentru care n-ar trebui să discut cu poliția. Care e al doilea?

— Primul nu e de ajuns? Întreabă Julien, cu un rânet lătit pe față.

— Ba da, aș zice că unul e de ajuns. Numai că vreau să aflu totul. Nu mai vreau să alerg de colo-colo prin Franța fără să am idee ce se petrece.

— Bine. Dacă te duci la poliție, în afară de faptul că îți vei diminua șansele de a ajunge acasă la timp pentru nuntă, vei face aproape imposibilă recuperarea tabloului. Le-ai oferi probe noi cu privire la Claude și, după finalizarea anchetei, când toate suspiciunile care planează acum asupra ta ar fi îndepărtate, poliția ar avea suficiente dovezi pentru a-l aresta pe Claude. Iar dacă îl găsesc și-l arestează *înainte* ca eu să dau de el și să recuperez tabloul, familia mea... va pierde totul. Dar dacă reușesc să ajung primul la Claude, să-ți recuperez pașaportul și să aflu ce-a făcut cu tabloul, amândoi vom

obține ce ne-am propus. Și atunci poliția n-are decât să pună laba pe el. Julien își așază mâinile pe umerii mei și mă privește țintă. Acum ai înțeles totul? mă întreabă. Și mă crezi?

Deschid gura ca să răspund, dar dintr-odată mă ia de mână și începe să alerge.

— Ce...? dau eu să spun, dar întorc capul și zăresc doi polițiști venind de după colțul unde eram noi cu câteva secunde în urmă.

Strigă ceva în franțuzește și o iau la goană după noi.

Inima îmi bubuie cu putere în piept când prind ritmul și încep să fug cât pot de tare, cot la cot cu Julien.

Dăm colțul și, fără un cuvânt, Julien mă trage pe o alee îngustă. Alergăm unul în spatele celuilalt între două clădiri înalte din piatră până ce mă împinge într-o firidă mică și ascunsă.

Rămânem acolo înghesuiți în spațiul mic și Julien scoate celularul din buzunar și începe să tasteze un mesaj.

— Ce faci? îi șoptesc.

— Îi scriu lui Camille să vină pe strada asta să ne ia.

Și atunci realizez că e oficial.

Eu, Chloe Turner, fata care nu a făcut niciodată un lucru rău, care nu a copiat și nici nu a chiulit vreodată de la școală, care n-a furat în viața ei o scobitoare, care nu s-a sustras nicicând de la responsabilitățile față de familie, de logodnic ori de job, se află de acum pe lista suspectilor căutați de poliție.

PAISPREZECE

După cinci minute de tăcere intensă, Julien scoate capul și aruncă pe furiș o privire pe alee.

— Stai aici, îmi spune, apoi se strecoară spre stradă, se uită în stânga și în dreapta și-mi face semn să-l urmez.

Ieșim în stradă și o mașină Smart roșie ca o cireășă dă colțul scrâșnind din roți și frânează brutal în fața noastră.

Julien deschide portiera, dând la iveală o fată misionară bronzată, cu păr castaniu lung până la umeri — de exact aceeași nuanță ca al lui — și dat pe după urechi, cu câteva șuvițe subțiri atârându-i peste poameții înalți.

— Camille, zice Julien pe un ton tăios ca o lamă. De ce-ai venit cu mașina asta? Ți-am spus că sunt cu Chloe.

Camille evită contactul vizual în timp ce ridică din umeri.

— *Maman* nu m-a lăsat să-i iau mașina. Știi că nu-i place să conducă Smartul.

Julien aruncă o privire în josul străzii.

— Bine, acum n-avem timp de ceartă. Trebuie să mergem.

Se urcă pe locul pasagerului, iar eu rămân pe trotuar, holbându-mă la cea mai mică mașină pe care am văzut-o vreodată și întrebându-mă dacă Julien chiar se așteaptă ca: a) să merg cu el după toate nebuniile pe care mi le-a spus, și b) să mă așez la el în poală.

Sau poate că-și închipuie că încap în portbagaj. Mașinuța asta are măcar portbagaj?

Julien întinde mâna spre mine.

— Vino. Știu că nu-ți convine, dar n-avem de ales. Va trebui să stai la mine în poală.

Mă uit în sus la cer, în speranța primirii unui răspuns, a unui sfat. Ce să fac? Să continui să mă iau după el? Să continui să fug de poliție? Oare acum a fost pe de-a-ntregul sincer cu mine? Pot să am cu adevărat încredere în Julien?

Îmi strâng pleoapele.

„Du-te.”

Deschid ochii, în căutarea chipului femeii care tocmai mi-a șoptit asta la ureche, a vocii aceleia atât de familiare care seamănă mult cu cea a... mamei.

Însă tot ce văd este privirea intensă pe care Julien și Camille mi-o aruncă din interiorul mașinuței.

Julien mă strânge de mână.

— Tot ce ți-am spus e adevărat, Chloe. Îți promit c-o să te ajut să te întorci cu bine acasă. Îți dau cuvântul meu. Vino. Urcă în mașină.

O, Doamne!

Camille își mușcă buza de jos și mă urmărește cum mă cațăr înăuntru, lovindu-mă cu capul de plafon de nu mai puțin de trei ori, pentru ca în final să mă așez în poala lui Julien.

— Scuze, murmură, dar ochii ei nu cer iertare. Se întoarce apoi spre Julien și pornește motorul. Nu cred că centura de siguranță se întinde atât de mult încât să vă cuprindă pe amândoi, spune ea. Va trebui să o ții bine, Julien. Pentru c-o să pornim în cursă.

Julien își înfășoară brațele pe după mijlocul meu și, cum gâtul mi se înconvoaie într-un unghi nefiresc, n-am încotro și-mi apăs obrazul de fruntea lui și tot corpul de corpul lui. Și chiar în clipa când Camille o ia pe stradă și dă brusc colțul, îi zăresc pe cei doi polițiști care aleargă. Camille mai cotește o dată brusc la stânga și Julien mă strânge mai tare de mijloc ca să nu mă ciocnesc de sora lui.

— Crezi că ne-au văzut? întreb în timp ce o picătură de sudoare mi se prelinge pe frunte.

— Nu, se uitau în direcția cealaltă. Cred că dacă ieșim acum din oraș, vom fi în siguranță, răspunde Julien.

Camille coboară geamul și lasă briza caldă de vară să pătrundă în mașină. Își întoarce capul spre Julien.

— Cu tine nimeni nu e în siguranță!

Și cu asta apasă pe accelerație și lasă în urmă încântătorul orașel Annecy.

După ce Camille trece pe culoarea roșie a semaforului la două intersecții, ia patru curbe strânse și face cel puțin șapte manevre ilegale în primele cincisprezece minute ale cursei noastre, îmi dau seama că șofatul nebunesc și periculos e o trăsătură de familie.

Măcar atunci când am mers cu Julien în mașină am stat pe locul meu, legată cu centura de siguranță. De data asta sunt strivită între corpul tare ca piatra al lui Julien și plafonul mult prea jos al Smartului.

Dacă Paul m-ar putea vedea acum, ar muri. Ar muri, pur și simplu.

— Cât durează până ajungem la Lyon? întreb, rugându-mă în gând ca drumul să nu fie lung.

— O oră și jumătate, răspunde Julien și mă strânge și mai tare peste stomac în timp ce Camille cotește din nou brusc. Dar cum Camille e cea care conduce, vom ajunge mai repede.

Nu știu dacă gâtul meu va mai rezista încă cinci minute în unghiul ăsta și cu atât mai puțin o oră și jumătate.

— Pot să...? bălmăjesc și încerc să-mi mut fundul de pe coapsa lui Julien ca să-mi pot coborî capul și întinde gâtul.

— Stai, lasă-mă să te ajut, zice el și mă prinde de șolduri și mă așază pe coapsa lui dreaptă. E mai bine așa?

— Nu prea. Stau cu gâtul răsucit într-un unghi dureros.

Își întoarce fața spre mine și nasurile noastre se ating.

— Nu-ți mai încorda gâtul și lasă-ți capul pe umărul meu. Nu mă deranjează.

Fața mi se înroșește pentru o secundă, cât Julien mă privește țintă, după care își întoarce ochii spre șosea.

Ezit. Nu vreau să cedez, dar fiecare salt al mașinii îmi produce un spasm în gât, așa că mă hotărâsc să-i accept oferta. Deja stau strivită de corpul lui, iar el își ține brațele înfășurate în jurul mijlocului meu. Oricum, Paul nu e în mașină cu noi ca să mă vadă. N-ar fi încăput chiar dacă ar fi murit de poftă să urce și el în Smart.

Cu capul odihnindu-mi-se acum pe umărul lui Julien, o cercetez din ochi pe Camille. Un tricou gri subțire și o pereche de blugi închiși la culoare îi acoperă silueta suplă și elegantă, iar o cruce din argint îi atârnă la gât. Gene lungi îi încadrează ochii de un căprui adânc, iar pe buzele subțiri îi strălucește un pic de gloss. Scoate brațul stâng pe fereastră și își răsfiră degetele în vânt.

— Credeți că Claude știe că îl căutăm? întreb.

Camille aruncă o privire piezișă spre Julien.

— Știe, zice Julien.

Camille ridică din sprânceană în direcția lui.

— Cum adică știe?

— I-am povestit despre tablou. Despre tot. N-avem de ce să ne mai ascundem de ea.

Camille întoarce brusc capul spre el și îl repede pe un ton ascutit:

— *Pourquoi t'as fait ça? T'es dingue? Tu ne la connais même pas. T'es vraiment stupide, Julien.*¹

Tot ce înțeleg din izbucnirea subită a lui Camille sunt cuvintele care înseamnă „de ce” și „prost”. Serios, chiar am nevoie de un dicționar pentru momente ca acesta, dar presupun că l-a întrebat pe Julien de ce mi-a povestit despre tablou și că l-a făcut prost. Doar dacă nu m-a făcut proastă *pe mine*, ceea ce n-ar fi deloc corect, având în vedere că nu mă cunoaște decât de zece minute.

Vocea lui Julien îmi bubuie în urechi:

— *Ouais, je la connais. Et elle a ses propres problèmes! Elle se marie dans une semaine, donc elle a besoin de son passeport. Tu vois? Elle s'en fiche du tableau.*²

— *Alors pourquoi tu lui as dit?*³ întreabă Camille.

— *Elle voulait savoir la vérité, et j'ai confiance en elle. Donc, pourquoi pas?*⁴

¹ „De ce-ai făcut asta? Ți-ai pierdut mințile? Nici măcar n-o cunoști. Ești un prost de nu se mai poate, Julien!” (în lb. fr. în original).

² „Ba da, o cunosc. Are problemele ei. Peste o săptămână se mărită și trebuie să-și recupereze pașaportul. Înțelegi? Puțin îi pasă ei de tablou” (în lb. fr. în original).

³ „Atunci de ce i-ai mai spus?” (în lb. fr. în original).

⁴ „A vrut să știe adevărul, iar eu am încredere în ea. Așa că de ce nu?” (în lb. fr. în original).

Încerc din răspuțeri să pun cap la cap cele spuse. Am impresia că Julien a zis că eu am problemele mele — să-mi recapăt pașaportul și să mă căsătoresc. Și pe urmă a zis ceva despre tablou. Ceva de genul „de ce i-ar păsa lui Chloe de tablou, atâta timp cât are problemele ei?” Da, asta trebuie să fie. Și pe urmă Camille l-a întrebat din nou *de ce*. Presupun că a vrut să afle de ce mi-a mai povestit despre tablou, din moment ce eu am oricum motivele mele să doresc să-l găsesc pe Claude. Iar Julien i-a răspuns rostind cuvântul *confiance*, care, dacă-mi amintesc eu bine, înseamnă „încredere”. Deci, bănuiesc că a spus că are încredere în mine.

Hmmm. Văd că-mi amintesc mai multă franceză decât aș fi crezut, ceea ce face ca plimbarea asta cu mașina să devină tot mai interesantă. Desigur, pe de altă parte poate că m-am înșelat total în privința schimbului lor de replici. Ciulesc urechea ca să mai prind și alte fraze, însă de data asta Camille îl bombardează pe Julien vorbind atât de iute, încât nu reușesc să deslușesc niciun cuvânt. Julien o întrerupe și îi strigă și el ceva și, după ce toate acestea continuă alte câteva minute, timp în care simt că un ciocan mă pocnește în tâmples, decid că am dreptul să știu exact ce se discută de față cu mine.

— Hei! strig eu.

Se opresc amândoi din țipete și se holbează la mine.

— Ce naiba se petrece aici?

— Camille e supărată pe mine pentru că ți-am povestit despre tablou, zice Julien, acoperind vocea ascuțită a surorii lui.

După care revine la franceză și o repede iarăși pe Camille. Din nou nu înțeleg nimic. Cei doi vorbesc prea repede.

— Hai să vorbim englezește, Camille, îi cere Julien. E nepoliticos din partea noastră să țipăm în franțuzește, când Chloe nu cunoaște limba.

— Nu cred c-ar vrea să știe ce am eu de spus, zice Camille, pufnind din nas în timp ce gonește cu mașinuța pe drumul de munte plin de curbe.

Obrajii-i palizi au căpătat de acum nuanța pătlăgelei.

Un val de greață îmi cuprinde stomacul și închid ochi, surdă la ciorovăiala lor. E limpede, Camille nu are încredere în mine că aș putea păstra secretele familiei lor, după cum nici eu nu am motive să mă încred în ea. Șofează ca o nebună, smucind mașina pe drumurile înguste de munte și făcându-mă să mă simt rău și complet în afara oricărui control. Nimic nu mi se mai pare acum sigur.

Într-un târziu, țipetele se opresc și tăcerea se așterne peste spațiul infinitezimal pe care îl împărțim în mașină. Senzația de greață îmi trece și când deschid ochii surprind imaginea soarelui de un portocaliu aprins dispărând pe după culmile munților. Și pentru prima oară de când m-am trezit fără un ban în camera de hotel de

la Plaza Athénée, mă gândesc cu toată seriozitatea că e posibil să nu reușesc să mă întorc acasă la timp pentru nuntă. Și că această cursă dementă prin Franța s-ar putea dovedi, într-un final, inutilă.

Simt cum o lacrimă se adună în dosul pleoapei și clilesc mărunț ca s-o alung, după care închid ochii din nou și sper din toate fibrele corpului meu că totul se va termina cumva cu bine. Că voi ajunge întreagă și la timp acasă. Dar cu nebuna de Camille la volan, nu pot fi prea sigură.

Mă trezesc la atingerea mai fermă peste mijloc a brațelor lui Julien. Camille a luat probabil una din curbele ei ultrastrânse.

Clilesc, încercând să-mi obișnuiesc ochii cu întunericul care s-a lăsat peste noi. Nu știu când am adormit. Ceasul de la bordul Smartului arată ora nouă p.m. N-ar fi trebuit să ajungem la Lyon?

Ridic capul de pe umărul lui Julien și mă trag mai la dreapta, ca să-i văd fața. În clipa când îi zăresc profilul — maxilarul încordat, buzele strânse, ochii oboșiți și concentrați asupra drumului șerpuitor care se întinde în fața noastră — un sentiment de groază mă cuprinde.

Ceva e în neregulă.

— Ce se întâmplă? întreb, fără a încerca să-mi ascund panica din voce. Ar fi trebuit să ajungem deja la Lyon.

Julien își ține în continuare ochii fixați pe întunericul de afară.

— Schimbare de plan.

— Cum adică?

— Cât timp dormeai, am primit un telefon. Mama nu se simte bine. Mergem acasă la noi, la vie.

Îmi strâng pumnii în poală și dau să deschid gura ca să le spun că trebuie *neapărat* să fiu mâine în trenul de Paris, cu tot cu pașaport, și că trebuie *neapărat* să ajung la Lyon, dar mă opresc. Ei doi tocmai și-au pierdut tatăl și dacă mama lor e bolnavă, n-au încotro. Trebuie să fie alături de ea.

— Unde e via? întreb.

— La patruzeci de minute de mers cu mașina spre nord de Lyon. Aproape că ajunseserăm acolo când am primit telefonul, așa că am ocolit orașul și am luat-o spre nord.

— Cât crezi c-o să stăm?

— Nu știu.

Senzația de greață — cu care, din nefericire, am început să mă obișnuiesc — pune iar stăpânire pe stomacul meu.

Întâlnesc privirea neliniștită a lui Julien.

— Îmi pare rău. N-am avut de ales.

Dau din cap.

— Înțeleg.

Nu știi ce altceva aș mai putea spune în clipa aceasta și, cu toate că simt că sunt pe cale să explodez dacă nu ies cât mai repede din mașinuță și nu stau să mă gândesc bine la ceea ce am de făcut, realizez că, de fapt, sunt blocată. Și cum Julien și cu sora lui sunt la fel de porniți ca și mine ca să-l găsească pe Claude, și ei sunt blocați.

După cinci minute de tăcere tensionată, Camille iese de pe șoseaua principală și se înscrie pe o alee lungă cu pietriș, apăsând și mai tare pe accelerație. Corpul lui Julien se încordează, fapt care îmi semnalează că ne aflăm pe aleea care duce către casa lor.

Întunericul ce a învăluit cerul nu poate ascunde clădirea masivă din cărămidă care se înalță în capătul aleii. La fiecare fereastră arde o lumină ce ne arată drumul. *Asta să fie casa lui Julien? E superbă!*

Dar dacă Julien m-a mințit? Dacă sora lui l-a convins să mă lase undeva, într-o casă de țară oarecare, pentru ca ei să poată recupera tabloul nestingheriți de americanca nebună?

Nu o credeam în stare pe Camille să conducă și mai repede pe aleea plină de hârtoape, dar se dovedește că m-am înșelat. Chiar e în stare. Oprește mașina, zboară imediat afară și se repede spre casă. Mă lovesc cu capul de plafon în timp ce mă dau jos din mașină cât de repede pot și, imediat cum ies, Julien o zbughește pe urmele lui Camille.

Îmi frec fruntea și îi urmez, realizând în timp ce ei doi năvălesc pe ușa de intrare că puțin le pasă de ce fac eu. Ceea ce înseamnă că asta chiar *este* casa lui Julien și că mama lui realmente nu se simte bine. Am dificultăți cu procesarea noilor informații — cu faptul că Julien e fratele lui Claude, că trebuie să-l găsească din cauza tabloului și că lucrează pentru guvern la prinderea altor escroci. Totul a devenit și mai confuz și mai complicat decât mi-aș fi putut imagina ieri-dimineață, atunci când mă trezisem fără a avea nimic altceva de pus pe mine decât o rochiță roșie cu aspect îndoielnic, iar acum, ca pentru a pune capac la toate, iată-mă acasă la Julien și pe cale să fac cunoștință cu mama lui.

Ezit în fața ușii și dintr-odată îmi amintesc de femeia cu păr castaniu-roșcat pe care am zărit-o ieri la Annecy — copia perfectă a mamei. Și de vocea care mi-a șoptit în ureche „du-te”. Stând pe veranda casei lui Julien, sunt conștientă că pare o nebunie, dar o simt pe mama aici, lângă mine. Împingându-mă de la spate. Îndemnându-mă să continui să-mi mișc picioarele.

Nu pot decât să sper că nu mi-am pierdut mințile.

Intru în casă și îi urmez pe Julien și Camille printr-un hol puternic luminat și mai apoi în camera de zi, unde o femeie micuță de statură, cu păr negru scurt și rar, un șorț galben ca floarea-soarelui legat peste mijloc și obraji durdulii și palizi stă întinsă pe o canapea *bleu ciel*. Un doctor stă aplecat lângă ea și-și adună instrumentele.

Camille se grăbește spre ea, în timp ce Julien se duce către doctor și începe să discute cu el pe un ton scăzut, iar colțurile gurii i se curbează în jos din cauza încruntării. Am un alt flashback cu mama, care mă face să mă lipesc cu spinarea de ușă și să înghit cu greu nodul format în gât. De data asta, cu ochii minții o văd întinsă pe patul de spital, rece și nemișcată. Scena cu ea la spital, după lupta pe care o dusesese pentru a da naștere surorii mele, e o amintire vie și deloc bine-venită care îmi apare adesea în coșmaruri, dar niciodată nu mi-am permis să mă gândesc la ea în timp ce sunt trează. Acum însă, la vederea mamei lui Julien, stând atât de palidă și de slăbită pe canapea, momentul îmi revine în minte. Momentul în care a trebuit să-mi iau adio de la mama.

Numai că ea nu mai era vie și nu putuse să-și ia adio de la mine.

Mă cutremur la rememorarea acelei scene dureroase, după care mă gândesc ce oribil trebuie să fie pentru Julien și Camille, care și-au pierdut de curând tatăl și acum își văd mama bolnavă. Și în ciuda cursei nebunești cu mașina, în ciuda ciorovăielilor mele nesfârșite cu Julien, în ciuda faptului că până azi m-a mințit, sper cu toată sinceritatea ca mama lor să se facă bine.

Mama lui Julien deschide ochii căprui — de exact aceeași nuanță cu a copiilor — și îi zâmbește slab lui Camille.

— *Maman*, șoptește Camille și se apleacă pentru a o îmbrățișa.

Julien continuă să discute cu doctorul și sper, luându-mă după faptul că fruntea și maxilarul nu îi mai sunt atât de încordate, că veștile sunt bune. Strânge mâna doctorului, îl conduce la ușă, apoi reapare lângă mine.

— O să se facă bine? îl întreb.

Își trece mâinile prin păr și scoate un oftat adânc, de parcă și-ar fi ținut respirația ore în șir.

— Da, doctorul speră că se va face bine. A avut niște dureri în piept și amețeli, care ar putea fi cauzate de durerea pierderii tatei și de stresul pierderii casei.

Mă uit în jur la livingul spațios și la milioanele de fotografii de familie agățate pe pereții zugrăviți într-un galben ca de răsărit de soare și simt cum aici a pulsant — și încă mai pulsează — viața lui Julien și a familiei sale. Iar căutarea încrâncenată a tabloului capătă mai mult sens pentru mine.

— Îmi pare rău, Chloe, dar doctorul ne-a spus să stăm cu ea măcar în noaptea asta, în caz că i se face iarăși rău. Știu că ți-am promis că vom ajunge la Lyon astăzi, dar...

Lasă fraza în suspans, iar privirea îi alunecă spre mama lui, întinsă pe canapea.

— E OK, spun. Înțeleg. Dacă își mai revine, mâine o să putem să plecăm.

— Da, mâine sigur plecăm.

Se apropie de mama lui și o sărută pe frunte. Ea se răsucește și pentru prima oară dă cu ochii de mine.

Julien își lasă cu duioșie o mână pe umărul ei.

— *Maman*, ți-o prezint pe Chloe, prietena mea.

Mă încrunt la Julien și dau să deschid gura ca să protestez. Dar când un zâmbet dulce se ivește pe fața mamei lui, îmi împlânzesc privirea și îi surâd la rândul meu. Ce altceva aș putea face?

CINCISPREZECE

Din fericire, mama lui Julien e prea slăbită pentru a face conversație mărunță, așa încât Camille o conduce sus pe scări spre dormitor, în timp ce Julien și cu mine ieșim ca să luăm geanta cu hainele mele din mașină.

Aerul nopții e lipicios din cauza umidității, iar zumzetul cicadelor îmi răsună în urechi când îl urmez pe Julien în jos pe scări, către micuțul Smart. Îmi întinde sacoșa cu lucrurile mele, închide portiera și se reazemă de ea oftând.

— Ce mai zi, spune, clătinând din cap. Nu, ce mai săptămână nebună!

Își ridică bărbia și mă privește ținută. Eu îmi încrucisez brațele la piept și îmi reiau expresia încruntată.

— De ce i-ai spus mamei tale că sunt prietena ta?

În lumina lunii, văd colțurile gurii lui strâmbându-se în sus, într-un început de rânet. E pentru prima oară de la plimbarea cu vaporețul de mai devreme când îl surprind zâmbind.

— Ce? Dacă n-ai fi logodită, nu ți-ar plăcea să fii iubita mea?

Îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt și-mi smulg privirea de pe fața lui, în speranța că nu a observat că obrazii mi s-au încins sub cerul înstelat. Nicio dată în viața mea nu am crezut că voi putea considera un bărbat de genul lui Julien agreabil ori atrăgător. Dar acum, când am văzut cât de devotat este familiei și cât de mult dorește să salveze casa părintească, dintr-odată nu mi se mai pare atât de... respingător.

Simplul fapt că mă gândesc la asta face ca roșeața să-mi urce până la urechi și îmi accelerează bătăile inimii.

— Liniștește-te, am glumit, zice Julien, dezlipindu-se de portieră și făcând un pas spre mine. I-am spus mamei că ești prietena mea pentru că e prea stresată ca să mai afle și de escrocheriile puse la cale de Claude. Dacă i-aș spune că ești una dintre victimele lui, ar înnebuni de îngrijorare. A fost încredințată că fiul ei a terminat cu toate tâmpeniile astea. Așa cum ți-am spus, el e cel mai mic dintre frați și, cum mama a trecut prin multe după pierderea tatei, n-ar suporta să știe că mezinul ei încalcă din nou legea și face rău unor femei nevinovate. Așa că am încercat să o cruț.

Îmi flutur mâna stângă pe sub nasul lui.

— Și nu crezi că va observa inelul meu de logodnă?

— Poate, zice Julien, mușcându-și buza și uitându-se la diamantul sclipitor. N-ai putea să ți-l scoți de pe deget, măcar până mâine?

— Să scot inelul de pe deget? Nu, n-o să-l scot!

Chiar dacă am început să întrevăd blândețea din spatele aparenței de duritate a lui Julien, asta nu înseamnă că sunt dispusă să renunț în mod public la logodna mea de dragul lui.

— De ce nu? Doar e un inel și atâta tot.

— Nu e un inel oarecare — e un inel *de logodnă*.

— Dacă mama îl observă, își va închipui probabil că noi doi ne-am logodit. Asta vrei să creadă?

— Ce nebunie!

Mă întorc cu spatele la Julien și-mi las privirea să alunece dincolo de casă, către dealurile domoale scăldate în lumina argintie a lunii și către șirurile ordonate de viță-de-vie ce foșnesc liniștit în bătaia ușoară a vântului. Îmi vine să mă duc și să mă întind pe dealurile acelea tăcute, să adorm și să mă prefac că nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Că viața mea a rămas aceeași ca întotdeauna.

— Da, Chloe, știu, e într-adevăr o nebunie. Și-mi pare rău. Se pare că nimic nu merge așa cum mi-am propus.

Îmi mut privirea de la scena idilică din jurul nostru și clatin din cap. Nu mai vreau să aud nimic. Tot ce-mi doresc acum este să fiu lăsată singură.

— Vrei să mă conduci la mine în cameră, te rog?

Julien răsuflă adânc.

— Asta înseamnă că am căzut de acord?

— Nu, înseamnă că sunt epuizată și că vreau să dorm. De data asta, singură în pat.

— Păi... s-ar putea să avem o mică problemă.

— Ce problemă?

— Dacă vom dormi în camere separate, mama va ști că am mințit-o de cum se va trezi.

— Vrei să zici că mama ta *vrea* ca tu să dormi în aceeași cameră cu iubita?

— Doar am treizeci și patru de ani, îmi răspunde Julien. Sunt un bărbat în toată firea. Dacă nu vom dormi în aceeași cameră, își va da seama că am mințit-o. După care o să mă piseze cu întrebările. Și, crede-mă, e foarte insistentă.

— Nu pot să cred, mormăi în timp ce mă imaginez dormind încă o noapte în același pat cu Julien și îmi dau seama că unei părți mici, foarte mici, din mine perspectiva nu-i displace cu totul.

Dar sunt logodită. Și în ciuda blândeții pe care am sesizat-o în seara asta la Julien, asta nu schimbă cu nimic faptul că m-a mințit și că nu mi-a spus până de curând că este fratele lui Claude.

N-ar fi deloc în regulă dacă aș dormi în același pat cu el. Ce naiba o fi în capul meu?

— Nu e cine știe ce mare scofală, zice el, ridicând din umeri. Doar am mai împărțit patul.

— Asta pentru că am fost nevoiți să împărțim aceeași cameră la *hotel*. În timp ce casa ta e uriașă. Are probabil șapte dormitoare!

— Opt, mă corectează el.

— Mă rog, îmi arunc eu brațele în sus. Nu pot să dorm din nou în pat cu tine.

— De ce nu? mă întreabă și buzele îi zvâcnesc în sus într-un rânjel obraznic. Ieri-noapte n-ai avut nicio problemă cu mine și ai adormit buștean la hotel, și la fel ai făcut și acum, în brațele *mele*, în mașină.

Obrajii îmi ard și-mi întorc fața de la el.

— A fost altceva.

— Dacă o să fie la fel ca azi-noapte, o să te încolăcești pe partea ta de pat și o să adormi oricum imediat. N-ai motive să te simți vinovată, dacă de asta îți faci griji.

— Ai dreptate. Doar n-o să fac nimic rău: o să mă culc *iarăși* în pat cu tine, o să-mi scot inelul de logodnă de pe deget, o să pretind în fața mamei tale că sunt iubita ta și-n tot acest timp îl voi minți pe bărbatul cu care ar trebui să mă căsătoresc peste numai câteva zile. Chiar că n-am nici cel mai mic motiv să mă simt vinovată!

— Bărbatul cu care *ar trebui* să te măriți?

— Lasă, ai înțeles foarte bine ce-am vrut să zic. Bărbatul cu care *o să mă mărit* peste câteva zile.

Chicotește.

— Ce e făcut e bun făcut. Hai să ne culcăm. Sunt obosit.

Mă iau după el și ne întoarcem în casă. Pe alee, arunc o privire în jos, la inelul meu de logodnă și la diamantul care sclipește în lumina lunii. Și-mi amintesc că în

graba de a o șterge din Annecy, am uitat cu totul de intenția de a-l suna pe Paul pentru a-i mărturisi adevărul.

Dar când Julien mă conduce în camera lui și mă holbez la patul dublu îngust pe care îl vom împărți, mă întreb dacă ideea de a-i spune lui Paul măcar o parte din adevăr mi-ar folosi în clipa asta la ceva.

Julien scoate o pereche de pantaloni scurți negri și un tricou alb dintr-un șifonier maro înalt și le aruncă pe pat.

— Aveți internet aici? îl întreb.

— Sigur.

Se duce la birou, deschide un sertar și scoate dinăuntru un laptop. Bagă firul în priză, se loghează și-mi face semn să mă așez.

— *Voilà!*

Mă holbez la iconița de internet și decid că nu sunt pregătită să mă ocup de câmpul minat al mailurilor necitite care, cu siguranță, mă așteaptă, până ce nu-mi limpezesc, cât de cât, gândurile. Întorc laptopul, astfel încât Julien să nu poată vedea ecranul, deschid un fișier Word și încep să tastez o listă cu problemele pe care trebuie să le rezolv.

1. De născocit o poveste pentru Paul, astfel încât să vrea în continuare să se însoare cu mine în weekendul ăsta, cu toate că în ultimele câteva zile l-am mințit pe rupte și am petrecut mult timp în compania a doi bărbați francezi necunoscuți.

2. De luat legătura cu Angela ca s-o previn ca, sub nicio formă, să nu răspundă telefoanelor sau mailurilor lui Paul, în cazul în care el va încerca să o contacteze.

3. De luat legătura cu Sophie ca s-o avertizez să stea cu ochii pe Paul, dar și pe tata și pe surorile noastre mai mici atunci când vor ajunge în DC, și să nu-l omoare pe Paul ori să-l lase pe el să-mi ucidă familia.

4. De recuperat naibii pașaportul, ca să mă întorc acasă.

Mă holbez la listă și încerc să-mi alung spaima cui-bărită în măruntaie. Da, o să mă descurc. O să rezolv totul. Știu că pot. Voi începe prin a trimite mailuri Angelei și lui Sophie.

Intru pe net și mă loghez la căsuța mea de mail. Am șaptezeci și trei de mesaje noi. Iar în capul listei din inbox e un mesaj de la Angela. O, Doamne!

De la: Angela Kelly

Către: Chloe Turner

Trimis: luni, 29 august, la 0:04 p.m.

Subiect: Unde ești?

Chloe,

Tocmai am vorbit cu Paul la telefon. Mi-a cerut numărul de la hotelul la care ești cazată la Paris. A zis ceva cum că ai fi în continuare acolo și că încerci să rezolvi „încurcăturile” apărute la conferință. Părea cam supărat că te-am pus să faci așa ceva. Evident, eu nu te-am pus să faci nimic

și n-am idee la ce fel de „încurcături” se referă. Începând de ieri-dimineață ți-am tot trimis mailuri ca să aflu cum au decurs lucrurile la conferință, dar nu mi-ai răspuns. Iar celularul tău pare a fi deconectat. Ce se întâmplă? Mai ești la Paris? Conferința a fost cumva un eșec și ți-e teamă să-mi spui? Știu că uneori mă port ca o cățea, dar te asigur că poți să fii sinceră cu mine. Cum ești persoana cea mai eficientă și mai demnă de încredere pe care compania asta a avut-o vreodată, mă îndoiesc că au apărut „încurcături” la Paris. În plus, în buget nu ai aprobat cheltuieli suplimentare cu șederea unor zile în plus în Franța. Iar logodnicul tău pare că și-a ieșit din minți. Și în WEEKENDUL ASTA te măriți. Unde ești? Te rog, spune-i logodnicului tău că nu sunt o șefă infamă și exploatatoare de sclavi, așa cum se vede treaba că își închipuie. Sper că mai sunt invitată la nuntă și că n-ai fugit cu cine știe ce francez sexy.

Angela Kelly

Kelly and Rain Premier Event Planning
Washington, DC

Șterg punctul doi de pe lista mea și îl înlocuiesc cu:

2. De analizat cu toată seriozitatea varianta mutării împreună cu Paul într-un orașel unde să stau încuiată în casă, să port șorț și să mă reproduc, cariera mea de organizatoare de evenimente fiind în mod cert terminată.

De la: Chloe Turner

Către: Angela Kelly

Trimis: luni, 29 august, la 10:18 p.m.

Subiect: Re: Unde ești?

Angela,

Totul a decurs bine la conferință — nu există niciun fel de „încurcături”. Totuși, mă aflu în continuare în Franța, lucru pe care, în mod evident, nu l-am planificat, iar între mine și Paul au intervenit niște probleme de comunicare. Îmi pare rău că te-am implicat, fără voia ta, în toate acestea. Te rog, dacă se poate, nu răspunde altor apeluri telefonice sau e-mailuri de la Paul. Crede-mă, e mai bine așa, inclusiv pentru tine. Nu-ți face griji. Mă voi întoarce acasă peste câteva zile și mă voi căsători cu Paul sâmbătă. Doar că am fost deturnată pentru scurtă vreme. Să știi că nu folosesc cardul de credit al companiei și că îmi voi plăti din banii mei biletul de întoarcere. Și, că tot a venit vorba, dacă observi cumva activități suspecte pe card și ai timp să-l anulezi, ar fi grozav.

O să îți spun negreșit lui Paul că nu ești o șefă infamă și exploatatoare de sclavi, și da, sigur că mai ești invitată la nuntă. Dacă după toate astea o să-mi păstrezi postul, îți voi rămâne veșnic recunoscătoare.

Chloe

Trag de câteva ori aer în piept ca să mă calmez, după care dau clic pe următorul mesaj-bombă.

De la: Paul Smythe

Către: Chloe Turner

Trimis: luni, 29 august, la 0:03 p.m.

Subiect: Angela, contul bancar, Pennsylvania

Chloe,

Tocmai am vorbit cu Angela și când am rugat-o să-mi dea numărul de telefon al noului hotel la care stai, ea nu știa nimic. Ce se întâmplă acolo? De ce nu știa Angela că ai rămas la Paris?

Azi-dimineață am vorbit și la bancă. Două transferuri de sume mari au fost făcute din contul nostru și nu ne putem atinge de restul banilor până ce banca nu va finaliza ancheta. Ai vreo idee cum s-au făcut transferurile? Ești sigură că mai ai cardul la tine? Mi-au spus că vor să discute cu tine cât mai curând cu putință și tocmai de aceea am și căutat-o pe Angela.

Toate astea n-au niciun sens, Chloe, și sunt convins că nu mi-ai spus totul. Nunta e în weekendul ăsta și toată familia ta va veni la noi acasă, așa că trebuie neapărat să te întorci și să stăm de vorbă.

În plus, cei din Pennsylvania îmi așteaptă răspunsul și cred că pentru noi asta ar fi cea mai bună soluție. Gândește-te bine și, te rog, spune-mi ce Dumnezeu se petrece acolo. Pentru că nu-ți stă deloc în fire să faci asemenea lucruri, Chloe.

Paul

Revin la listă și șterg primul punct. În locul lui scriu:

1. N-am nici cea mai vagă idee ce aș putea să-i spun lui Paul.

— Știu că nu-i treaba mea, intervine Julien, dar ce ai de gând să-i spui logodnicului tău?

Un Julien fără tricou se zgâiește la mine cu ochii lui căprui imenși. Îmi smulg iute privirea de pe pieptul lui și mă concentrez din nou pe ecranul computerului. Ce mare greutate să-și tragă pe el un afurisit de tricou?

— N-am idee, recunosc, încercând să-mi iau gândul de la felul în care mușchii lui abdominali sunt sculptați pe trunchiul bronzat, formând un soi de bax perfect cu șase doze de bere. Totul e o nebunie, adaug. Ce-aș putea să-i spun lui Paul ca să-l liniștesc? A devenit bănuitor și crede că-i ascund unele lucruri. De la bancă i s-a spus că fraudă din contul nostru comun este acum cercetată, iar eu i-am spus că am în continuare la mine cardul. Așa că nimic din toate astea nu are sens pentru el, ceea ce e perfect normal. Pentru că nu sunt decât minciuni.

Exasperată, închid cu zgomot laptopul și mă întorc ca să mă uit la Julien, rămas tot fără tricou.

Se așază pe marginea patului, cu genunchii la numai câțiva centimetri distanță de mine.

— Din cauza familiei mele ai dat de necaz și mă simt vinovat. O să te ajut să născopești ceva ca să-i spui. Dacă îmi vei permite.

— Asta pentru că te pricepi atât de bine la minciuni?

Zâmbește, însă în ochii lui surprind un mic licăr de om rănit — sau poate de regret?

Oftez.

— Bine. Ce crezi că ar trebui să-i spun?

Julien se ridică în picioare și se apropie de mine, pieptul lui gol frecându-se de umărul meu în timp ce deschide din nou laptopul.

— Dă-te mai încolo, zice în timp ce se așază pe marginea scaunului, cu antebrațele atingându-le pe ale mele, și începe să tasteze, făcându-mă să mă simt din nou amețită și confuză.

— Ce fa...?

— Ai încredere în mine, zice, bătând frenetic cu degetele în tastatură.

După zece minute, Julien mă ajută să vin cu un mesaj plauzibil care, sperăm noi, îl va liniști pe Paul pentru o zi sau sau două, până când mă voi întoarce acasă. Îi scriem că mi-a fost furat cardul, nu numai pașaportul, și că lucrez cu ambasada SUA pentru rezolvarea situației, așa încât să pot zbura înapoi spre casă în câteva zile. Lăsăm deoparte orice detalii referitoare la Claude, la vânătoarea de-a lungul și de-a latul Franței, la poliția care e pe urmele mele și la faptul că în ultimele două

zile am petrecut fiecare minut cu Julien, iar acum stau ghemuită pe același scaun cu el, care, tot fără tricou, compune, de fapt, mailul ăsta.

Recitesc mesajul de vreo sută de ori înainte ca Julien să mă convingă să-l trimit naibii odată și să ne culcăm. Ignor toate mailurile îngrijorate de la surorile mele, de la tata, de la florărie, DJ și fotograf și, în schimb, fac un duș, mă spăl pe dinți și îmi pun pijamaua cumpărată de Julien din Annecy. Ies din baie și îl găsesc rezemat de pernă, citind o carte în lumina slabă a unei veioze, cu o pereche de ochelari cu rame metalice negre pe nas.

Mai remarc și că încă nu și-a pus tricoul pe el.

Trag șovăitoare pătura și mă strecor lângă el în pat și realizez că așa arată probabil Julien într-o seară normală — când nu gonește prin toată Franța după fratele lui, stricând nunți și fugind de poliție. Sunt de atâta amar de vreme cu Paul, încât niciodată nu m-am gândit cu toată seriozitatea că aș putea să împart aceste momente intime de final de zi cu altcineva.

Și uitându-mă la Julien cum stă relaxat, cu spatele proptit pe pernă, întorcând paginile cărții, mă întreb de ce mă simt dintr-odată atât de tulburată. Și de ce simt fluturi în stomac.

Și de ce, pe de altă parte, scena asta mi se pare totodată atât de firească.

— Ce citești? îl întreb în timp ce-mi las capul să cadă pe perna moale, încercând să mă imaginez urcând în pat lângă Paul și amintindu-mi cum seara îi place

să-și revadă notițele pentru cazurile de a doua zi..., fapt care nu ajută la nașterea unor conversații plăcute înainte de culcare.

— E o carte despre vinuri. Acum, că tata nu mai e, eu voi prelua conducerea afacerii..., asta dacă voi reuși să răscumpăr via.

Mă răsucesc ca să mă întorc cu fața spre Julien, hotărâtă să ignore senzația ciudată care mi se furișează în piept.

— Din moment ce ai crescut aici, cum de nu cunoști secretele cultivării viței-de-vie?

— Ba le cunosc, dar aici e vorba de afaceri, iar lucrurile astea nu le stăpânesc eu foarte bine. Chiar dacă vom reuși să răscumpărăm podgoria, trebuie să găsim căi de a dezvolta rapid afacerea, ca să putem intra iar pe profit și a ne menține pe piață.

— Organizați evenimente aici?

— Cum adică?

— Degustări, petreceri, nunți. Genul ăsta de evenimente.

— Ocazional am organizat degustări, dar atât, zice și își așază cartea peste stomacul gol. Cu asta te ocupi tu, nu-i așa?

Dau din cap.

— Dacă ai organiza aici evenimente, ai putea obține venituri suplimentare considerabile. În plus, ar fi o modalitate excelentă de a face publicitate vinurilor

voastre. Vânzările ar crește cu maximă certitudine..., în fine, cu condiția ca vinul să fie realmente bun.

— Sigur că vinul e foarte bun, zice Julien, scoțându-și ochelarii și mușcând gânditor din capătul brațelor. Hmmm. Nu-i o idee rea. Tata a fost genul de persoană care se ținea departe de lume și niciodată nu i-au plăcut sindrofiile. Dar mama e altfel. Îi place să iasă în lume și e foarte sociabilă. Ar fi încântată să găzduiască petreceri sau nunți și ar avea și ceva de făcut de acum încolo, că tata nu mai e.

— Exact. De pildă, am o clientă — fiica unui senator — care caută o destinație în afara țării pentru nunta ei. Nu vrea, însă, o nuntă tipică în decor tropical. Își dorește ceva diferit. Și din ceea ce am văzut aici, proprietatea asta ar corespunde perfect. Sigur, mâine ar trebui să cercetez totul cu atenție, dar...

Las fraza în aer în clipa când observ că Julien se holbează intens la mine, încruntat și cu buzele schițând ezitant un surâs.

— Ce-i? îl întreb.

— Sunt surprins.

— De ce?

— Pentru că vorbești de parcă ai fi dispusă să-mi faci legătura cu clienta asta a ta și să mă ajuți cu afacerea familiei.

— Oh... și de ce te surprinde asta?

— Am presupus că după ce te vei întoarce în DC, la logodnicul tău și la viața ta, vei dori să uiți tot ce

s-a întâmplat aici. Inclusiv faptul că ne-ai cunoscut pe mine și familia mea.

Are dreptate Julien. Niciodată nu am luat în considerare posibilitatea de a rămâne în contact cu el după întoarcerea acasă și cu atât mai puțin pe cea de a-i trimite clienți. Dar acum, stând întinsă în pat lângă el și văzând cum se uită la mine, cu pieptul lui musculos ridicându-se și coborând la fiecare suflare, dintr-un motiv oarecare și destul de bizar, nu mă mai pot imagina părăsindu-l fără a-i mai vorbi vreodată.

— Dacă te hotărăști să găzduiești evenimente aici și dacă proprietatea voastră se dovedește a fi la lumina zilei la fel de minunată precum pare noaptea, atunci nu văd nicio problemă să te pun în legătură cu unii dintre clienții mei.

Un rânjel prostesc se lățește pe chipul lui Julien, iar gropița își face apariția în obraz.

— Logodnicul tău e un bărbat norocos, știai asta?

Îmi simt tot corpul cum arde la auzul complimentului său. Înghit cu greutate în sec, mă răsucesc pe spate și mă holbez în sus, la tavan, concentrându-mă asupra lui Paul. Dar când încerc să îmi evoc în minte chipul logodnicului meu, nu reușesc.

— Acum vreau să mă culc, spun, închizând ochii.

Julien stinge veioza și așază cartea pe noptieră. Se foiește pe sub pătură până ce își lasă piciorul să se odihnească ușor peste al meu.

— Noapte bună, zice și vocea lui blândă plutește în beznă.

— Noapte bună, șoptesc.

Deschid ochii, mă uit la reflecția lunii pe tavan și simt cum ceva se mișcă înăuntrul meu. Și atunci mă întreb dacă în clipa când mă voi întoarce acasă voi putea să-mi reiau viața de unde am lăsat-o, ca și cum nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

ŞAISPREZECE

Fereastra e deschisă şi mă trezesc în ciripit de păsărele. Mijesc ochii în lumina începutului de dimineaţă ce se strecoară în cameră prin perdelele galbene subţiri. Mă răsucesc şi văd că sunt singură în patul lui Julien, iar ceasul de pe noptieră arată doar ora şase dimineaţa.

Mă dau jos din pat, îmi trag pe mine jacheta cea nouă şi ies tipitil pe hol, în căutarea lui Julien. Mă îndrept către scară şi observ că în casă e tăcere. Nicio uşă trântită la dulapuri, niciun zgomot de discuţii... nimic. Probabil că mama lui Julien şi Camille încă nu s-au sculat. Dar unde o fi Julien?

La parter, cotesc pe după scară şi arunc o privire în living, care e pustiu, după care înaintez pe hol şi deschid uşa următoare, care se întâmplă să fie cea de la bucătărie. Dau ocol mesei lungi din mahon, admirând oalele şi tigăile din alamă atârinate frumos pe pereţii de culoarea apusului de soare şi văd o baghetă mâncată pe jumătate, lăsată într-un coş pentru pâine, şi o ceşcuţă de espresso aproape goală, iar un parfum familiar îmi gădilă nărilor.

Rămân nemișcată în mijlocul bucătăriei, încercând să-l recunosc.

E miros de colonie. Dar nu colonia folosită de Julien. Asta e diferită.

Și totuși de ce mirosul mi se pare atât de familiar?

Mă întorc și mă îndrept spre ușă, iar în clipa când îmi trec degetele de-a lungul suprafeței de lemn netede și întunecate a mesei, mâna mea întâlnește în cale o bucată de hârtie. Foaia alunecă pe podea, se deschide și dă la iveală cuvântul *Maman* mângălit în capul paginii.

O iau de jos și încerc să parcurg paragraful lung în franceză, dar scrisul este atât de neciteț, încât abia dacă descifrez literele, darămite să pot să traduc cuvintele.

După care, la finalul biletului, zăresc un nume pe care îl știu deja prea bine.

Claude.

Dintr-odată, podeaua scârțâie în spatele meu. Mă întorc iute și surprind imaginea unei siluete înalte, cu umeri lați și păr negru drept, trecând prin fața ușii.

Inima mi se oprește în piept când același parfum masculin îmi inundă nările.

E Claude.

Las biletul să cadă, ies în fugă din bucătărie și aud ușa de la intrare trântindu-se. Alerg spre ea, o deschid izbind-o de perete și zbor în jos pe scări în picioarele goale. Claude e în fața mea, îndreptându-se cu pași grăbiți spre o mașinuță de culoare gri.

— Claude! strig eu disperată. Oprește-te, te rog!

Spre surprinderea mea, se oprește și se răsucește cu fața spre mine.

Iată-l! Iată-l în toată splendoarea pomeților frumos sculptați, a ochilor albaștri pătrunzători, a buzelor periculos de ademenitoare! Fragmente de imagini din noaptea în care ne-am cunoscut îmi străfulgeră prin minte ca un film alb-negru vechi din care lipsesc jumătate din cadre.

Nu spune nimic, dar expresia care îi traversează pentru o clipă fața îmi dovedește că m-a recunoscut. O, da, știe exact cine sunt!

— Ai pașaportul meu la tine? îl întreb.

— Nu.

Se răsucește pe călcâie și continuă să înainteze spre mașină, ca și cum nimic important nu s-ar fi petrecut. Ca și cum e perfect normal ca femeia căreia i-a furat totul cu numai câteva seri în urmă, la Paris, să se afle în casa lui părintească din mijlocul unei vii din Franța la ora șase dimineața, cerându-i să-i înapoieze pașaportul.

— OK, bine. Să lăsăm deoparte pașaportul, strig eu după el, în timp ce o furie așa cum n-am mai simțit vreodată țâșnește din mine la suprafață. Și să lăsăm și contul meu bancar. Și faptul că ai reușit de unul singur să mă faci să pierd orice șansă de a mă întoarce acasă la timp pentru nuntă! Ce-ți pasă ție? La urma urmei, nu sunt decât una dintre victimele tale. Dar cu tabloul cum rămâne?

Îngheață.

— Ce-ai spus?

— Te-am întrebat de tablou. Știi tu, tabloul pe care l-ai furat de la propria familie? Știu că ești un hoț și că te doare în cot de victimele tale credule, dar cum ai putut să le faci una ca asta alor tăi? Mamei tale? Cum ai putut să furi unicul lucru de valoare din casă, unicul lucru care ar fi putut să o ajute să răscumpere via? Gesticulez spre dealurile verzi cu pante domoale care ne înconjoară, împodobite cu rânduri nesfârșite de viță de vie sclipind în lumina soarelui de dimineață: Vor pierde totul din cauza ta! N-a fost de ajuns că și-a pierdut soțul. Acum vrei să-i iei și casa! S-a îmbolnăvit din cauza ta..., francez ticălos și mârșav ce ești!

Observ cum ochii lui aruncă scântei și falca i se încordează în timp ce se repede furtunos spre mine.

— Ce tot spui? Cum adică să răscumpere via?

— După moartea tatălui vostru, când mama ta s-a dus să discute la bancă, a aflat că sunteți într-o situație financiară precară și că aveți datorii mari, așa că, dacă nu recuperați tabloul, atunci mama ta, după ce că e bolnavă, va pierde și casa, pământul, via, totul.

— Incredibil!

Claude se întoarce, o ia înapoi spre mașină și deschide cu forță portiera.

— Unde te duci? îl întreb, luând-o la fugă după el.

Se strecoară în spatele volanului, clătinând din cap.

— Nu pot să cred că te-ai lăsat păcălită într-un asemenea hal. Ești chiar mai proastă decât am crezut.

— Nu, greșești! Ce Dumnezeu crezi că fac eu aici, la via familiei? De ce-ți închipui că fratele tău m-a târât după el prin toată țara asta nenorocită, în căutarea ta? Doar pentru ca eu să-mi găsesc pașaportul? Trebuie să recupereze tabloul ca s-o ajute pe mama voastră să-și salveze casa... care, presupun eu, a fost la un moment dat și casa *ta*.

Întind mâna spre clanța portierei. N-o să-l las pe individul ăsta să scape așa de ușor.

O umbră de îndoială îi traversează ochii reci, care își reiau însă iute expresia dură în clipa când se concentrează asupra mea.

— Chiar crezi că poți să ai încredere în Julien? Îl crezi complet nevinovat? De unde îți închipui că am învățat tot ce știu? De la el — el e *expertul*.

Mă dau înapoi, clătinându-mă, și degetele îmi alunecă de pe clanță în momentul când Claude pornește motorul și îmi aruncă o ultimă privire.

— În plus, zice, și trăsăturile lui frumos sculptate nu trădează pic de emoție, tabloul a dispărut.

Și cu asta accelerează în ceața matinală, lăsându-mă singură în norul de praf.

MT-541-RW. MT-541-RW. MT-541-RW.

Urc câte două trepte odată spre camera lui Julien și îmi repet secvența de numere în minte, o dată și încă o

dată și încă o dată. Mă reped spre birou, scot din sertar un pix și o foaie de hârtie și notez numărul de înmatriculare al mașinii lui Claude. După câte mi-a făcut, a naibii să fiu dacă o să-l las să scape!

Mă așez un minut pe marginea patului ca să îmi trag răsuflarea și să alung greața care mă cuprinde de cum încep să mă gândesc la cele întâmplate.

Dacă afurisitul de Claude nu m-a mințit, acum sunt ferm convinsă că mi-am pierdut definitiv pașaportul. Și având în vedere fiascul cu poliția și contul bancar, mă îndoiesc profund că voi mai găsi o cale de a mă întoarce acasă la timp pentru nuntă.

Cu toate că perspectiva ratării propriei nunți ar trebui să fie *singurul* lucru care să mă preocupe, ultima propoziție rostită de Claude înaintea plecării mă deranjează mai mult decât faptul că nu mai am nicio alternativă de a ajunge în timp util acasă.

„De unde îți închipui că am învățat tot ce știi? De la el — el e expertul.”

După evenimentele din ultimele două zile, mi-am dat și singură seama că Julien e versat în arta minciunii. Dar dacă el este cel care l-a învățat pe Claude *tot ce știe*, înseamnă că Julien a tâlhărit și el femeii, la fel cum m-a tâlhărit Claude pe mine.

Dintr-odată, vorbele lui din dimineața aceea terifiantă de la Plaza Athénée Hotel îmi revin în mintea învolburată de atâtea gânduri.

„Îți închipui cumva că întâmplător te-a ales Claude tocmai pe tine, o americană stăpână mereu pe situație, cu un cont bancar frumușel și pe deasupra logodită și pe cale să se mărite peste numai o săptămână? O să-ți distrugi viața cât ai clipi din ochi. Multe alte femei au pățit-o.”

Acum totul se leagă.

Julien știe că multe femei au pățit-o pentru că el a fost creierul din spatele escrocheriilor, nu Claude. Julien nu e un agent sub acoperire care se dă drept infractor.

Este un infractor.

De asta a insistat atât de tare să stau departe de poliție. Așa i-a cunoscut pe cei doi australieni înspăimântători din Annecy. Și din acest motiv cunoaște în detaliu modul în care operează Claude — cum mi-a furat PIN-ul, cum mi-a umblat în contul bancar, cum a transferat banii într-un cont off-shore și cum m-a drogat, după care nu mi-a lăsat în camera de hotel decât o rochiță roșie provocatoare, ca să arăt ca o prostituată.

Julien a folosit aceeași schemă cu alte femei.

Cum de-am putut fi atât de oarbă?

Mi-l imaginez pe Julien, proaspăt bărbierit și îmbrăcat la costum, dând târcoale într-un hotel de lux. Pândind o femeie inocentă, așa ca mine. Simt cum bila mi se ridică în gât când îmi amintesc cum, deși mă mințise și nu îmi spusese că e fratele lui Claude, începusem să am încredere în el, să socotesc că vrea realmente să mă ajute. Mai mult, mă gândisem să îi trimit clienți!

Dumnezeule, ce proastă am fost!

Dintr-odată, imaginea lui Julien sărutându-mă în holul de recepție al hotelului îmi răsare în minte. Închid ochii și încerc să evoc chipul lui Paul, așa cum am făcut și azi-noapte, dar nu reușesc nici de această dată. Nu mă pot gândi decât la buzele moi și calde ale lui Julien. La corpul lui lipit de mine în cabina de probă de la magazinul de lenjerie din Annecy. La Julien cu ochelarii cu rame metalice pe nas, citind din cartea despre viticultură, cu gropița apărându-i pe obrazul neras în timp ce îmi aruncă un rânjet prostesc.

Scutur din cap, încercând să alung furia, dezamăgirea și confuzia care mă macină. Dacă Julien l-a învățat pe Claude tot ce știe, atunci Julien este capabil de orice. Și nu pot să mai am încredere în el.

Trebuie s-o șterg de aici cât mai repede.

Din casă nu răzbate în continuare niciun zgomot și, cum n-am idee unde ar putea fi ceilalți, verific toate dormitoare — toate cele opt dormitoare —, fără să dau de nimeni. Mă uit pe fereastră, în căutarea unui semn de viață printre șirurile de viță-de-vie, dar din nou nimic.

Încep să mă gândesc la un plan de a ieși naibii din podgoria asta și a ajunge la ambasada americană, când o străfulgerare roșie îmi ia ochii.

E Smartul, în toată splendoarea sa de doi țoli, parcat în locul unde l-am lăsat aseară.

Îmi azvârl pe mine blugii și tricoul, deschid laptopul lui Julien, mă conectez la internet și caut pe Google

podgoria familiei Dubois, ca să aflu unde Dumnezeu sunt. Dau clic pe câteva linkuri și aproape cad de pe scaun când văd numele orașului în care mă găsesc.

Îi zice *Saint-Julien*.

Pe bune?

Caut traseul de la Saint-Julien la ambasada americană din Paris și văd că drumul cu mașina durează cam patru ore. Notez instrucțiunile pe o coală curată de hârtie, apoi scotocesc prin camera lui Julien după bani, un card de credit, orice. Nu vreau să rămân în drum fără benzină.

Cotrobăi prin fiecare sertar, fiecare cotlon, și nu dau de nimic. Oftez exasperată și mă gândesc să plec chiar și așa, fără a mai pierde vremea și, dacă e cazul, să fur niște benzină de la o stație întâlnită în cale, după care realizez că nu am căutat în sertărașul de la noptieră.

Găsesc înăuntru portofelul negru pe care Julien l-a cărat tot timpul cu el de când l-am cunoscut. Deschid portofelul, scot cardul de credit albastru cu care am văzut că a plătit camera de hotel, micul dejun, pantofii și hainele mele și, în timp ce îl răsucesc în mâini, icnesc de surpriză. Numele imprimat în partea de sus a cardului nu este al lui Julien. E al lui Claude.

Julien a folosit în tot acest timp un card furat. De la propriul frate! E limpede, în familia asta nu există pic de loialitate. Dar de ce să mă mir?

Cum singura persoană din toată această poveste față de care nu am niciun fel de remușcări că o tâlhăresc

este Claude, îndes cardul în buzunarul de la blugi și mă decid să merg cu mașina până la Lyon. Iar de acolo să iau trenul spre Paris.

Vâr portofelul înapoi în sertar și caut pe Google îndrumări pentru a ajunge la Lyon, apoi înșfac hârtia pe care am mâzgălit numărul de înmatriculare al mașinii lui Claude și cobor în fugă scările spre holul de la intrare. Acolo, pe o măsuță, sunt cheile de la Smart, exact în același loc unde Julien le-a azvârlit aseară.

Cheile argintii strălucitoare rânjesc parcă batjocoritor spre mine, iar sângele îmi curge clocotind prin vene. Să o fac sau nu? Chiar sunt capabilă să fur o mașină?

La urma urmei, nu merg decât până la Lyon, care e la numai patruzeci de minute distanță cu mașina de aici. Și o să găesc eu o modalitate de a-i anunța unde am lăsat Smartul, dacă o să vreau într-adevăr să o fac, așa că propriu-zis nu e vorba de un *furt*. Iar dacă vreau să plec de aici înainte de întoarcerea lor, nu mai am nici măcar un singur minut de pierdut.

Înșfac cheile, sprintez spre mașinuță și, pentru prima oară de când am intrat în toată încurcătura asta, mă așez pe scaunul șoferului, pornesc motorul și o iau din loc de una singură.

Accelerez pe drumul deluros de țară, cu mâinile tremurând pe volan și părul răvășit de vânt, și înțeleg de ce Julien și fratele lui au o slăbiciune pentru hoție. În

clipa când faci un lucru interzis, simți cumva că exulți. E o senzație pe care nu am trăit-o niciodată înainte de ultimele două zile petrecute cu Julien, și pe care, în momentul de față, sper să nu o mai trăiesc vreodată după ce voi părăsi pentru totdeauna Franța.

Îmi concentrez privirea asupra drumului șerpuitor ce se întinde în față și mă forțez să nu mă mai gândesc la faptul că tocmai am furat mașina familiei lui Julien. Dar totul va fi bine. O să rezolv lucrurile de îndată ce voi ajunge la Paris.

Dar chiar în clipa când mâinile mele dau să se calmeze și încep să mă obișnuiesc cu atingerea volanului neted între palme, o mașină bleumarin care a trecut în viteză pe lângă mine, gonind în direcția opusă, întoarce brusc și se apropie văzând cu ochii de spatele Smartului.

Apăs până la fund pe pedala de accelerație și mă uit în oglinda retrovizoare ca să văd dacă nu recunosc fața șoferului.

Și imediat cum dau cu ochii de părul castaniu zburlit și de țigara ținută afară, pe geamul deschis, știu exact cine e persoana. *Fir-ar să fie!*

Îmi întorc înapoi privirea spre drum și icnesc la vederea unei curbe în ac de păr care îmi apare brusc în față, în timp ce Julien mă claxonează din spate. Apăs pe frână, însă mașina a luat-o deja în jos pe dealul acoperit cu iarbă. Închid ochii când un trunchi de salcie plonjează în fața mașinii și airbagul se deschide și mă izbește din plin.

După câteva secunde, timp în care îmi ascult respirația hârâită pe deasupra airbagului, îmi dau seama că am scăpat cu viață. Ridic capul care îmi bubuie de durere și văd cum din capota mașinuței se înalță fum. Trunchiul de salcie se află la numai doi pași de capul meu.

S-a zis cu planul meu măreț și curajos de evadare.

Pași coboară tropăind dealul și înainte să apuc măcar să îmi întorc gâtul chinuit, Julien deschide portiera și mă saltă de pe scaun. Mă așază pe iarba moale și se lasă să cadă în fața mea, răsuflând greu și repede.

— Ești bine? mă întreabă.

Îmi frec ceafa cu mâini tremurătoare și cu inima bătându-mi tare în piept.

— Da, așa cred.

— Bine, zice el.

Apoi se ridică, se duce calm spre mașina cu tabla îndoită și izbește cu pumnul în capotă.

— *Putain!* țipă el și mai lovește încă o dată cu pumnul. Se răsucește spre mine cu ochi furioși. *T'es dingue?*¹ Ce naiba a fost în capul tău?

Mă ridic nesigură în picioare și îmi mijesc ochii la el.

— Păi sigur. Tu poți să-l înveți pe ticălosul de frate-tău cum să tragă femeile pe sfoară, dar eu n-am voie să fur un Smart nenorocit ca să scap naibii odată de tine!

— Ce tot bălmăjești? Ce să-l învăț pe fratele meu?

Pufnesc din nas.

¹ „Ești nebună?” (în lb. fr. în original).

— Ghici cine a făcut o vizită-surpriză azi-dimineață la casa părintească în timp ce tu și cu familia ta erați plecați Dumnezeu știe pe unde?

Cască ochii mari.

— Claude a trecut pe-acasă?

Dau din cap.

— Îhî... și mai vrei să știi ceva? Nu mai are pașaportul meu.

Își aruncă brațele în aer.

— Pașaportul tău! Pașaportul tău! *Putain!* Numai la asta te gândești? Unde e Claude acum?

Îmi încrucișez brațele la piept.

— A plecat.

— Cum? L-ai lăsat să plece?

— Dar ce-ar fi trebuit să fac, după părerea ta? Să-l țin legat cu o sfoară? Sau, încă și mai bine, să-i strecur niște droguri în pahar și să-l seduc, așa cum ai făcut tu probabil cu sute de femei?

Julien se repede la mine cu ochii scăpărând de furie.

— De ce a fost pe-acasă?

— A lăsat un bilețel în bucătărie pentru mama voastră. Are un scris oribil — n-am deslușit niciun cuvânt.

— Dar ce ți-a spus? Ai vreo idee unde s-a dus?

Un hohot sec de râs îmi scapă printre buze.

— Glumești? Claude *să spună* cuiva unde se duce?

Scoate un mârâit furios din gât, apoi izbește din nou cu pumnul în mașină.

— *Le salaud!*¹

Tresar și fac un pas în spate, neobișnuită să-l văd atât de mânios.

Se răsucește spre mine cu privirea încărcată de furie.

— De cât timp a plecat?

— Nu știu. De o jumătate de oră sau cam așa ceva.

Trece pe lângă mine și începe să urce dealul.

— Haide! îmi strigă peste umăr. Să nu mai pierdem vremea pe aici. Trebuie să pornim după el.

Îmi înfig ferm picioarele în pământ.

— Nu cred că merită. Mi-a zis că tabloul a dispărut.

Julien se răsucește brusc spre mine.

— Asta nu înseamnă nimic, venind din partea lui. E un mincinos și un hoț.

— Ca să vezi, mi-a zis aceleași lucruri despre tine, replic eu pe un ton rece.

— Nu mă mir.

Se întoarce și continuă să urce dealul.

Nu mai vreau să merg nicăieri cu el.

— Deci e adevărat, țip eu în urma lui. Tu l-ai învățat tot ce știe? Tu l-ai învățat să fure?

Aruncă un răspuns tunător peste umăr.

— N-avem timp acum pentru discuții de-astea.

— Răspunde la întrebare.

Își răsucește capul și mă sfredelește din ochi.

— Da, e adevărat.

¹ „Ticălosul!” (în lb fr. în original).

Mă holbez la el și-mi vine să mă reped și să-l lovesc cu pumnii în piept.

— Dumnezeule, cum am putut să fiu așa de proastă? Am pierdut două zile din viață luându-mă după tine, mergând cu tine încolo și-ncoace prin toată Franța, discutând cu tine despre viața mea privată, când tu ești exact ca el. Ești la fel ca omul care m-a băgat în încurcătura asta oribilă. Și presupun că m-ai mințit și în legătură cu faptul că lucrezi pentru guvern, nu-i așa?

Julien dă cu piciorul într-un bulgăre de pământ și coboară înapoi ca o furtună dealul, către mine.

— Acum doi ani, când una dintre escrocheriile noastre a sfârșit rău și un lucru îngrozitor i s-a întâmplat femeii despre care ți-am vorbit, Valérie..., m-am lăsat de pungășii. Eram terminat. Dar prietenul meu, omul acela cu poziție înaltă în guvern, mi-a propus un târg. Dacă eram dispus să lucrez sub acoperire și să-i ajut să prindă alți escroci, nu mergeam la închisoare. Nu sunt deloc mândru de trecutul meu, Chloe. Dar acum sunt un cu totul alt om. Am înțeles câtă durere am provocat altor oameni și-mi voi petrece restul vieții încercând să-mi răscumpăr greșelile.

— Și ce crezi c-ai făcut în tot acest răstimp cât m-ai mințit? Crezi că m-ai *ajutat* cumva? Și când mă gândesc că începusem să... te compătimesc. Bun, știi ce? Nici că-mi pasă de ceea ce se va alege de tine ori de podgoria ta. Meriți tot ce-i mai rău.

Se înfioară și pentru o clipă am senzația că zăresc un licăr de suferință în ochii lui.

— Nu e numai podgoria *mea*. E a întregii familii și-n primul rând a mamei. Și n-o să permit să se piardă. Acum o să plec. Fie vii cu mine și îți promit c-o să te ajut să te întorci cu bine acasă, fie, dacă nu, o să rămâi pe cont propriu.

— N-am nevoie de ajutorul tău ca să mă întorc acasă.

Se uită la Smartul din care se înalță în continuare fum, apoi își întoarce privirea lipsită de orice expresie către mine.

— Treaba ta!

Se răsucește pe călcâie și începe să urce iarăși dealul, fără să se uite peste umăr.

Închid ochii și un spasm îmi străfulgeră gâtul. *Of, la naiba cu toți și cu toate!*

— Stai! strig după el.

Nu încetinește. Mă reped ca să-l prind din urmă și înaintăm unul lângă altul, iar el nu mă privește, ca și cum nici n-aș exista.

Urcăm amândoi în mașină, iar tăcerea e atât de apăsătoare încât mă sufocă.

— După ce ajungem la tine acasă, o să găesc singură o cale de a mă întoarce la Paris. N-am nevoie de ajutorul tău, îi spun.

Bagă mașina în viteză. Venele de pe antebrațe îi sunt umflate și o picătură de sudoare i se prelinge pe frunte.

— Bine, zice.

— Bine, mă burzuluiesc eu la el.

Dar, în timp ce accelerează pe șosea, un sentiment de groază îmi cuprinde stomacul. Ce Dumnezeu o să mă fac de acum încolo?

ȘAPTESPREZECE

— Unde e biletul? întreabă Julien, parcând cu o smucitură și ieșind din mașină ca o vijelie.

— Pe masa din bucătărie, îi răspund. Oh, și presupun că o să ai nevoie de ăsta.

Ies din mașină și-i întind cardul lui Claude peste capotă.

— Ce...? dă el să spună, luând cardul cu ochii cătepele. L-ai furat? Din portofelul meu?

— Nici măcar nu-i al tău.

Clatină din cap, cu colțurile gurii fremătând și ochii aruncând scântei, apoi îndeasă cardul în buzunar și urcă în fugă scările spre casă.

Mă uit la dealurile ce se întind pe kilometri întregi în jur și la șirurile nesfârșite de viță-de-vie, în speranța că o soluție va răsări cumva de-acolo. Ceva ce mi-a scăpat până acum. O vrajă care să mă ducă înapoi acasă la timp pentru nuntă fără a fi nevoită să-i povestesc lui Paul și restului familiei ce s-a întâmplat. Fără a discuta cu poliția. Fără a-mi face griji că nu am pașaport.

Dar nimic. Niciun bec nu se aprinde. Nicio idee salvatoare magică nu-mi vine.

Dintr-odată, fiecare mușchi din corpul meu e cuprins de durere. Am crampe în gambe, capul îmi bubuie și respirația mi se accelerează. Mă sprijin de mașină, gata să leșin. Vorbele spuse deunăzi de Julien îmi răsună tare în urechi.

Mi-a spus că totul se va duce de râpă. Și că o să-mi distrug viața.

Întunericul mă învăluie și o gheară mi se pune în piept când încerc să respir.

Nu. Nu voi permite așa ceva. Nu vreau.

Deschid ochii și trag cu putere aer în plămâni. Nu am nevoie de ajutorul lui Julien. Tot ce trebuie să fac este să dau un telefon.

— *Parlez-vous anglais?*¹ spun în receptor după ce îmi acopăr gura cu palma pentru a înăbuși zgomotul.

— *Un moment, s'il vous plaît*², răspunde glasul feminin de la celălalt capăt al liniei telefonice de urgențe a poliției.

Cât timp aștept, întind firul aparatului telefonic vechi de-a curmezișului camerei de lucru de la parter și arunc pe furiș o privire pe hol, ca să mă asigur că

¹ „Vorbiți englezește?” (în lb. fr. în original).

² „Un moment, vă rog” (în lb. fr. în original).

nimeni nu trage cu urechea. Când am intrat în casă acum câteva clipe, l-am auzit pe Julien sus, în dormitorul lui, țipând la cineva pe telefonul lui mobil.

Stau și ascult și tresar când îi aud din nou vocea bubind la etaj. Închid ușa, mă așez la birou și scot foaia pe care am notat numărul de înmatriculare al mașinii lui Claude.

Privesc cifrele cu ochi încetoșați. Țsta ar putea fi biletul meu de întoarcere acasă ori de intrat în pușcărie. Dar altă opțiune nu am. Nu-mi mai pot lăsa soarta în mâinile lui Julien.

O voce răgușită răsună în telefon.

— Înțeleg că ați solicitat să discutați cu un vorbitor de engleză?

— Da, domnule polițist. Vreau să raportez un furt. De fapt, mai multe — toate făcute de același individ. Claude Dubois. L-am văzut cu puțin timp în urmă și am numărul de înmatriculare al mașinii cu care a plecat.

— Claude Dubois? Așa ați spus?

— Da, domnule polițist. Claude Dubois.

— Vă rog să așteptați un moment.

Bat darabana pe lemnul rece, cu mintea gonind nebunește și cu speranța că fac ceea ce trebuie.

Polițistul revine pe linie.

— *Madame?*

— Da?

— Vă voi face legătura cu agentul Bertrand Martin. Dânsul vă poate ajuta. Și vorbește englezește.

— Mulțumesc.

Un alt glas se aude peste câteva clipe.

— Bună ziua, domnișoară. Sunt agentul Martin.

Are o voce profundă, guturală și vorbește cu un accent franțuzesc puternic.

— Sunt oficial guvernamental și lucrez la Paris. Înțeleg că dețineți informații cu privire la locul unde se află în prezent domnul Claude Dubois și că doriți să raportați un furt.

— Da, așa e. De fapt, furturi. La *plural*.

— Desigur, domnișoară. Dar, mai întâi, vă rog să-mi spuneți numele dumneavoastră.

O picătură de transpirație mi se prelinge pe frunte. Mă întreb dacă nu cumva o sirenă va începe să urle în clipa când îmi voi rosti numele. Dacă individul abia așteaptă să mă audă prezentându-mă drept „Chloe Turner” pentru a asmuți toată poliția franceză asupra mea?

Dar nu am de ales. Înghit în sec și respir adânc.

— Numele meu este Chloe Turner.

— Mulțumesc, domnișoară Turner. Și spuneți că l-ați văzut recent pe domnul Dubois?

Oftez ușurată. Nu pare deloc interesat de persoana mea.

— Da, în Saint-Julien, la via familiei de lângă Lyon.

— Da, știu unde este. Care este numărul de înmatriculare al mașinii?

— MT-541-RW.

— Culoarea și marca?

— Un Renault Twingo gri.

— Mulțumesc, domnișoară. Și acum vă rog să îmi explicați pe scurt chestiunea cu furturile.

— Mi-a furat pașaportul și portofelul și a luat un Manet valoros din casa părintească.

O scurtă pauză.

— Un Manet ați spus?

— Da, domnule polițist, un Manet.

— Și când au avut loc furturile?

— Tabloul l-a furat probabil cam cu o săptămână în urmă, iar pașaportul și portofelul meu, duminică, la Plaza Athénée Hotel din Paris.

— Înțeleg.

Urmează o pauză lungă, apoi își drege glasul.

— Vă mulțumesc că ne-ați sunat, domnișoară Turner. Va trebui să vorbim din nou și să discut cu un membru al familiei Dubois în legătură cu tabloul. Aveți un număr la care să vă pot contacta?

Nu apuc să răspund, că ușa camerei de lucru se deschide cu zgomot. Julien stă în prag, holbându-se la mine.

Trântesc receptorul.

— Ce făceai aici? mă întreabă.

— Ăăă... am încercat să sun acasă. Dar n-a răspuns nimeni.

Julien mă măsoară din ochi suspicios.

— Spune-mi adevărul!

Nu răspund și aruncă o privire peste umărul meu, spre birou.

Și dintr-odată îmi dau seama. Foaia cu numărul de înmatriculare al mașinii lui Claude a rămas pe birou.
La naiba!

Încerc să o acopăr cu corpul meu, dar e prea târziu.
Întinde mâna peste mine și o înșfacă.

— E numărul mașinii lui Claude?

Dau din cap.

— Ai raportat numărul poliției?

Nu mă mai simt capabilă să mint. Și oricum, nu m-ar crede. Mă ridic de pe scaun și îl înfrunt.

— Da, am sunat la poliție și le-am dat numărul. Nu asta ai fi făcut și tu dacă ai fi fost în locul meu?

Se plimbă în sus și-n jos prin camera de lucru mică.

— Nu, n-aș fi făcut asta. Nu ești în stare să gândești limpede. Poliția ne urmărește pe amândoi. Iar noi am fugit de ei. Trebuie să plecăm de aici. Acum.

— Nu plec nicăieri. Eu, una, n-am făcut nimic rău. În fine, în afară de faptul că am fugit de poliție. Totul e din vina lui Claude și, dacă vreau să ajung înapoi acasă, n-am de ales, va trebui să discut cu ei. Acum, că am aflat că pașaportul meu a dispărut, cred că pricepi că nu am altă soluție. Sau poate vrei tu să mă luminezi la minte și să-mi oferi vreuna dintre găselnițele tale de escroc?

— *Merde*, zice Julien, clătinând din cap.

Cuvântul ăsta mi-l amintesc de la orele de franceză.
Înseamnă „rahat”.

— *Merde* și ție, spun, dând să-mi fac loc să trec pe lângă el.

— Dacă vrei să discuți cu poliția, n-ai decât. Ai să vezi, n-o să fie deloc bine. Oricum, eu n-o să fiu aici când vor veni. În clipa asta nu vreau să am de-a face cu ei.

— Unde te duci?

Trece pe lângă mine și iese pe hol, ia cheile de la mașină și deschide ușa de la intrare.

— *Unde* te duci? strig eu după el.

— E mai bine să nu știi. Ca să nu ai ce să le spui polițiștilor.

Urcă în mașină și iese derapând de pe alee, exact așa cum a făcut și fratele lui mai devreme.

Nu-mi vine să cred că m-a lăsat singură aici. Singură cuc în casa familiei Dubois. Și mama lui și cu Camille pe unde Dumnezeu or fi umblând? N-apuc însă să meditez mai profund la această problemă, că o altă mașină își face apariția pe alee.

E vopsită negru cu alb și are o sirenă pe capotă.

A avut dreptate Julien. S-au mișcat al naibii de repede.

— Spuneți-mi din nou când l-ați cunoscut pe Claude Dubois.

E ofițerul Laroche, polițistul cel înalt, subțire și brunet care ne-a urmărit peste tot prin Franța. L-am așteptat o jumătate de oră singură într-o cameră întunecoasă

zugrăvită în alb dintr-o secție de poliție din Lyon, apoi a venit și s-a așezat vizavi de mine la masă, cu o expresie rigidă și impasibilă.

— Așa cum v-am spus deja, l-am cunoscut sâmbătă seara la Plaza Athénée Hotel din Paris, îi răspund, încercând să-mi păstrez calmul.

— Vreți să spuneți că înainte de asta nu l-ați văzut și n-ați vorbit cu el niciodată? mă întreabă cu accentul lui franțuzesc puternic și cu ochii ca niște mărgele negre sfredelindu-mă.

— Da, așa este.

— Vă amintiți, sper, că am discutat și în urmă cu două zile, și am înțeles că în weekendul acesta urmează să vă căsătoriți. Dacă veți minți în legătură cu circumstanțele în care l-ați cunoscut pe domnul Dubois, asta n-o să vă ușureze situația și nu vă va ajuta să vă întoarceți la timp acasă.

Pe sub masă, îmi strâng genunchii cu palmele tremurânde. Nu vreau să-l las să vadă cât de nervoasă sunt. Pentru că dacă și-ar da seama, nu m-ar crede.

— L-am cunoscut pe Claude sâmbătă seara. Înainte de călătoria aceasta, nu mai fusesem niciodată în Franța.

— Și care a fost, mai precis, scopul vizitei?

— Am venit cu afaceri. Sunt organizatoare de evenimente și firma la care lucrez a organizat în weekendul trecut, la Paris, o conferință internațională pe tema predării limbilor străine.

— Înțeleg.

Notează ceva în carnețel, apoi își ridică privirea severă înapoi spre mine.

De fiecare dată când se uită la mine, îmi vine să mă fac mică, să mă ascund sub masă și să nu mai ies nicicând de acolo. Interogatoriul ăsta este de-a dreptul terifiant. Dar trebuie să îl privesc direct în ochi și să-mi păstrez cumpătul. La urma urmei, *nu* îl mint, așa că n-am de ce să-mi fac griji.

— Și de ce conducerea firmei a ales să vă trimită aici în ultima clipă tocmai pe *dumneavoastră*?

Cum de știu asta? Au discutat cu Angela? Sau, și mai rău, cu *Paul*?

— Șefa mea s-a îmbolnăvit grav chiar înaintea conferinței și n-a putut să facă deplasarea. Oricum, eu am fost cea care s-a ocupat de majoritatea problemelor legate de organizarea conferinței, așa încât nu am avut de ales.

— Chiar dacă urmează să vă căsătoriți în acest weekend? Dacă i-ați fi explicat, sunt sigur că șefa dumneavoastră ar fi înțeles că trebuie să rămâneți acasă pentru a pune la punct ultimele detalii ale nunții.

Acum a început să vorbească aiudoma lui Paul.

— Sigur că da, însă conferința nu urma să se întindă decât peste weekend. Duminică ar fi trebuit să zbor înapoi spre DC și aș fi avut suficient timp la dispoziție pentru ultimele pregătiri. V-am spus, Claude mi-a furat pașaportul, portofelul, valiza, totul. Evident, șefa mea

nu a avut cum să prevadă că toate astea se vor întâmpla cu o săptămână înaintea nunții mele.

Ofițerul Laroche își înalță sprâncenele negre și stufoase, cu aceeași expresie rece întipărită pe față, apoi notează iar ceva în carnețel.

— Spuneți-mi, domnișoară Turner, dacă nu l-ați cunoscut pe Claude înaintea acestei călătorii de afaceri, cum se face că ați înnoptat în casa familiei Dubois împreună cu fratele lui Claude, Julien, și de ce fugiți de poliție?

Dau să răspund, dar nicio vorbă nu-mi iese din gură. În schimb, pulsul mi se accelerează și obrajii îmi iau foc.

Însă în clipa când o expresie de satisfacție începe să se lățească pe față, și așa îngâmfată, a ofițerului Laroche, mă îndrept în scaun, decisă să nu îl las să mă încolțească. O să-i explic totul, din momentul când Claude mi-a strecurat droguri în paharul cu vin.

Două ore mai târziu, după ce le-am relatat celor doi ofițeri de poliție întreaga poveste, de la început până la sfârșit, stau singură în camera mohorâtă, cu speteaza incomodă a scaunului zdrelindu-mi spinarea, rugându-mă și sperând că se vor întoarce cât mai iute ca să mă anunțe că pot pleca. Că mă cred că n-am făcut nimic rău și că regretă că am fost târâtă fără voia mea

într-o asemenea încurcătură în țara lor. Și că îmi vor elibera un pașaport nou și îmi vor cumpăra un bilet de avion spre casă.

OK, poate că exagerez un pic cu astfel de speranțe. Dar ceea ce îmi doresc cu adevărat și cu toată ardoarea este să scap naibii de aici. Ce Dumnezeu, doar mă aflu într-o secție de poliție din Lyon. O *secție de poliție*. Și sunt interogată. Eu! Îmi vine să le urlu în față că am fost șefa de promoție în liceu, că am absolvit *summa cum laude* la Princeton, că sunt o tânără inteligentă, muncitoare și virtuoasă din DC, care nu ar visa niciodată, *niciodată* în viața ei să fure un pai și cu atât mai puțin să se lase prinsă într-o încurcătură cu un tip de teapa lui Claude Dubois.

Nimic din toate astea nu are însă pic de importanță, pentru simplul motiv că *sunt* prinsă într-o încurcătură cu cineva *de teapa* lui Claude Dubois — și anume frațele lui, Julien. Poliția știe de lenjeria de corp furată din magazinul din Annecy, iar judecând după privirile pe care polițiștii mi le aruncă de câte ori pomenesc numele lui Julien, știu *totul* și despre trecutul lui.

Dar ce altceva aș mai putea să fac de acum încolo? Le-am spus tot ce știu și probabil că am fost o proastă că am făcut-o fără a cere să mi se repartizeze un avocat, însă ce altă opțiune am avut? M-am concentrat pe încercarea de a mă dezvinovăți, în speranța de a putea părăsi Franța ca să ajung înapoi acasă până sâmbătă.

Bat darabana cu degetele în masa metalică și dintr-odată mă imaginez închisă în cine știe ce pușcărie franceză înfricoșătoare, fără telefon la dispoziție și fără ca familia să știe unde am dispărut, în timp ce niște colege de celulă ciudate încearcă să intre în vorbă cu mine.

Mă cutremur și-mi strâng pleoapele. *Nu*. Trebuie să gândesc pozitiv. Totul o să fie bine. N-ar fi trebuit să fug de poliție, n-ar fi trebuit să fur lenjerie intimă, n-ar fi trebuit să fac nimic din ceea ce am făcut în ultimele trei zile, dar sper că explicațiile mele i-au lămurit pe polițiști cu privire la motivele pentru care m-am luat după Julien și că, astfel convinși de nevinovăția mea, îmi vor da drumul.

Dar oricât de mult mă străduiesc să mi-i închipui pe cei doi polițiști intrând înapoi în camera în care mă aflu, afișând niște zâmbete largi pe față și spunându-mi că totul a fost o uriașă neînțelegere și că sunt liberă să plec, imaginea refuză să se formeze în mintea mea. Pe cine vreau să păcălesc? Exclus să facă așa ceva. M-am vârat până în gât într-o belea îngrozitoare cu o familie de escroci pe care poliția moare de poftă s-o bage după gratii. Ce motive ar avea să mă creadă că nu sunt amestecată în afacerile lor necurate, când toate indiciile dovedesc contrariul?

Mă cufund tot mai mult în disperare, în gură simt un gust amar și transpirația îmi curge pe gât. Ușa se dă de perete.

Mă aștept să-i văd pe ofițerul Laroche și pe ofițerul Fournier cu cătușele în mâini, conducându-mă spre o celulă de închisoare întunecoasă și umedă.

În schimb, dau cu ochii de un bărbat mai tânăr, îmbrăcat într-un costum negru și cu o cravată roșu-închis la gât, cu ochi căprui și pomeți puternici care seamănă în mod izbitor cu cei ai unui alt bărbat în a cărui companie am petrecut mult timp în ultima vreme... nu, e ridicol.

O, Doamne! Aceasta este probabil versiunea franțuzească a FBI-ului, venită să mă interogheze mai în amănunt. Ori să mă ducă într-o închisoare federală. Ori...

— Domnișoară Turner, zice bărbatul, apropiindu-se de masă.

— Da?

Scoate o insignă din buzunarul de la costum — o insignă ce aduce cu cea falsă pe care Julien mi-a arătat-o în holul de recepție de la hotel cu două zile în urmă — și în timp ce mi-o flutură prin față, inima mi se prăbușește în piept. Asta e. De acum e oficial. Sunt terminată.

— Sunt agent special și lucrez pentru guvernul francez. Am revăzut acuzele care v-au fost aduse și...

Dumnezeule! Nu.

— Vă rog, ascultați-mă. Nu am făcut nimic rău. Mă rog, am fugit de poliție, cu toate că ar fi trebuit să discut cu ei. Dar n-am nimic de-a face cu bărbatul acesta,

Claude Dubois. Nu sunt în stare să şterpelesc o gumă de mestecat dintr-un magazin, darămite să pun la cale o fraudă precum cea făcută de Claude. Vă rog să nu mă aruncaţi în închisoare. Sâmbătă mă mărit. Trebuie să mă credeţi. Şi...

— Domnişoară Turner, mă întrerupe agentul, vă rog, calmaţi-vă. Nu sunt aici ca să vă arestez şi nici ca să vă interoghez.

Îmi ridic capul, ochii noştri se întâlnesc şi abia atunci îi văd expresia caldă de pe faţă... şi din nou, nu ştiu de ce, dar mi se pare *familiară*.

— Nu?

Zâmbeşte.

— Nu. Sunt aici ca să vă anunţ că sunteţi liberă să plecaţi. Toate acuzaţiile împotriva dumneavoastră au fost retrase.

Mă holbez la el. Nu-mi vine să cred.

— Serios?

— Da, serios.

Mă ridic de la masă şi nu ştiu ce să fac sau ce să cred. Un lucru îl ştiu cu certitudine — c-aş vrea să-mi arunc braţele pe după gâtul lui şi să-i plantez un sărut mare pe obraz.

Mă stăpânesc totuşi.

— Mulţumesc, îi spun. Mulţumesc foarte mult.

Politeţea mea americană pare să fie prea mult pentru el, fiindcă îl văd că-şi trece greutatea, stingherit, de pe un picior pe celălalt şi se uită în jos.

— Deci pot să plec?

— Da, ați terminat cu interogatoriul. Banca dumneavoastră vă va rambursa banii care vă aparțin și puteți părăsi Franța.

Mă opresc în fața ușii.

— Domnule agent, nu mi-ați spus cum vă numiți.

Ridică o sprânceană.

— M-am gândit eu că veți remarca asemănarea. Sunt Guillaume Dubois. Înțeleg că i-ați cunoscut deja pe cei doi frați ai mei zilele acestea, *n'est-ce pas?*¹

Dau din cap în semn de încuviințare. Instinctul nu m-a înșelat.

— Deci dumneavoastră sunteți așa-zisul *prieten* despre care mi-a vorbit Julien, cel care i-a oferit un târg ca să scape de închisoare? Dumneavoastră ați fost omul lui de legătură în tot acest timp? Cel care i-a trimis mesajul telefonic și i-a cerut să mă împiedice să discut cu poliția? Și care i-a furnizat informații despre locurile unde urma să se îndrepte Claude și l-a ajutat mereu, pentru că și dumneavoastră vreți să găsiți tabloul... pentru a salva averea familiei?

Dă din cap.

— Da, e adevărat. Îmi pare rău că ați intrat fără voie în toată această încurcătură, domnișoară Turner. E ultimul lucru de pe lume pe care eu și Julien ni l-am dorit.

Nu mă pot stăpâni și pufnesc pe nas.

¹ „Nu-i așa?” (în lb. fr. în original).

— Poate că e adevărat în ceea ce vă privește, dar nu prea cred că lui Julien îi pasă de mine sau de orice altă femeie, în general.

Guillaume face un pas în față și asemănarea lui cu Julien e atât de puternică, încât rămân fără suflare.

— Vă înșelați, domnișoară Turner. V-a povestit Julien de ce s-a apucat de escrocherii?

— Ce contează? Ceea ce contează e că a furat de la femei nevinovate, că le-a distrus viețile și că l-a învățat și pe Claude să facă aceleași lucruri. Dacă n-ar fi fost el, n-aș fi dat de necaz.

— Da, Chloe, din păcate, aici ai dreptate. Și tot din păcate, lucrurile stau mult mai rău cu fratele nostru, Claude, iar *el* nu vrea să se schimbe. Cât despre Julien, a început cu escrocheriile în adolescență, ca să compenseze banii pierduți de tata, care era un mare cartofoar. Îi dădea banii mamei, ca să ajute la afacerile cu via, la îngrijirea casei și la creșterea mea, a fratelui și a surorii mele, când eram noi mici.

— Și mama voastră a știut cum câștiga el banii?

— Nu, până acum doi ani, când Julien a fost prins.

— Și tu, care provii dintr-o familie de cartofoari și de escroci, ai ajuns agent guvernamental. Logic, nu?

Ridică din umeri.

— Am găsit metode proprii de a face față defectelor tatei. În plus, am crezut, în mod greșit, că-n felul ăsta voi putea sta cu ochii pe frații meu. Ca să-i ajut din interior și să mă asigur că nu dau de belele mari. Dar,

după cum vezi, planul meu nu a funcționat..., altfel n-ai fi aici. Și de acum încolo, oricât de mult aș ține la frații mei, am terminat cu ei. Trebuie să am grijă de noua mea familie.

Face încă un pas spre mine și își așază un braț pe umărul meu. Și abia atunci zăresc o verighetă de argint pe inelarul de la mâna lui stângă.

— Îmi pare rău pentru tot răul pe care ți l-a făcut familia mea, Chloe. Și știu că nu crezi ce ți-am spus despre Julien, dar s-a schimbat și nu mai e același om.

— N-are importanță ce fel de om este Julien acum. Mă întorc acasă, la logodnicul meu, îi răspund eu pe un ton rece. Mulțumesc pentru ajutor, Guillaume. Măcar cu un membru al său familia Dubois n-a dat greș.

Ies din cămăruța cu aer închis și traversez secția de poliție înțesată de lume, fără să mă obosesc să verific dacă ofițerii mei preferați mai sunt pe aici. Nu vreau să le ofer ocazia să se răzgândească.

Împing ușile duble de la intrare și sunt conștientă că ar trebui să simt cum o greutate mare cât China mi s-a ridicat de pe umeri. Sunt liberă să părăsesc Franța. Îmi voi recăpăta banii furați de Claude. N-o să trebuiască să mai fug de poliție. Sau să mint. Și să mă ascund. Am terminat cu toate astea. Pot să plec.

Dar greutatea mă apasă în continuare. E tot acolo, în toată splendoarea ei. Cuvintele lui Guillaume mi se învârt prin mintea amestecată, făcându-mă să mă întreb de ce îmi pasă atât de mult de Julien și de motivațiile lui.

Nu va mai trebui să dau niciodată ochii cu Julien sau cu oricare alt membru al familiei lui de nebuni. Ar trebui să mă simt în al nouălea cer.

Ies pe strada animată, îmi ridic ochii spre cerul albastru senin și-mi spun că-i cazul să mă adun. A sosit vremea să încep să caut o cale de a mă întoarce acasă. A sosit vremea să mă întorc la Paul. Să mă căsătoresc.

Și să-l uit pe Julien.

Dar când îmi cobor privirea înapoi la strada aglomerată și la mașinuțele ce trec în zbor pe ea, zăresc un bărbat cu păr castaniu zburlit, o umbră de barbă și poameți proeminenți stând rezemat de o mașină bleumarin pe care o recunosc. Poartă o pereche de blugi uzați, un tricou roșu-închis și bocanci negri și se întoarce și stinge chiștocul de țigară aruncat pe jos, fără să-și dezlipească privirile de pe mine.

E Julien.

OPTSPREZECE

— Deci, înțeleg că ești o femeie liberă.

Ochii căprui ai lui Julien sunt impenetrabili, iar rânetul obraznic i s-a șters de pe față.

— Ce cauți aici? îl întreb.

— Văd că n-ai înțeles nimic, oftează și îmi îndeasă în mână un plic, după care se răsuțește să deschidă portiera mașinii.

Înăuntrul plicului sunt două coli de hârtie împăturate. Prima are desenată pe ea o rută de tren — este un bilet dus Lyon-Paris.

— Ce...? dau eu să întreb, însă când despățuresc a doua foaie, cuvintele îmi rămân în gât.

Air France. Un bilet dus. Plecare din Paris, de la Aeroportul Charles de Gaulle. Sosire în Washington, DC, pe Dulles International. *Mâine*.

Julien s-a instalat deja în spatele volanului.

— Pleci mâine-dimineață. Între timp, vei sta la mine acasă. Hai, urcă.

Expresia îi rămâne impasibilă, iar vocea seacă.

Mă așez pe scaunul pasagerului și observ că are ochii roșii și cearcăne mari și cenușii. Culoarea i s-a șters din obraji, barba îi e nerasă și neîngrijită, iar gropița a dispărut cu totul.

— Tu ai făcut toate astea? îl întreb. Ai cumpărat biletul de tren și biletul de avion și l-ai convins pe fratele tău să mă exonereze?

Julien pornește motorul, schimbând fără efort vitezele cu antebrațele lui bronzate și stând cu ochii ațintiți înainte.

— Măine-dimineața, în gara din Paris o să te aștepte cineva care o să-ți dea pașaportul.

— Un pașaport adevărat?

— Nu e furat, dacă asta vrei să afli.

— Dar cum ai rezolvat toate astea atât de repede? Doar ne-am despărțit acum câteva ore, și în timpul ăsta l-ai determinat pe fratele tău să mă șteargă de pe lista suspectilor, mi-ai făcut rost de un pașaport nou și mi-ai cumpărat bilet de tren și de avion. Pe bune, spune-mi, *cine ești?*

Într-un târziu, o gropiță, mică de tot, îi apare pe față.

— Văd că, deși ai stat mai mult de două zile cu un fost escroc, nu te prinzi prea repede.

Julien apasă mai tare pe accelerație în clipa când ne înscriem pe un drum de țară, lăsând Lyonul în urmă.

Clatin din cap și încerc să pun laolaltă piesele din puzzle.

— Deci s-a renunțat cu totul, sută la sută, la anchetarea mea?

— Da. Nu mai prezinți interes pentru ei. În fond, ești nevinovată, mă rog, cu excepția faptului că ai fugit de poliție și că ai furat un soutien dintr-un magazin. Poliția e pe urmele lui Claude, nu ale tale.

— Foarte bine. Pe urmele lui ar fi trebuit să fie de la bun început.

Încheieturile degetelor i se albesc pe volan, în timp ce expresia îi rămâne indescifrabilă.

Desigur. *Tabloul*. Dacă poliția îl găsește pe Claude înaintea lui Julien, tabloul ar putea dispărea, și odată cu el și via familiei.

— Guillaume nu te poate ajuta să dai de urma lui Claude înaintea poliției?

— Asta a încercat până acum. Dar de acum încolo nu mai are nicio putere.

— Cum adică nu mai are nicio putere? Pare să ocupe o funcție importantă, din moment ce e de ajuns să intre într-o secție de poliție și gata, sunt eliberată.

— Guillaume a făcut tot ce-a putut. Dacă ar continua, și-ar risca slujba. Are soție și un copil mic, așa că nu-i pot cere mai mult. A fost ultima favoare pe care mi-a făcut-o.

Tac, nu foarte convinsă că am înțeles bine.

— *Eu*? Asta vrei să spui? Că *eu* am fost ultima favoare pe care ți-a făcut-o?

Tăcerea lui Julien îmi confirmă temerea.

Nu-mi vine să cred că a făcut toate astea pentru mine, când nu mă cunoaște decât de două zile. *De ce?* De ce s-a zbatut atât de mult să mă ajute după ce i-am bușit mașina și, împotriva voinței lui, m-am dus la poliție și am dat declarații care îi incriminau fratele?

Mă gândesc la podgoria superbă, la frumoasa casă părintească în care a crescut Julien și la pierderea tatălui. La mama lui, acea femeie minionă și drăguță care zăcea, bolnavă, pe canapea ieri-seară. Un sentiment puternic de vină mă cuprinde. Nu vreau ca, din cauza mea, familia Dubois să piardă ultima șansă de a-și păstra averea.

— Trebuie să existe o cale. Ai idee unde ar fi putut duce Claude tabloul?

— Deocamdată nu mă pot gândi la tablou, îmi taie vorba Julien. Am alte lucruri de care trebuie să mă ocup acasă. Astăzi poți rămâne la noi și mâine-dimineață te duc eu cu mașina la gara din Lyon.

— Mulțumesc, Julien, îi spun eu cu blândețe. Nu era cazul să te străduiești atât de mult pentru mine.

Dă din cap, fără a-și întoarce fața spre mine.

Îmi sprijin capul de tetieră și trec în revistă evenimentele din ultimele trei zile. Tot ceea ce Julien mi-a spus că avea să se întâmple atunci când mă voi duce la poliție s-a adevărit. Nu m-au crezut. Și-au închipuit că sunt una dintre femeile acelea ușoare care lucrează pentru Claude și îl ajută cu escrocheriile lui.

Dar chiar și după ce am apelat la poliție, Julien a găsit o cale de a mă ajuta să mă întorc acasă, exact așa cum mi-a promis.

Arunc pe furiș o privire spre el și îmi dau seama că nu mi-l pot imagina făcând ceea ce Claude mi-a făcut mie. Nu mi-l pot imagina intrând într-un bar de hotel, făcând pe grozavul și tâlhărint o femeie nevinovată. Nu acum. Nu după ce și-a folosit ultima favoare primită de la Guillaume pentru *mine*.

Bărbatul care stă lângă mine, bărbatul lângă care am petrecut fiecare clipă în ultimele trei zile nu pare să aibă inima să facă așa ceva.

Dar, chiar dacă se presupune că a făcut ce a făcut pentru a-și ajuta familia, asta nu schimbă cu nimic faptul că *a furat* de la femei nevinovate asemenea mie. Și că l-a învățat și pe Claude. Prin urmare, deși a găsit o cale de a mă ajuta să mă întorc acasă, tot el se face parțial vinovat pentru faptul că am ajuns unde am ajuns.

Din acest motiv, știu că ar trebui să mă bucur că îl voi părăsi, că nu voi mai fi nevoită să vorbesc niciodată cu el. Știu că ar trebui să mă bucur că mă întorc acasă, la viața mea normală din DC și la logodnicul meu cel statornic, care n-ar ști cum să fure ceva nici dacă i-ai oferi instrucțiunile pe tavă.

Însă, în timp ce mașina ne hurducăie pe drumul de țară plin de curbe, mă întreb de ce simt așa o apăsare în stomac și de ce, atunci când încerc să îmi imaginez

figura zâmbitoare a lui Paul așteptându-mă mâine la aeroport, nu reușesc.

Imaginea refuză, pur și simplu, să apară.

— Un singur lucru vreau să te mai rog, înainte să pleci mâine, zice Julien în timp ce parchează mașina în fața casei părintești.

— OK... Ce?

— Când mama se va întoarce acasă, trebuie să ne purtăm ca și cum ai fi iubita mea. Și nu trebuie să le spunem, ei și lui Camille, că ai fost la poliție, și nici despre Guillaume. Și-ar da seama că ceva e în neregulă. O să pun eu la punct un alt plan, dar pe moment nu mă simt în stare să fac față unor femei nevrigoase.

— OK, spun, uitându-mă în jos la inelul de logodnă. Așa o să facem. Dar apropo, unde *sunt* mama ta și Camille? Și unde ați dispărut cu toții azi-dimineață?

— Mama e la spital. A trebuit s-o internăm în toiul nopții trecute.

— Oh!

Un sentiment puternic de vină mă inundă. Am fost atât de preocupată de propriile probleme, încât nici măcar nu m-am gândit la o asemenea posibilitate.

— Îmi pare foarte rău, îi spun.

— Trebuie să mă duc la spital să o văd.

— Desigur.

— Ușa e descuiată. Nu știu cât voi lipsi, dar poți să te servești cu mâncare și să folosești telefonul. Sunt sigur că ai de sunat câteva persoane.

— Mersi.

Deschid portiera, dar mă opresc înainte de a coborî.

— Sper din toată inima ca mama ta să-și revină.

— Mulțumesc!

Ochii noștri se întâlnesc pentru o fracțiune de secundă, apoi el își ferește privirea.

— Atunci ne vedem mai târziu? îl întreb.

— Da, ne vedem mai târziu.

Dă cu spatele și scoate mașina de pe alee, apoi gonește pe lângă șirurile de viță-de-vie și se face nevăzut.

Mă întorc cu fața spre casa masivă, cu obloane indigo pal ce încadrează ferestrele, mușcate roz și albe ce se revarsă din ghivece și lujeri de viță-de-vie care se cațără pe cărămida de un roșu închis. În timp ce merg încet pe alee către ușa din față, storcându-mi creierii după o idee pentru a-l ajuta pe Julien să salveze casa părintească, un vânticel cald se înalță, aducând cu el un parfum pe care nu l-am mai mirosit de ani de zile. Un amestec de lavandă și rozmarin.

Parfumul *mamei*.

Închid ochii și trag cu nesaț în piept aroma alinătoare. E atât de puternică și de reală — ca și cum mama s-ar afla aici, lângă mine. Aproape că îi simt mâinile

moi mângâindu-mi fața și îi aud vocea liniștitoare care îmi spune că mă iubește.

Parfumul mă învăluie și mă face să mi-o reamintesc pe mama într-un fel cum nu am reușit de șaptesprezece ani, de la moartea ei. Și-n clipa asta știu că e aici, cu mine. Și că poate, într-un mod straniu, a jucat și ea un anumit rol în rezolvarea lucrurilor.

Clipesc și deschid ochii, apoi mă uit la casă și la pantele domoale ce mă înconjoară. Mă simt de parcă aș vedea acum locul pentru prima oară. De parcă l-aș vedea prin ochii mamei.

E absolut minunat. Mamei i-ar fi plăcut la nebunie.

Vântul adie, însă, din nou și ia cu el parfumul mamei, lăsându-mă singură și tânjind după ea. Tânjind să îi pot cere să mă ajute să găsesc un mijloc pentru ca Julien să își salveze via.

Și, mai mult ca orice, tânjind să am ajutorul ei pentru ceea ce intenționez să fac.

— Paul, sunt eu, Chloe.

— Chloe, ce Dumnezeu se întâmplă? Unde ești?

— Sunt la Paris, Paul. Ascultă, am vești bune...

— Știu că nu ești la Paris, Chloe. Doi detectivi au venit azi-noapte la noi acasă și m-au chestionat ore în șir. Aveau niște fotografii cu tine într-o rochie roșie foarte scurtă și mi-au spus că fugi de poliție. Cu doi

frați escroci francezi. Și că te suspectează că ești implicată într-un soi de escrocherie împreună cu ei. Despre ce naiba e vorba? Nu-mi pot permite să fiu amestecat într-o asemenea porcărie. Ar putea să-mi afecteze cariera!

Vocea lui Paul se înalță mai ascutită ca oricând.

— Calmează-te, Paul. Pot să-ți ex...

— Nu-mi spune tu mie să mă calmez. Spune-mi ce mama naibii se întâmplă acolo. Și fără minciuni de data asta.

Mă înfior când mi-l imaginez pe Paul plimbându-se de colo-colo prin casa noastră din DC, urlând în telefon și, fără îndoială, trezind-o pe Sophie din somn. După care îmi dau seama că Sophie era probabil în casă și azi-noapte, când au fost acolo polițiștii. Ceea ce înseamnă că a aflat totul. Și mai înseamnă și că toată familia mea știe.

Respir adânc și încerc să-mi adun tot curajul, uitându-mă pe fereastra camerei lui Julien la peisajul liniștit de țară. Pot să o fac. Și după ce îi voi fi explicat totul lui Paul, va înțelege. Cum nunta este peste doar trei zile, trebuie să mă înțeleagă.

— Duminică dimineața, când ar fi trebuit să iau avionul înapoi spre casă, m-am trezit în camera mea de hotel de la Plaza Athénée cu lucrurile furate. Valiza, pașaportul, totul. N-am găsit în cameră decât rochița aia roșie pe care ți-au arătat-o polițiștii, și care, evident, nu-mi aparține.

— A intrat cineva prin efracție la tine în cameră?

Închid ochii. Ce n-aș da ca pulsul să mi se mai domolească! Acum însă trebuie să continui. Să-i spun lui Paul adevărul.

— În ultima noapte pe care ar fi trebuit s-o petrec la Paris, m-am dus să beau ceva la barul hotelului — o sticlă de apă minerală — și am cunoscut un bărbat pe nume Claude Dubois. Nu-mi amintesc mare lucru din noaptea aceea, dar știu că am acceptat un pahar de vin pe care mi l-a oferit și că el mi-a turnat ceva pe furiș în pahar... sunt sigură pentru că după aceea i-am permis să mă conducă în cameră. Deși de aici încolo nu îmi mai amintesc nimic și...

— L-ai lăsat să intre la tine în cameră?

— Da, însă așa cum ți-am spus, nu-mi amintesc nimic. Sunt sigură că mi-a turnat ceva în vin. Doar mă cunoști, Paul. Nu beau aproape deloc și niciodată nu te-aș înșela. Știi asta, nu-i așa?

Tăcerea care se așterne la telefon mă seacă la inimă.

— Paul?

— Nu știu ce să mai cred, Chloe. Poliția zice că ești anchetată pentru fraudă. Claude e numele unuia dintre frații ăia escroci francezi, așa mi-au spus. Te bănuiesc că ești mână în mână cu el și cu fratele lui. Și m-ai amestecat și pe mine în toată povestea asta, pentru că e vorba de contul nostru bancar comun.

— Paul, doar mă *cunoști*. Eu nu încalc regulile. N-am făcut în viața mea un lucru rău. N-am mințit niciodată, niciodată!

— Dar ce-ai făcut cu mine în ultimele trei zile?

— Ai dreptate. N-am vrut să te sperii. Am crezut că pot să-mi recuperez pașaportul și să mă întorc acasă fără ca tu să afli de încurcătura în care am intrat, și, în plus, n-am vrut să stric nunta. Lasă-mă să termin cu explicațiile, da? O să vezi, după ce vei auzi toată povestea, lucrurile vor căpăta sens. Și sunt convinsă că mă vei înțelege.

Paul scoate un pufnet sarcastic pe care mă decid să îl ignor. Continui cu explicațiile. Trebuie să-i spun totul. Acum, că am certitudinea întoarcerii acasă la timp pentru nuntă, trebuie să mă asigur că aceasta chiar va avea loc.

Așa încât în următoarea jumătate de oră îi povestesc totul. Mă rog, aproape totul. Las deoparte câteva detalii nesemnificative, ca de pildă faptul că Julien m-a sărutat în holul recepției de la Plaza Athénée Hotel, că m-am prefăcut că este soțul meu în autocarul cu Turul Romantic pentru Proaspăt Căsătoriți, că m-a văzut probând lenjerie intimă provocatoare într-un magazin, că am dormit în același pat cu el două nopți la rând, lucru pe care, după toate probabilitățile, îl vom repeta și diseară.

Amănuntele acestea sunt complet nerelevante. Și oricum, nu vor conta în momentul în care, sâmbătă, voi

păși în biserică pentru a mă mărita cu Paul. Atunci voi uita cu totul de Julien și de această călătorie dementă.

Sunt convinsă că așa se va întâmpla.

După ce termin de povestit tot ceea ce Paul trebuie să afle pentru a înțelege pe deplin ce mi s-a întâmplat în ultimele câteva zile și de ce nu i-am mărturisit adevărul până acum, aștept să îmi răspundă. Aștept să-l aud spunându-mi că mă iubește și că mă crede, că nu are nicio importanță ce s-a petrecut și că arde de nerăbdare să mă revadă și să ne căsătorim.

Dar viața nu e niciodată atât de simplă pe cât am vrea noi, nu-i așa?

— Spune-mi un lucru. Ce anume intenționei să faci cu acest Claude atunci când *de bunăvoie* l-ai adus la tine în cameră?

— Dar ți-am spus, Paul, nu-mi amintesc nimic din noaptea aia. Știu doar că mi-a dat să beau un pahar de vin la barul hotelului, dar după aceea nu mai știu mare lucru. Julien mi-a spus că fratele lui mi-a turnat pe furiș ceva în pahar, fapt care explică de ce i-am permis să mă conducă în cameră și de ce nu-mi mai amintesc nimic după asta.

— Cât de convenabil!

— Paul, asta e adevărul!

— Chloe, așa cum ți-am spus și mai înainte, nu știu ce să mai cred, mai ales că acum se pare că sunt și eu amestecat în toată încurcătura asta cu banca. Ceea ce ar

fi un dezastru pentru cariera mea. Cum ai putut să-mi faci așa ceva?

— Bine, dar ți-am explicat. Am fost exonerată aici, în Franța, ceea ce înseamnă că nici tu nu vei fi pus sub acuzare. Au terminat cu verificările asupra noastră. Poliția știe că nu am fost decât o victimă nevinovată a unei escrocherii a lui Claude și în momentul ăsta e pe urmele lui. Așa cum ar fi trebuit să facă de la bun început.

— Cum de ești așa de sigură că ai scăpat basma curată și că am scăpat și *eu*? De ce ai atâta încredere în Julien? Nu-l cunoști decât de două zile și e un fost escroc! Cum de a reușit ca, dând doar câteva telefoane, să te scoată din încurcătură? N-are sens.

— Măine mă întorc acasă și totul se va termina. Nu ești investigat și nu ai niciun fel de probleme cu legea. Cariera ta nu este în pericol. Totul va fi bine.

— Dacă vrei cu adevărat să te măriți cu mine sâmbătă, Chloe, atunci de ce nu mi-ai povestit ce se întâmplă când am vorbit prima oară la telefon? Dacă ai știut că ai fost drogată, sau mai știu eu ce, de către individul ăla, Claude, de ce nu mi-ai spus chiar atunci adevărul? Ce Dumnezeu, doar sunt avocat, un avocat bun, și, pe deasupra, logodnicul tău. Și așa fi putut, cu siguranță, să te ajut.

— Ăăă... n-am crezut că o să înțelegi. Și am fost convinsă că mă voi putea descurca de una singură, fără să pun pe jar restul familiei.

— Acum e prea târziu. Surorile tale și-au ieșit din minți. Sună tot timpul și țipă la mine la telefon. Azi-noapte, după ce au venit polițiștii, Sophie a vrut să urce în primul avion și să vină în Franța după tine. E convinsă că ai fost răpită. I-am spus că a înnebunit.

— Păi, într-un fel...

— Ascultă, Chloe, nu ai fost răpită. *De bunăvoie* l-ai chemat la tine în cameră pe tipul ăla. Și tot *de bunăvoie* l-ai urmat pe fratele lui prin toată țara aia nenorocită. Ce mama dracului, e clar ca bună ziua, n-ai fost răpită.

Mă cutremur. Paul n-a înjurat niciodată în prezența mea.

Și în clipa asta realizez că pe tot parcursul conversației nu m-a întrebat niciodată dacă sunt bine. Nu și-a manifestat supărarea pentru ceea ce mi-a făcut Claude și nici pentru faptul că Julien m-a târât prin toată Franța în vânătoarea lui nebună după tablou. Nu a părut gelos ori îngrijorat pentru mine și nici măcinat de vreun sentiment din cele pe care aş putea eu spera ca logodnicul meu să le nutrească auzind ce mi s-a întâmplat.

Dintre surorile mele, Sophie mă cunoaște cel mai bine. Știe că sunt o persoană ultracorectă, care se conduce după reguli stricte. Nu mă mir că și-a închipuit că am fost răpită. Pentru oricine mă cunoaște bine, aceasta ar fi singura explicație plauzibilă.

Dar Paul este îngrijorat pentru cariera lui. Pentru reputația lui.

— Acum trebuie să mă pregătesc să plec la serviciu, răsună vocea dură și rece a lui Paul în telefon.

— Ești bine? îl întreb.

— Cum, adică *bine*?

— Nunta mai rămâne valabilă pentru sâmbăta asta?

Îmi țin respirația, deloc sigură că vreau să îi aud răspunsul. Indiferent că ar fi da *sau* nu.

— Vino acasă și o să mai discutăm. Acum trebuie să plec la serviciu și să mă asigur că nimeni de la firmă n-a aflat despre catastrofa asta.

— Bine. Atunci ne vedem mâine-seară. O să-ți trimit un mail cu ora de sosire.

— O să vină Sophie să te ia. Oricum trebuie să fie mâine la aeroport ca să-i întâmpine pe ceilalți membri ai familiei tale de nebuni.

Mă cutremur din nou. Tonul mușcător al lui Paul îmi zgârie urechile.

— OK, atunci ne vedem când ajung acasă.

— Pa.

— La revedere, Paul.

Închid telefonul și mă holbez la el ore în șir, sau cel puțin așa mi se pare, iar ochii îmi sunt încețoșați de lacrimi și inima mea nu mai știe ce ar trebui să simtă.

NOUĂSPREZECE

Nu prea știu încotro mă îndrept sau când mă voi opri din mers. Tot ce știu e că trebuie să-mi limpezesc gândurile. Trebuie să mă autoconvinc că totul se va termina cu bine. Dar faptul că Paul a refuzat să-mi confirme că ne vom căsători sâmbătă îngreunează cumva situația.

Șiruri de viță-de-vie de un verde aprins mă înconjoară în timp ce înaintez de-a lungul unei poteci acoperite cu iarbă, cu soarele de început de după-amiază scaldându-mi fața. Ridic brațul și îmi trec mâna peste frunzele delicate care foșnesc în briza caldă de vară, iar când închid ochii am din nou senzația aceea. Același parfum alinător adie spre mine — e parfumul mamei.

Îmi înalț ochii spre cer și mă întreb unde o fi. Dacă e aici, cu mine, ori undeva, sus, veghindu-mi viața, acum atât de încurcată, și întrebându-se și ea cum se vor sfârși toate acestea.

Ce m-ar sfătui să fac? Și dacă ar fi aici, ce mi-ar spune ca să mă consoleze?

A trecut atâta vreme de când am văzut-o ultima oară, de când i-am ținut în palma mea mâna catifelată, încât aproape că nici nu-mi mai amintesc.

Continui să merg printre șirurile nesfârșite de viță-de-vie, cu păsărele ciripind în jur și răsfirând frunzele răcoroase între degete, și mă pomenesc dorindu-mi să rămân aici pentru totdeauna. Pentru că atunci când mă gândesc la dezastrul care mă așteaptă la întoarcerea acasă de mâine, groaza mă inundă ca o căldare de apă rece ca gheața aruncată în față.

Paul nu e sigur dacă vrea sau nu să mă mai ia de nevastă. Nu m-a crezut că n-am avut intenția să-l înșel. Și că nu sunt implicată, în niciun fel, în escrocheriile puse la cale de Claude.

Dacă m-ar cunoaște cu adevărat și dacă m-ar iubi necondiționat — așa cum îmi doresc eu să fiu iubită de viitorul meu soț —, n-ar trebui să aibă încredere în mine? După opt ani de stat împreună, n-ar trebui să știe că niciodată nu aș intra deliberat în astfel de încurcături?

Când mă gândesc cum a tot repetat întruna expresia *de bunăvoie*, mă cutremur.

Mai rău, când îmi amintesc de felul cum mi-a vorbit despre cariera lui, de parcă ar fi vorba de cineva, de o persoană, și nu de ceva, de parcă pierderea ei ar fi cel mai îngrozitor lucru care i s-ar putea întâmpla, îmi vine să vomit.

Nu pierderea *mea* ar trebui să fie lucrul cel mai îngrozitor care i s-ar putea întâmpla?

Pe de altă parte, dacă ar fi să mă pun în locul lui și dacă ar fi să mă gândesc cum aş reacţiona eu într-o situaţie similară întâmplată lui, trebuie să recunosc că nici eu nu m-aş grăbi să-l cred. Privite din punctul de vedere al unui cuplu stabil de oameni cu serviciu și cu o viaţă lipsită de evenimente, toate astea par o adevărată nebunie. În plus, cu toate că nu m-am implicat *de bună-voie* în escrocheriile lui Claude, prin faptul că am ales să îl urmez pe Julien și să fug de poliție am contribuit și eu, în mod cert, la dezastru. Și, încă și mai rău, l-am mințit pe Paul în legătură cu tot ce s-a petrecut.

Trebuie să mă revanșez față de Paul, îi datorez asta. E speriat și supărat pe mine. Lucru foarte normal, având în vedere toată situația asta. Dar o să-i treacă. Măine voi fi acasă și vom discuta totul pe îndelete, iar sâmbătă ne vom rosti jurămintele, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Înaintez pe poteca sărutată de soare, încercând să mă imaginez pășind în biserică spre Paul, și din nou nu reușesc să-mi proiectez în minte fața lui.

În schimb, chipul care îmi invadează visul cu ochii deschiși despre nuntă nu aduce defel cu cel al lui Paul. E o față aspră și nebărbierită. Are părul zburlit și ochi câprui mari și o gropiță în obrazul drept.

Scutur din cap și încep să înaintez mai repede. Ce caută *el* în capul meu? Totuși, oricât de mult încerc,

nu-mi pot șterge chipul lui din minte. Când parfumul mamei mă izbește iarăși drept în față, purtat de o altă pală a vântului de vară, o iau la goană. Alerg orbește, trăgând cu disperare aer în piept și clipind din ochi ca să înlătur lacrimile care amenință să-mi țâșnească din ochi și să mă facă să simt lucruri pe care nu le-am simțit de ani de zile.

Refuz să las lacrimile să curgă și continui să alerg. Alerg atât de repede și atât de concentrată, cu ochii ațintiți asupra potecii pline de iarbă din față, încât aproape că mă împiedic în clipa când poteca se sfârșește brusc într-o căsuță albă de pe un deal ce domină întreaga vie.

Mă opresc pe verandă și mă aplec, cu mâinile spijinite pe genunchi, ca să-mi recapăt suflul. Mă cuprinde amețeala și oboseala și realizez că n-am mâncat și n-am băut nimic toată ziua.

Ca o escroacă ce sunt, nu mă obolesc să ciocănesc, ci apăs clanța ușii vopsite în roșu aprins și intru în căsuța asta nostimă, de modă veche, locuită de persoane necunoscute.

— E cineva acasă? strig.

Înainte ca locatarul nebănuitor să apuce să răspundă, îmi prind piciorul într-un șevalet prăfuit și mă prăbușesc, iar un tablou mare se răstoarnă drept lângă mine. La naiba!

Din noul punct de observație de pe podeaua improșcată cu vopsea, mă uit în jur la căsuță și remarc izbitoarele

lucrări de artă atârinate pe fiecare centimetru de perete, întinse peste masa de bucătărie și sprijinite de șevalet. Artistul a pictat apusuri de soare pline de căldură ce învăluie malurile Senei, peisaje splendide cu Turnul Eiffel, Luvrul, Champs-Élysées. Fiecare imagine surprinde Parisul altfel, într-un stil absolut unic care îți taie pur și simplu respirația, însă un lucru au toate în comun — un cuplu tânăr înlănțuit într-o îmbrățișare senzuală, pasională. Căldura îmbrățișării lor emană din pânze și se insinuează în oasele mele obosite.

Clipesc ca să-mi alung lacrimile din ochi și refuz să recunosc că gândul care m-a săgetat la vederea acestor cupluri imaginare ce se sărută în Paris a fost acela că o *singură* dată când am fost îmbrățișată de un bărbat am simțit o astfel de pasiune arzătoare.

Iar bărbatul *nu* era Paul.

Mă ridic, împleticindu-mă, și merg direct în bucătărie, fără să-mi pese că artistul s-ar putea întoarce acasă. La naiba cu tablourile astea stupide! Trebuie neapărat să mănânc ceva, dacă nu vreau să leșin. Îmi torn un pahar cu apă, îl golesc, apoi găsesc o roată de camembert și niște pâine într-un coș și mă apuc pe loc să le devorez.

După ce rad aproape o jumătate de roată de brânză și beau un alt pahar de apă, îmi simt capul ceva mai normal, iar amețeala începe să cedeze.

Însă confuzia rămâne. Și în timp ce chipul bărbatului cu care sunt de opt ani pare cumva să se fi șters

permanent din mintea mea, cel al bărbatului pe care îl cunosc de numai două zile s-a întipărit aici, în mine, și refuză cu încăpățănare să se dea dus.

Așez coșul cu pâine la loc pe masă și zăresc o sticlă plină cu Beaujolais, cu dopul scos, pe blatul de bucătărie prăfuit. Înșfac sticla, mă așez iar la masă și-mi torn pe gât o înghițitură uriașă de alcool fructat.

Mai sorb de câteva ori din vin și, ca prin farmec, confuzia dispare, ca și amintirea oribilei conversații avute cu Paul.

Singurul lucru care rămâne este fața lui Julien.

Îmi aplec capul la același nivel cu sticla și decid să continui să beau până ce și ea va dispărea.

— Chloe, trezește-te!

O voce joasă și îndepărtată mă strigă. Probabil că visez.

— Chloe! zice iar vocea, de data asta mai tare.

O mână caldă îmi cuprinde obrazul, apoi cealaltă mă prinde pe după gât. Flutur din gene și deschid ochii, îi închid la loc, apoi îi deschid iarăși.

Obraji nerași, ochi căprui îngrijorați și o claie de păr castaniu mă întâmpină.

— Ce cauți aici? îl întreb în timp ce-l las să-mi așeze o pernă sub cap.

— M-am întors de la spital și te-am căutat prin toată casa. Am crezut că ți s-a întâmplat ceva rău. M-am gândit că poate Claude s-a întors și că... în fine, nu contează.

Clatină din cap și expresia de îngrijorare i se șterge de pe chip.

— Înțeleg că ai făcut o plimbare. Flutură sticla goală prin fața mea. Și ai găsit niște vin.

Bleah! Stomacul mi se face ghem când mirosul de alcool plutește spre mine.

— Ia chestia asta de la nasul meu.

Se abține să nu rânjească.

— Bun, deci ai devenit o bețivă. N-am crezut c-o să ajung s-o văd pe asta.

— Nu sunt bețivă.

— Sigur că nu, zice și mă trage, proptindu-mă în șezut.

— Cât e ceasul? întreb și strâng din pleoape ca să-mi împiedic capul să se mai învârtă.

— Trei.

Capul mi se bălăbăne dintr-o parte în alta și, în clipa când mă întorc pentru a-l privi pe Julien în ochi, observ că și capul lui se bălăbăne.

La naiba, nu mi-a trecut beția.

Julien își așază mâinile pe umerii mei.

— Ești cam amețită, nu? Te simți bine?

— Mmhm. Sunt bine. Doar un pic...

— Beată? termină el fraza în locul meu.

— Dacă așa vrei să-i zici.

— Trebuie să mănânci ceva, zice în timp ce mă reazemă de pernele canapelei și se ridică în picioare.

— Am mâncat. Am mâncat niște brânză camenaburt.

— Vrei să zici camembert?

— Așa am zis și eu.

— Asta e tot ce ai mâncat astăzi? Niște brânză?

Se răsuțește pe călcâie și se îndreaptă spre bucătărie, mormăind ceva în barbă. Închid ochii și îl aud forfotind, și dintr-odată un gând îmi vine în minte.

Mă salt iute de pe canapea și mă reped în bucătărie.

— Trebuie să plecăm de aici!

Mă prind cu mâinile de blatul din bucătărie ca să nu cad. Pesemne că m-am ridicat prea brusc în picioare.

Se întoarce spre mine și văd că are o expresie amuzată.

— Ce tot spui?

— Nu suntem la tine acasă, sâsâi eu. Am intrat prin efracție în casa unui artist. Nu putem să-i mâncăm omului mâncarea. Trebuie să plecăm de aici. *Acum.*

Râde și se întoarce cu fața spre frigider.

— Tu ești cea care a intrat prima prin efracție și care a furat vinul și brânza. Dacă e ca unul din noi să dea de necaz, tu ești aceea.

O senzație de leșin mă cuprinde și camera se învârte cu mine.

— Nu-mi pot permite să dau de alte necazuri. Trebuie să plecăm de aici.

— Liniștește-te, îmi aruncă el peste umăr. Casa e a mea.

— Ce?

— E casa mea. Am cumpărat-o de la tata când m-am mutat înapoi aici, acum doi ani. Nu locuiesc în casă cu mama decât de când a murit tata.

— Oh, zic, și un sughiț îmi scapă printre buze.

— Așa că ai pătruns prin efracție în casa *mea* și ai furat brânza și vinul *meu*. Ar trebui să pun să fii arestată.

— F-f-foarte amuzant, mă bâlbâi eu și mă uit din nou la tablourile înfățișând cupluri sărutându-se în Paris ce împodobesc fiecare suprafață goală a casei. Stai așa, *tu* ești artistul? *Tu* ai pictat toate tablourile astea?

— Da, eu. Și n-am fost deloc încântat să văd cum *cineva* a dat buzna aici și mi-a dăruit tabloul la care lucram, zice ridicând din sprâncene, după care așază un platou cu fructe, legume și pâine în fața mea și umple un pahar mare cu apă. În caz că-ți faci griji, cu toate că, din câte se pare, puțin îți pasă, tabloul pe care l-ai trântit pe podea e intact. Acum stai jos și mănâncă.

Uluită, mă prăbușesc pe scaunul de bucătărie.

— Nu ți-am *trântit* dinadins tabloul, m-am împiedicat de el. Mai bine spune-mi de ce nu mi-ai zis până acum că pictezi? Și unde ai învățat să pictezi așa de

bine? Mai ai și alte secrete? întreb și iau o felie de morcov pe care mi-o îndes în gură.

Julien se așază de partea cealaltă a mesei și mă urmărește cum ciugulesc din mâncare. Se sprijină de spătarul scaunului și oftează.

— Voi, femeile, sunteți așa de melodramatice. Tot ce vreau eu este să duc o viață simplă. Să stau în căsuța mea, să pictez, să beau vin și, desigur, să ajut poliția la prinderea unor escroci, așa ca mine. Dar atâta timp cât sunt femei în viața mea, o astfel de existență nu e posibilă.

Mă încrunt la el peste masă, cu toate că în secret sunt bucuroasă că mi-a pregătit platoul ăsta. Niciodată n-am mâncat fructe și legume atât de delicioase.

— Cred că, de fapt, îți plac dramele, spun eu.

— Asta-i ridicol. Niciunui bărbat nu-i plac dramele.

— Nici măcar francezilor?

— Nici măcar francezilor.

— Ei bine, cum eu sunt femeia *cel mai puțin* melodramatică pe care o vei întâlni vreodată, dacă sunt *prea* melodramatică pentru gustul tău, atunci...

Îmi pierd șirul și las fraza suspendată în aer. Căpșuna gigantică din gura mea mă împiedică să-mi amintesc ce-am vrut să spun.

— Atunci...? întreabă Julien.

— A, nu știu. Oricum, ai înțeles.

Râde și pielea din jurul ochilor i se încrețește.

— Deci, în sfârșit, am de-a face cu versiunea *relaxată* a lui Chloe. Ți-a luat ceva vreme, știi?

— Nu sunt relaxată, îi spun cu gura plină de căpșune.

— Nu? ridică el din sprâncene. Și de ce nu, mă rog? Doar ai fost exonerată și ești liberă să pleci. Poliția n-o să te mai deranjeze. Și mâine te întorci acasă. Cum de nu ești măcar un pic mai relaxată?

— Foarte adevărat. Așa că-ți mulțumesc, știi tu, zic, fluturând un braț încolo și încoace, pentru că te-ai ocupat de toate astea. Dar am o problemă. O problemă *uriașă*. Logodnicul meu nu știe dacă mai vrea sau nu să se căsătorească sâmbătă cu mine.

Zâmbetul lui Julien dispare.

— Asta da problemă.

— Doi detectivi au venit la noi acasă și l-au chestionat, iar familia mea a aflat și când voi ajunge acasă va fi oribil. Orrrrribil, bolborosesc în timp ce închid ochii și-mi iau capul în mâini.

— Chestia cu vinul are acum mai mult sens.

— Și tu te-ai îmbăta dacă ai fi în locul meu. Îmi ridic privirea. Scuză-mă. Trăncăn întruna despre mine, ca și cum nimic altceva n-ar mai conta pe lumea asta. Cum se mai simte mama ta?

— Un pic mai bine. O s-o externeze peste vreo două ore.

Zâmbesc.

— Ce veste bună! Atunci de ce te-ai mai întors acasă? De ce n-ai rămas cu ea la spital?

Ochii îi fug în jurul mesei, apoi se ațintesc asupra mea.

— Am vrut să mă asigur că ești bine.

— Oh, exclam eu și simt cum roșesc. Mersi.

Dintr-odată îmi amintesc cum am țipat la Julien azi-dimineață și cum i-am spus că merită tot ce e mai rău. Că merită să piardă via. Și că nu-mi pasă dacă nu va găsi niciodată tabloul ăla de Manet.

— Știi, rostesc eu încet, plimbând o grămăjoară de morcovi prin farfurie, îmi pare rău pentru ce ți-am zis azi-dimineață. Că meriți să pierzi casa. N-am vorbit serios. Mă rog, în clipa aia am vorbit serios. Dar numai pentru că eram supărată fiindcă aflasem de trecutul tău de escroc. Însă nu vreau ca tu ori familia ta să pierdeți via. E așa de frumos aici.

Ochii căprui ai lui Julien sclipesc.

— Nu face nimic. La urma urmei, ai avut dreptate. După câte am făcut, nu merit nimic bun.

— Nu e adevărat.

— Poate că nu e de ajuns să te schimbi. Poate că răul pe care l-am făcut mă va urmări toată viața.

Clatin din cap.

— Nu. Eu cred că toată lumea are dreptul la o a doua șansă.

— Voi, americanii, cu optimismul ăsta al vostru!

— Dar acum faci lucruri bune. Ai grijă de mama ta. Încerci să-ți ajuți familia. Și, crede-mă, știi *tot* ce e de știut despre ajutoratul familiilor nebune. Asta am făcut toată viața. Mă rog, toată viața după ce a murit mama.

— Îmi pare rău. N-am știut că ți-ai pierdut mama. Când a murit?

— Acum mult timp, când aveam doisprezece ani. A murit la nașterea meziniei din familia noastră.

— Cred că ți-a fost tare greu, erai destul de mică. Și pentru mine a fost greu să-mi pierd tatăl și doar sunt un bărbat în toată firea.

Vâr încă o căpșună în gură și încep să mestec.

— Greu e prea puțin spus. Dar e-n regulă acum... deși mult timp n-a fost deloc OK. Anxietatea tatei a urcat până la tavan în perioada aia, când a fost nevoit să crească de unul singur trei fete și un bebeluș, așa că eu am pus umărul la treabă și am preluat îndatoririle mamei. De fiecare dată când tata sau una dintre surorile mele o lua razna, eu interveneam și salvam situația. Și mă *asiguram* că totul revenea la normal. Asta fac și acum. Iar lui Paul nu îi prea place, pentru că din cauza asta nu am timp mai mult să am grijă de *el*. În plus, nu ajută nici faptul că surorile mele se poartă ca niște nebune când suntem toate împreună, iar el nu tolerează femeile în doze mari. Dar nu contează, trebuie să accepte asta fiindcă nu are de ales, din moment ce se căsătorește cu domnișoara „Chloe pentru orice eventualitate”.

Pentru că asta sunt eu. Omul pregătit să facă față oricărui dezastru provocat de ceilalți.

Julien se uită în ochii mei gânditor.

— Dar de tine cine are grijă? Cine curăță dezastrele pe care le lași tu în urmă?

— Eu nu las dezastre în urmă.

— Nu? Atunci cum ai descrie călătoria ta în Franța? Drept o aventură?

— Ai dreptate. Cu excepția ultimelor câteva zile, în viața mea n-am provocat niciun dezastru. Dar tu? Și tu pari singurul care rezolvă situațiile pe aici.

— Dar eu sunt bărbat. Se presupune că bărbații trebuie să aibă grijă de familiile lor. E obligația noastră.

— Asta e o concepție cam învechită, nu crezi?

Își trece mâna peste lemnul neted al mesei și degetele lui le ating în trecere pe ale mele. Deschide gura și dă să spună ceva, apoi o închide brusc.

— Ce voiai să zici?

Clatină din cap.

— Nimic.

— Uneori minți la fel de prost ca și mine. Ce voiai să zici? Spune-mi.

— Dacă eu aș fi logodnicul tău, aș avea grijă de tine. Nu invers.

Mintea mea amețită de vin face un salt înapoi, la visul cu ochii deschiși despre nuntă pe care l-am avut în vie acum câteva ore. Îmi amintesc că nu am fost capabilă să-mi șterg din minte imaginea lui Julien în timp

ce mă îndreptam spre altarul unde Paul ar fi trebuit să mă aștepte.

Nu. Nu. E ridicol.

— Dar Paul are grijă de mine, spun, încercând să adopt un ton încrezător. Numai că el e... altfel. Noi doi avem o relație mai modernă. Genul ăla, știi tu, în care partenerii sunt egali în toate. Iar eu am o carieră. Nu e nevoie ca el să mă întrețină.

— Și dacă vă mutați în Pennsylvania? mă împunge Julien. Atunci n-o să te întrețină el?

Aproape c-am uitat de Pennsylvania.

— Paul știe foarte bine că n-o să vreau să ne mutăm acolo.

— Ești sigură?

Nu vreau să mai discut pe tema asta.

— Ce-ai de gând să faci în legătură cu tabloul?

— Deocamdată n-am reușit să-mi fac un plan.

— Hm, se pare că amândoi avem de rezolvat niște probleme tare încurcate.

— Da, așa se pare. Stă cu ochii fixați asupra mea, apoi își întoarce privirea. Cred c-ar fi bine să mă duc acum la spital. Mama și Camille așteaptă să le iau și Guillaume va ajunge și el acolo din clipă în clipă.

— Desigur.

Mă ridic de la masă, simțindu-mă ceva mai sigură pe picioare cu atâta mâncare în stomac, însă în clipa când un nou sughiț îmi scapă printre buze, îmi dau seama că beția nu mi-a trecut încă.

Julien râde și mă răsucesc cu fața spre el.

— Ce ți se pare așa de amuzant?

— După ce ajungi acasă, cred că ar trebui să te apuci de băut vin. Ai să vezi, face bine la sănătate.

— Dacă zici tu, îi răspund, însă în secunda următoare mă lovesc cu șoldul de colțul mesei. Au!

— Hai să ne întoarcem acasă. Și culcă-te cât timp stau eu la spital, ca să-ți treacă beția.

— OK.

Oi fi eu beată, dar nu într-atât încât să nu observ că Julien și-a așezat palma pe șalele mele în timp ce mă conduce pe lângă tablourile înfățișând cuplurile care se sărută în Paris și ieșim în aerul curat și cald de afară. Nu pot să nu observ nici că nu-și ia mâna de pe mine tot timpul cât străbatem drumul printre șirurile de viță-de-vie.

Ceea ce mă fac, însă, că nu observ e faptul că îmi place.

DOUĂZECI

— Deci ea e noua iubită americană a lui Julien! Z-a trezit ji ea, în fine! zbiară un bătrânel rotofei, cu o bere-tă neagră care abia dacă-i acoperă creștetul chel și cu o mustață încărunțită.

Rămân în pragul ușii din spate a casei lui Julien, încă buimacă după cele patru ore de siestă de după beție, și o mulțime de francezi așezați la o masă lungă, pregătită, pare-se, pentru o fiestă, își întorc capetele spre mine.

Noua iubită americană a lui Julien.

Dumnezeule!

Bătrânelul îmi zâmbeste cu toți dinții, după care se ridică de la masă. Dincolo de bereta lui, văd soarele apunând peste vie. Individul se apropie cu un mers legănat de mine, se apleacă și mă sărută pe amândoi obraji.

— Eu zunt Pierre-François, unchiul lui Julien. Se apleacă și mai tare și îmi șoptește la ureche cu o voce răgușită: Julien ne-a zpus că eji o fată frumoază, dar nu m-am așteptat ză fii aja de frumoază!

Julien i-a spus unchiului lui că sunt frumoasă? Se vede treaba că mica piesă pe care am pus-o în scenă a fost doar începutul, din moment ce nu numai mama, ci întreaga lui familie crede că noi doi suntem împreună.

Obrajii îmi iau foc și îi surând la rîndul meu lui Pierre-François, uitându-mă între timp la ceilalți oaspeți, care continuă să mă cerceteze cu interes, aruncându-și șoapte înfundate peste masă.

— Vino, îmi ordonă Pierre-François, așezându-și ferm o mână pe umărul meu. O ză te prezint eu reztului familiei. Se apleacă și-mi șoptește din nou, de data asta cu un glas mai dulce: Zunt nijte nebuni cu toții, aja că nu te zperia ji n-o lua la fugă. O ză aibă Julien grijă de tine — el e cel mai normal dintre noi.

Dacă un fost escroc care lucrează sub acoperire pentru guvern și pictează în secret portrete de cupluri sărutându-se în Paris e cel mai normal dintre ei, familia asta are probleme foarte serioase.

Fac înconjurul mesei și caut din ochi printre membrii familiei figura lui Julien, a lui Camille ori a mamei lor, însă în schimb dau peste un amestec de trăsături ale lor pe fețele care așteaptă să mă salute — ochi de un căprui intens, păr închis la culoare, de la nuanțe de castaniu la negru, și chiar câțiva pomeți înalți, la fel ca ai lui Julien.

Pierre-François începe din stînga și înaintează de-a lungul mesei înspre dreapta, prezentându-mă pe rînd tuturor celor douăsprezece rubedenii ale lui Julien

venite să ia cina afară, pe terasa acoperită de crengi de copaci.

— Ea e mătuja Caroline, vărul Aurélien, unchiul Manu, zoția lui Manu, Coralie...

După Coralie, pierd șirul și mă mulțumesc să zâmbesc politicos fiecăruia și să răsucesc inelul cu diamant în interior, ca să nu se vadă. Am uitat să-l scot de pe deget înainte de a coborî din dormitorul lui Julien. Dar Julien nu m-a anunțat că-i voi cunoaște întreaga familie lărgită.

Când familionul își mută atenția de la mine și începe să-și treacă din mână în mână prima dintre cele cinci sticle de Beaujolais care stau cu dopurile scoase pe masă, simt atingerea familiară a unei mâini pe șale.

Căldura îmi cuprinde șira spinării când mă întorc și-l văd pe Julien cu un rânjel lățit pe față și ținând în mână cealaltă un platou aburind cu pui, orez și legume.

— Văd că ai făcut deja cunoștință cu familia mea.

Dau din cap, în timp ce mătușa Caroline — sau o fi mătușa Coralie? mă rog, nu contează — îmi îndeasă în mână un pahar cu vin.

— *Merci*, îi spun zâmbind, cu gândul că mă va apuca greața doar mirosindu-l, dar când parfumul fructat îmi gădilă nările, simt cum stomacul îmi chiorăie de foame.

Julien așază platoul în mijlocul mesei, apoi se apleacă și îmi șoptește la ureche:

— Nu trebuie neapărat să bei vin. O să-ți aduc apă.

— E în regulă, îi răspund.

Îmi aruncă o otheadă amuzată, apoi mă conduce spre un scaun gol de la mijlocul mesei.

— Uite, stai aici. Camille și cu mine o să aducem restul mâncării într-un minut, după ce o trezim pe *Maman*. Am pregătit un quiche și o salată.

Îmi face cu ochiul, după care traversează terasa și dispare în casă, lăsându-mă în mijlocul grupului de francezi voioși și vorbăreți.

De ce m-a inclus Julien în cina asta de familie? Nu ar fi fost cu mult mai simplu pentru el să-mi spună să rămân sus, în dormitor?

— Chloe, ești *végétarienne*? mă întreabă peste masă una dintre mătuși, întrerupând șirul de întrebări cu privire la Julien pe care mi le pun în gând.

Dau din cap afirmativ și iau o înghițitură de apă, ținându-mi tot timpul mâna stângă pe sub masă.

— Ce interesant! Azta e o cheztie tipic americană, nu?

— De fapt, nu am mulți prieteni acasă care sunt vegetarieni, așa ca mine. Și presupun că-n Franța sunt și mai puțini.

Unchiul Manu scoate un mormăit.

— O viață fără carne. Nici nu îmi pot imagina așa ceva!

Izbucnesc cu toții în râs și-și trec o baghetă din mână în mână, rupând din ea fără să le pese de firimiturile ce cad pe masă. Râsetele lor pline de căldură plutesc în

briza molcomă de seară și nu mă pot abține și mă alătur lor.

— Zpune-ne, Chloe, zice una dintre verișoarele lui Julien după ce râsetele se sting, cum l-ai cunoscut pe Julien? El ne-a poveztit că zunteți împreună de puțin timp, dar îmi dau zeama din felul cum vorbește despre tine că e îndrăgozit lulea.

Mă înec cu apa și încep să tușesc tare, iar lacrimi îmi apar în ochi. Ce naiba e cu mine? Doar știu că Julien e un mare mincinos. A trebuit să se prefacă și să pretindă că sunt iubita lui pentru că așa i-a spus mamei lui, așa că, indiferent ce le-a povestit după asta celorlalte rude, n-a făcut decât să joace teatru.

Când reușesc, într-un târziu, să-mi calmez tusea, observ că toată lumea stă cu ochii pe mine, în așteptarea unui răspuns. Deschid gura, deloc sigură de ceea ce o să bălmăjesc. Dar dintr-odată atenția tuturor se mută spre ușa casei, unde Julien și cu Camille stau lângă mama lor.

Uf, de data asta am scăpat!

Toți membrii familiei schimbă priviri îngrijorate în timp ce Julien și Camille, fiecare ținând-o pe mama lor de un braț, o conduc spre un scaun din capul mesei. Mama lui Julien e palidă, are părul turtit de la atâta stat în pat și ochii obosiți.

Se face liniște și mama lui Julien își ridică privirea, zâmbește slab și murmură ceva în franțuzește, după care toată lumea izbucnește în râs, iar discuțiile se reiau

în jurul mesei. Apoi ea aruncă pe furiș o privire spre mine și-mi face cu ochiul.

Îi răspund cu un surâs, apoi îi văd pe Julien și Camille cum se reped înapoi în casă și reapar după câteva secunde cu patru platouri uriașe încărcate cu mâncare.

— *Oh la la!* chițăie una dintre mătuși, adulmecând mirosul de quiche cu crusta doar ușor maronie, din care se scurge brânza topită. *Ça sent bon!*¹

— *Julien, t'es le meilleur chef de cuisine, tu sais!* răcnește verișoara Aurélie și se servește cu o felie generoasă de quiche.

Am impresia că tocmai l-a lăudat pe Julien că e cel mai bun bucătar, dar nu sunt sigură. Vorbesc cu toții atât de repede, încât mi-e greu să țin pasul.

— *Mais bien sûr il le sait! Il est vaniteux, mon frère!*² îi strigă Camille lui Julien înainte de a sorbi lung din paharul cu vin și a izbucni în hohote de râs.

OK, de data asta mă simt pierdută cu totul. Julien dă ocol mesei, cu cel mai mare și mai relaxat zâmbet pe care i l-am văzut până acum, apoi se așază lângă mine. E îmbrăcat cu o cămașă albă cu guler și și-a suflecat mânecile, iar brațele lui musculoase și bronzate se întind peste masă pentru a-i servi pe ceilalți.

Își trece un braț pe după speteaza scaunului meu și îmi șoptește la ureche:

¹ „Ce bine miroase!” (în lb. fr. în original).

² „Sigur că știe [că e cel mai bun bucătar]. Fratele meu e un îngâmfat!” (în lb. fr. în original).

— Îți rămân dator.

Mă tulbur la atingerea mâinii lui pe umărul meu și a pielii antebrațului său pe ceafă.

— Cu plăcere. La urma urmei, ți-am *bușit* mașina. Ai tăi au aflat de chestia asta? îi șoptesc la rândul meu.

— Lui *Maman* nu-i place oricum mașina asta. Va răsufla ușurată că a scăpat de ea. Dar nu, încă nu i-am spus. O să-i spun că a furat-o Claude.

Chicotește și-și toarnă un paliar mare de vin roșu.

— N-am știut că aveți o reuniune de familie în seara asta, spun eu cu blândețe printre zâmbete.

Restul familiei pălăvrăgește în continuare tare, furculițele zăngăne la contactul cu farfuriile, paharele se ciocnesc unul de altul, așa că Julien e obligat să ridice glasul ca să-l pot auzi.

— Vezi tu, am ratat cina tradițională de familie din fiecare duminică. Și astăzi, în drum de la spital spre casă, *Maman* mi-a spus că vrea să fie în compania rudelor. Și că numai mâncarea și familia o pot ajuta să se simtă mai bine. Așa că am pregătit cina, și acum iată-ne.

— Vrei să spui că tu ai pregătit toate astea?

Dă din cap.

— Lui Camille nu-i place să gătească, așa că mama m-a învățat pe mine. Îmi place la nebunie să creez feluri noi de mâncare, să arunc înăuntru diverse ingrediente și să văd ce iese. Într-un fel, seamănă cu pictatul, știi?

— Uau! Deci ești un pictor și un bucătar nedescoperit. Incredibil!

Mă uit la puiul de pe masă, la legumele înăbușite în unt, la salata frumos colorată și la quiche-ul aburind și stomacul meu tânjește să se umple cu felurile astea minunate. Nu-mi vine să cred că Julien a preparat totul de unul singur. Cum nici Paul și nici eu nu știm să gătim, iar eu nu am niciodată suficientă energie ca, la sfârșitul unei zile lungi de muncă, să încropesc ceva, ne-am obișnuit să comandăm cina acasă.

— Și mamei îi plăcea mult să gătească, îi mărturisesc eu lui Julien. A început să mă învețe când eram mică, dar, după ce a murit, tata a optat pentru cine la microunde și pentru macaroane cu brânză.

— Macaroane cu brânză? repetă Julien, încruntându-se.

— Voi, aici, în Franța, nu prea mâncați mâncare procesată, nu-i așa?

Clatină din cap.

— O parte din legumele pentru cină le-am cules de acolo, din grădină, zice, arătând cu capul în dreapta. Cât despre *poulet...*, pardon, voiam să zic pui, l-am cumpărat de la o fermă din josul străzii, iar vinul, sigur, se știe de unde provine. Așa că da, francezii nu se dau deloc în vânt după mâncarea care nu e proaspătă.

— Probabil că de-asta sunteți atât de slabi.

— Aha, deci ești de acord cu mine că francezii sunt mai sănătoși decât americanii?

— N-am spus asta.

— Glumesc, zice și rupe o bucată de pâine, pe care mi-o întinde, apoi gesticulează spre masă. Vezi tu, mie îmi plac familiile mari și nebune. Nu pot să înțeleg cum unii oameni pot trăi fără așa ceva. Ele dau sare și piper vieții.

— Am crezut că nu-ți plac *dramele*.

— Mmm, da. Așa am spus, nu? zice și îmi aruncă o privire șireată. Ei bine, am mințit. Ador *dramele*.

Râsetele și glumele continuă în timp ce sticlele de vin sunt consumate cu viteză record, iar mâncarea dispare de pe platouri până la ultima bucățiță. Și, cum conversația se poartă în cea mai mare parte în franceză, nu înțeleg nimic, însă Julien se mai oprește din când în când din vorbit ca să-mi traducă.

Nu mă deranjează să stau aici, pierdută în ceața necunoașterii limbii franceze. Cu toate că am alungat aproape cu totul aburii beției trăgând un pui de somn după episodul de depresie, mă simt mai mult decât un pic indispusă la gândul că în mai puțin de douăzeci și patru de ore voi fi acasă, încercând să-mi rezolv problemele cu familia, cu logodna, cu viața mea. În secret, sper că pălăvrăgeala în franceză va continua neîntreruptă pe tot parcursul cinei, ca să nu fiu nevoită să răspund altor întrebări despre *noua mea relație* cu Julien.

Însă, pe la jumătatea mesei, starea de spirit se schimbă dintr-odată, devenind sobră. Pierre-François se ridică și se îndreaptă spre capul mesei, unde mama lui Julien își șterge o lacrimă din ochi. Își așază o mână pe umărul ei, apoi înalță paharul.

— *À Jacques*¹, spune cu ochii brusc tiviți cu roșu.

— *À Jacques*, repetă toți ca un ecou, ridicând paharele.

Realizez că se referă la tatăl lui Julien. Ridic și eu paharul și sorb un pic, lăsând licoarea cu parfum fructat să mi se scurgă pe gât. Arunc o privire spre Julien, ai cărui ochi strălucesc cu blândețe și căldură, ațintiți asupra mamei lui.

Mi se rupe inima când îl văd cum se întoarce spre sora lui, care își șterge și ea o lacrimă stingheră de pe obraz. Julien îi zâmbește, ciocnește paharul cu ea, apoi ia o înghițitură de vin.

— *À papa*², spune el.

— *À papa*, repetă Camille.

Julien își drege glasul, apoi se întoarce spre mine.

— Din ceea ce ai auzit până acum despre tata, probabil că ți-ai creat impresia că n-a fost un om prea bun. Dar, în ciuda defectelor lui, era cel mai vesel om din lume, iar pe mama a făcut-o fericită. I-ar fi plăcut de tine. Păcat că nu-i aici în seara asta ca să te cunoască.

¹ „În amintirea lui Jacques!” (în lb. fr. în original).

² „În amintirea tatei!” (în lb. fr. în original).

Mă uit în sus, spre cer.

— Poate că e acolo sus, cu mama.

Julien zâmbește.

— Sper. Dacă semeni cu mama ta, sunt sigur că a fost o femeie frumoasă.

Mă foiesc pe scaun, îmi las privirile să cadă și mă întreb de ce se obosește Julien să-mi spună vorbe dulci când rudele lui nu se uită la noi.

— Văd că ai băut din vin, zice Julien, dând din cap spre paharul meu. După ce ți s-a întâmplat astăzi, eram convins că n-o să mai bei în viața ta.

Rânjetul drăcesc i-a revenit pe buze.

Dau să răspund, dar o voce feminină mă strigă din capătul celălalt al mesei. Mă răsucesc și o văd pe mama lui Julien privindu-mă cu un zâmbet mic schițat pe fața palidă.

— Sunt sigură că n-ai făcut atâta drum până aici ca să vezi niște francezi bătrâni plângând. În plus, soțul meu n-ar fi vrut să fim triști. Ar fi fost mulțumit că Julien și-a găsit *în fine* o femeie atât de drăguță. *Alors, racontez-nous l'histoire!*¹ Cum l-ai cunoscut pe fiul meu?

Arunc o privire spre Julien și sper că nu se așteaptă să răspund. La urma urmei, *el* este un mincinos mult mai versat. Spre uimirea mea însă, obrajii lui sunt un pic mai îmbujorați ca de obicei, iar gura îi rămâne de această dată închisă.

¹ „Bun, acum spune-ne povestea!” (în lb. fr. în original).

Mama lui Julien înalță din sprâncene.

— Poate că povestea nu e potrivită pentru cină. Am dreptate?

O, Doamne! Își închipuie că noi doi am avut o aventură de o noapte. Mă întorc din nou spre Julien, în speranța că va născoci ceva credibil de povestit. Dar imediat îmi amintesc cum le spusese tinerilor căsătoriți din autocar că mă cunoscuse pe o plajă de nudiști. *Merde.*

— Nu, *Maman*, nici vorbă, o asigură el. Eram la Paris cu... ăăă... afaceri și am văzut-o pe Chloe ieșind dintr-un hotel, și... Lasă fraza în aer și ochii i se opresc asupra mea. Apoi continuă: Iar în momentul când am văzut-o, am știut că e o persoană lângă care vreau să petrec mult timp. Așa că am sărutat-o.

— Așa a fost, Chloe? Fiul meu te-a zărit pe o stradă din Paris și, pur și simplu, te-a sărutat?

Stomacul meu face tumbe când îmi amintesc de buzele lui Julien apăsate peste ale mele în holul recepției de la Plaza Athénée. Un hohot de râs nervos îmi scapă printre buze.

— Da, exact așa s-a întâmplat.

— *Oh la la.* Povestea asta seamănă cu tablourile lui Julien, nu-i așa? Nu pot să cred că ai venit cu el aici. Probabil că ești o fată deosebită, Chloe.

Restul familiei chicotește, fără să-și ia ochii de la mine.

Mama lui Julien își împreunează mâinile și un zâmbet șiret și puțină culoare îi inundă obrazii.

— Știți ceva, asta mi-a amintit de un cântec.

— *Maman*, zice Camille pe un ton ca de fetiță care bate cu piciorușul în pământ.

— *Tais-toi, ma fille! Va chercher mon disque de Charles Trenet.*¹

Camille se scoală și pornește cu pași apăsați spre casă, fără să-și ascundă dezaprobarea față de cele spuse de mamă — orice ar fi fost.

— Ce se întâmplă? îi șoptesc eu lui Julien.

— Sper că-ți place să dansezi.

— Ce?

Înainte să apuce să-mi explice, un cântec franțuzesc vechi se revarsă de pe fereastra bucătăriei în aerul înmiresmat de vară.

Mama lui Julien își lasă privirea zâmbitoare asupra noastră și oboseala pare să-i fi pierit, ca prin minune, din ochi.

— *Dansez!*² ne poruncește, arătând cu capul spre curticica umbrită de copaci de lângă masă.

Julien chicotește, mă ia de mână și mă conduce spre curte.

— Doar n-ai de gând să dansezi? șuiet eu, prefăcându-mă că zâmbesc în timp ce îl urmez.

¹ „Taci, fata mea! Du-te și caută-mi discul lui Charles Trenet” (în lb. fr. în original).

² „Dansați!” (în lb. fr. în original).

Nu răspunde. Își strecoară brațul drept pe după mijlocul meu și mă trage spre el.

— *Quelle chanson, Maman?*¹ țipă Camille de după geam, pe un ton iritat.

— *La Romance de Paris*, îi strigă mama lui Julien, sorbind din vin și privindu-ne răbdătoare.

— Nu-ți face griji, conduc eu, se înalță vocea lui Julien peste melodia veselă care se revarsă în noaptea caldă de vară.

Înainte să apuc să protestez, mă învâрте, apoi mă trage la pieptul lui și-i simt răsuflarea fierbinte pe obraji și mâna cum mă strânge de mijloc. Mă legăn cu el pe ritmul rapid, conștientă că toți ochii sunt ațintiți asupra noastră — noul *cuplu* ce pare să fi aprins o scânteie de bucurie unei familii care tocmai a suferit o mare pierdere.

Și încerc să *nu* savurez momentul. Încerc să-mi spun că nu este decât un act al piesei pe care am pus-o în scenă. Că nu mă distrez incredibil de bine cu Julien ori cu familia lui numeroasă și mare amatoare de petreceri. Că-i fac, pur și simplu, o favoare pentru că m-a ajutat să mă întorc acasă la timp pentru nuntă.

Dar nu pot să ignor senzația de confort pe care o simt în brațele lui, fiorul pe care învârtitul cu Julien prin curte îl trezește în mine și nici gândul chinuitor că în clipa asta noi doi *nu* jucăm teatru.

¹ „Ce cântec, mamă?” (în lb. fr. în original).

Julien își ține obrazul nebărbierit aproape de al meu și fredonează cântecul franțuzesc vechi, rostogolind versurile scurte ale melodiei ce îmi amintește de filmele alb-negru care îi plăceau atât de mult mamei.

— Ce spun versurile? îl întreb, după ce mă răsucesc din nou și mă trage înapoi la pieptul lui.

Julien mă strânge și mai tare și o expresie de dorință îi traversează ochii.

— Se iubesc de numai două zile. Uneori găsești fericirea în durere. Dar acum că s-au îndrăgostit, destinul — sau *soarta* — nu le mai e potrivnică. *Asta* e romanța pariziană.

Dintr-odată, uit de spectatori, a căror pălăvrăgeală se stinge undeva, în fundal, și tot ce mai aud e textul melodiei, care se repetă la nesfârșit în mintea mea.

Romanța pariziană. De numai două zile. Fericire în durere. O soartă care nu mai e potrivnică.

Toate urmele zilelor turbulente pe care le-am petrecut împreună se șterg atunci când brațele lui Julien mă răsucesc prin această bucată magică de paradis în care nuanțe de portocaliu și roz se învâlburează pe cer, pe deasupra capetelor noastre, aruncând raze aurii în jos, pe pantele domoale ale viei.

Și-n clipa asta uit de Paul. Și de nunta noastră. De Claude, care mi-a furat pașaportul. De trecutul lui Julien. Și de faptul că dansul ăsta nu e decât un spectacol pe care îl jucăm în fața familiei lui.

Pentru că în aceste scurte momente, în timp ce mă relaxez în brațele lui și-l las să mă învârtă prin curte, simt cu adevărat că trăiesc.

Simt că *asta* ar putea fi viața mea... *soarta* mea.

Și în timp ce cântecul continuă și fiecare vers ne aduce tot mai aproape de clipa când dansul se va termina, când ne vom duce cu toții la culcare, când mă voi trezi dimineața și voi părăsi pentru totdeauna via și nu îi voi mai vedea niciodată pe Julien sau familia lui, îmi dau seama că nu vreau ca lucrurile să se sfârșească aici.

Nu cântecul. Nu momentul. Nu timpul petrecut aici.

Julien își freacă obrazul neras de fața mea.

— La ce te gândești?

Scutur din cap, încercând să îmi alung sentimentele care, într-o clipită, s-au instalat adânc în mine și refuză să se dea duse. Însă cu fiecare rotire a șaoldurilor noastre, cu fiecare strângere a mâinii lui Julien pe talia mea, cu fiecare privire plină de dorință pe care mi-o aruncă, straturi după straturi din armura în care m-am înfășurat de la moartea mamei încep să se destrame. Și tot ce mai rămâne este adevărul.

Barba nerasă a lui Julien nu mai e neîngrijită, ci sexy. Brațele puternice care mă învăluie îmi dau un sentiment de siguranță și știu că dacă aş aluneca, m-ar prinde. Știu că nu m-ar lăsa să cad.

Pentru că asta a făcut el dintotdeauna pentru familia lui. Și asta a făcut și pentru mine în ultimele trei zile.

A vegheat asupra mea. M-a împiedicat să mă prăbușesc. Și asta fără ca măcar să mă cunoască.

— Chloe? întreabă el din nou, aducându-mă cu picioarele pe pământ.

— Da? șoptesc eu, și-n clipa următoare observ că restul familiei a format perechi și s-a alăturat dansului nostru în curtică, fără să ne mai acorde atenție.

— La ce te gândeai?

— La nimic. Adică, doar că... nimic, bolborosesc eu, ferindu-mi ochii și cu inima bubuindu-mi în piept.

Râde și îmi aruncă un zâmbet care mă topește toată, până în străfunduri.

— Știi, o să-mi fie dor de tine după ce o să pleci mâine.

O fierbințeală îmi cuprinde corpul în timp ce el mă strânge mai tare de mijloc și mă trage mai aproape la piept, până ce nasurile noastre se ating.

Nu răspund. Nu sunt capabilă să rostesc o vorbă. Nu fac decât să mă legăn în brațele lui, cu ochii lui căprui sfredelindu-mă și buzele atât de apropiate, încât îmi vine să leșin.

Julien îmi ia obrazul în palmă, apoi îmi înalță capul.

Și înainte să pot gândi limpede ori să îi dau un răspuns rațional, buzele lui moi și pline sunt peste ale mele.

Închid ochii și mă las în voia sărutului, iar barba lui nerasă îmi mângâie obrazul, răsuflarea lui e fierbinte și încărcată de dorință și mâinile lui mă strâng. Iar în clipa

când mă aștept să se smulgă din îmbrățișare și să-mi șoptească la ureche că n-a făcut decât să joace teatru, că nu a fost nimic serios, buzele lui mă apasă și mai tare. Își plimbă mâinile în sus, de la talie spre umerii mei, apoi îmi cuprinde ceafa și își împinge corpul tare în pieptul meu care pulsează, făcându-mă să zvâcnesc, să simt durere în locuri unde n-am mai simțit nimic de ani de zile... ori poate niciodată.

Buzele noastre se despart, însă își ține mâinile în-lănțuite în jurul gâtului meu și nasurile noastre se ating în continuare, iar ochii lui mă privesc iscoditori.

— Tot te mai gândești? îmi șoptește Julien.

Clatin din cap, mută.

Dar mă *gândesc*. Mă gândesc la faptul că acesta a fost cel mai amețitor sărut de care am avut vreodată parte. Și la faptul că după ce mă voi întoarce mâine acasă pentru a mă angaja să-mi petrec tot restul vieții alături de Paul, nu voi mai trăi niciodată un asemenea moment.

Sau, mai precis, nu voi mai cunoaște niciodată pe *cineva* ca Julien. Pentru că, oricât de mult l-aș iubi eu pe Paul, el e exact opusul lui Julien.

Julien dă să deschidă gura pentru a rosti ceva, dar îmi așez un deget pe buzele lui.

— Șșt!

Îmi apăs obrazul de obrazul lui și corpurile noastre se mișcă iar la unison, de data aceasta pe o melodie lentă. Nu vreau să aud ce ar avea de zis. Pentru că, orice ar fi, nu mă simt în stare să-i fac față.

Dansăm în tăcere alături de celelalte cupluri din familia lui și rotocoalele roz de pe cer se transformă treptat într-un albastru întunecat, iar mănunchiurile de stele strălucitoare înconjoară luna plină și falnică. Și iată că revine — aroma de lavandă și rozmarin.

Mă întreb dacă mama e aici, cu mine, în clipa asta. Și dacă ar fi, mi-ar spune ca mâine să mă întorc acasă și să mă mărit cu Paul?

Sau mi-ar spune să am încredere în sentimentul acesta copleșitor pe care îl simt în adâncul ființei mele, dar deocamdată nu reușesc să-l înțeleg pe deplin, și să rămân aici, în brațele lui Julien, cât mai mult timp cu putință?

DOUĂZECI ȘI UNU

Dansul s-a terminat, rudele lui Julien au plecat și vântul a prins să se-ntețească, aducând cu el o răcoare ce mă aduce înapoi la realitate.

Ce-am făcut? Doar sunt *logodită*. Sunt cu Paul de opt ani și înainte de a ajunge aici, în Franța, acum trei zile, nici măcar n-am flirtat cu un alt bărbat. Și acum, uită-te la mine. Am dansat cu un fost escroc și l-am sărutat. *L-am sărutat!* Și-n plus, de față cu familia lui.

Logodită sau nu, nu pot nega că fierbe ceva în mine. Un sentiment pe care nu l-am mai trăit până acum, nu în cei opt ani petrecuți alături de Paul și nici înainte. Un sentiment pe care sper să îl pot da uitării mâine, când voi zbura înapoi spre casă și voi încerca să îmi salvez viitoarea căsnicie.

Însă în clipa când intru în bucătărie și-l urmăresc pe Julien cum își încordează umerii lați când ia o oală gigantică și o freacă pentru a o curăța, simt cum mă topesc toată. Julien se răsuțește spre mine și în ochii lui căprui mari citesc aceeași dorință, și atunci știu. Știu că nu-mi va fi deloc ușor să îl uit.

— Pot să te ajut cu ceva? mă ofer eu.

— Camille și cu mine o să ne ocupăm de toate.
Du-te și odihnește-te.

— Ești sigur?

Mă gonește spre ușă, așezându-și mâna pe șalele mele și transmițându-mi fiori pe șira spinării.

— Du-te, repetă. Odihnește-te.

Mă întorc ca să plec, încercând să-mi calmez nervii și să reacționez normal după toate câte s-au petrecut, și o surprind pe Camille privindu-mă încruntată. Nu spune nimic, dar își mijește ochii, se răsuțește și începe să frece un platou cu atâta furie, încât mă tem că o să-l spargă.

Mă înfior. Camille a aflat adevărul. Știe că sunt lo-godită. Știe că eu și Julien nu formăm un cuplu și că i-am mințit pe toți membrii familiei. Și, evident, nu-i convine. Dacă cineva ar face așa ceva familiei mele, și eu aș fi furioasă.

Ceea ce *nu* știe e că eu am sunat la poliție și le-am dat numărul de înmatriculare al mașinii lui Claude *sau* că Julien și-a folosit ultima favoare acordată de Guillaume pentru a mă ajuta. Ies din bucătărie, îndreptându-mă spre scări, și realizez că Julien a avut dreptate să nu le spună lui Camille și mamei lui despre confrun-tarea mea cu poliția de azi-dimineață. Într-adevăr, n-ar fi avut niciun rost să complice și mai mult o situație și așa scăpată de sub control.

Ajung la jumătatea treptelor scârțâitoare și o aud pe mama lui Julien că mă strigă.

— Chloe, tu ești?

Mă răsucesc și o văd stând întinsă pe canapeaua din living, sorbind apă dintr-un pahar și răsfoind un vechi album cu poze.

— Vino și stai cu mine, mă îndeamnă, bătând încet cu palma în perna de alături.

Are un aer atât de blând, cu ochii ei căprui și calzi și vocea dulce și suavă, încât nu pot să nu mă simt vinovată că am mințit-o. Apoi îmi spun că oricum voi pleca mâine și că Julien va fi cel care va da explicații familiei. La urma urmei, este treaba lui.

Totuși, am mințit-o. Și faptul că în ultimele trei zile n-am făcut altceva decât să mint întruna nu ajută ca lucrurile să-mi fie acum mai ușoare.

Îmi zâmbește cu dragălașenie când mă așez pe canapea lângă ea.

— De când te-am văzut ieri-seară, mi-am zis că ai ceva special. Ceva care mi s-a părut familiar. Nu mi-am dat seama ce, dar am simțit aici. Își duce o mână la cap. Ai avut vreodată senzația asta? mă întrebă.

Dau din cap în semn de aprobare, fără să am idee unde vrea să ajungă.

— Așa că m-am gândit la asta toată ziua. Chiar și la spital tot la asta m-am gândit. M-am gândit la tine. Și m-am întrebat de ce am impresia că te cunosc. Iar când te-am văzut dansând cu Julien, mi-am dat seama.

Uită-te aici, bate ea cu degetul într-una dintre fotografiile din albumul așezat în poală.

Mă aplec în față, intrigată. Dar aerul refuză să-mi mai iasă din plămâni în clipa când dau cu ochii de *ea*.

Ochii săi verzi flirtează cu aparatul de fotografiat. Părul castaniu-roșcat, lung și ondulat, îi flutură în vânt, iar dealurile cu pante domoale ale podgoriei se întrevăd imediat în spate. Zâmbește fericită și pare tânără și fără griji, de parcă toată viața ar fi a ei. De parcă nimic n-ar putea să o oprească.

E mama, așa cum mi-o amintesc de când eram mică.

Iar când mă uit la femeia care stă lângă mama în fotografie — minionă, păr întunecat și rar, ochi căprui mari și un zâmbet dulce pe față —, o recunosc pe mama lui Julien.

— Femeia din fotografie este mama ta, nu-i așa? mă întreabă mama lui Julien, scoțându-mă din transă.

Îmi ridic ochii spre ea, cu râsuflarea tăiată și inima bătându-mi cu putere în piept.

— Da, e mama mea.

Și-n clipa aceea totul îmi revine în minte. Discuția avută cu mama cu puțină vreme înainte de a muri la nașterea celei mai mici dintre surorile mele. Călătoria ei în Franța. Femeia pe care o cunoscuse atunci și al cărei nume îl alesese pentru bebelușul nenăscut.

— Tu ești Magali? o întreb, încă nevenindu-mi să cred că mama mea stă alături de mama lui Julien într-o

fotografie făcută chiar aici, la vie, că *asta* e Magali despre care mi-a povestit în ziua când ne-am plimbat pe malul Potomacului, când mă luase de mână și îmi spusese că *uneori o fată simte nevoia să își întindă aripile*.

Mama lui Julien dă din cap.

— Da, eu sunt Magali. Ți-a povestit despre mine?

— Da. Și i-a dat numele tău surorii mele. Înainte să...

Mama lui Julien îmi acoperă mâna cu mâna ei.

— Știu, *chérie*. Știu că mama ta a murit.

— Oh, spun și simt câteva lacrimi sărate cum îmi tâșnesc din ochi.

Mă uit în jos la poză. Nu pot să cred că e ea.

— Nu pot să cred că a fost *aici*, la via *asta*, cu tine. Că *tu* ești Magali despre care mi-a vorbit.

Mama lui Julien scoate fotografia din album și mi-o întinde.

— Poftim, e a ta.

— Mulțumesc, spun și o lacrimă mi se scurge pe obraz.

Continui să mă holbez neîncrezătoare la poză, copleșită la vederea frumoasei mele mame care a stat, cu atât de multă vreme în urmă, *acasă la Julien*.

— Mama ta a fost unul dintre oamenii cei mai buni și mai drăguți pe care i-am cunoscut. De cum am văzut-o, am simțit că între noi s-a creat... cum se zice, o legătură? Da, o legătură. Ne-am împrietenit imediat ce a venit în vizită la noi. I-a plăcut foarte mult aici, să știi.

Mi-a spus că via asta e unul dintre locurile cele mai frumoase pe care le-a văzut în viața ei. I-a plăcut și vinul... da-da, dacă îmi amintesc eu bine, am băut împreună mult vin cât a stat aici, adaugă, chicotind în sinea ei.

— Mama a locuit aici, în casa asta?

— Da, la vremea aceea, tatăl lui Julien și cu mine obișnuiam să găzduim oaspeți. Mama ta a fost ultima persoană venită în vizită la noi înainte să-l am pe Julien.

Mă uit din nou la poza pe care o țin în mână. N-am observat înainte, dar e acolo. O mică umflătură în burta lui Magali.

— Erai însărcinată cu Julien când a fost făcută poza?

— Da, zice și se mângâie pe stomac. Greu de crezut, dar au trecut mai bine de treizeci și patru de ani de când am făcut fotografia asta în vie. După ce a plecat din Franța, mama ta și cu mine am corespondat. Știu despre căsătoria cu tatăl tău și despre tine.

Ochii i se aprind, ca și cum și-ar fi amintit ceva.

— Știi ceva, am păstrat scrisorile, spune.

— Serios?

Măinile îmi tremură la gândul de a atinge scrisorile pe care mama le-a compus cu atâta vreme în urmă.

— Da. Uitasem de ele. Au trecut atâția ani. Dar cred că îmi amintesc exact unde le-am pus. Vino să-ți arăt.

O urmez în camera de lucru mică, unde descuie un dulap cam șubred și scoate dinăuntru o cutie veche de

pantofi. Cotrobăie prin ea câteva clipe, apoi extrage o coală de hârtie împăturită, îngălbenită de vreme, și zâmbește.

— *Voilà.* Îmi întinde scrisoarea. Mai sunt și altele înăuntru, sunt sigură, adăugă.

Continuă să scotocească prin cutie, iar eu respir adânc și mă holbez în jos, la foaia de hârtie.

Scrisul înflorat al mamei îmi sare imediat în ochi, așa cum s-a întâmplat de fiecare dată, și mă face să îmi amintesc de mâinile ei pale și moi și de personalitatea ei caldă și plină de viață.

Dragă Magali,

Ça va?¹ OK, știu, sunt groaznică, dar cam la atâta se rezumă franceza mea. Mă bucur tare mult că tu vorbești englezește, altminteri prietenia noastră nu ar mai fi la fel de frumoasă. Îți scriu ca să te anunț că acum trei săptămâni am născut-o pe minunata mea Chloe. Până s-o văd, nu mi-am închipuit vreodată că aș putea iubi pe cineva așa de mult. E un înger. Sper ca într-o zi să o cunoști. Ai avut dreptate. A fi mamă e cel mai mare dar de la Dumnezeu.

Sper că micul Julien e bine și abia aștept ziua când voi putea să îmi aduc fetița la via ta fermecată, locul meu favorit din toată lumea, iar ea și cu Julien se vor putea juca împreună (în timp ce noi două vom savura, desigur, o sticlă din vinul vostru nemaipomenit).

¹ „Ce mai faci?” (în lb. fr. în original).

Bisous¹ ție și lui Jacques și à bientôt!²

Claire

Clipesc ca să-mi alung lacrimile din ochi și mă uit iarăși la scrisul mamei. E incredibil. De neimaginat.

Mama a vrut să mă aducă aici, la via asta.

Și iată-mă, la șaptesprezece ani de când m-a părăsit.

O privesc pe Magali cu ochi încețoșați, pierdută în gânduri și în amintiri și tulburată de gravitatea celor întâmplate.

Magali mă privește cu blândețe, apoi întinde brațul și-mi șterge o lacrimă de pe obraz. Îmi dă un vraf de scrisori.

— Lui Claire i-ar fi plăcut să le ai tu. Îmi ia mâinile între ale ei și le strânge. Nu l-am văzut niciodată pe fiul meu atât de fericit ca-n seara asta, când a dansat cu tine. Trebuie să-i mulțumim mamei tale că te-a adus la noi.

Buzele mele schițează un surâs tremurător și, dintr-odată, stând aici cu mama lui Julien, mă simt copleșită de un sentiment de gratitudine pentru bunătatea ei, pentru faptul că mi-a oferit acest dar de la mama la atâția ani după moartea ei.

Dar după aceea stomacul mi se strânge când îmi amintesc cum am mințit-o pe Magali, cum am făcut-o

¹ „Sărutări” (în lb. fr. în original).

² „Pe curând!” (în lb. fr. în original).

să creadă că formez un cuplu cu fiul ei și că voi rămâne în viețile lor.

Nu mai pot să mint.

— Magali, mai am ceva să-ți spun.

Iau scrisorile și-mi șterg lacrimile care mi se preling pe obraji.

— Da? zice cu aceeași privire dulce și caldă, care îmi frânge inima.

— Sunt logodită cu un alt bărbat din State. Julien și cu mine... nu suntem împreună. Îmi pare rău că te-am mințit.

Ridică din sprâncene, la fel ca Julien, și licărul de bunătate îi dispare din ochi. După care mă prinde de mână și o răsuțește, dând la iveală inelul cu diamant, pe care l-am ținut ascuns toată seara.

— Înțeleg, zice și-și pleacă dezaprobatore capul. Presupun că Julien știe despre asta.

Dau din cap și-mi ațintesc privirea în podea, incapabilă să mă mai uit în ochii ei.

— Da, știe.

— Cine să știe ce?

Mă întorc și-l văd pe Julien, holbându-se la scrisorile vechi din mâna mea, cu niște cute adâncite pe frunte care îi trădează nedumerirea.

— Eu știu că nu mi-ai spus adevărul în legătură cu relația ta cu Chloe, răspunde Magali pe un ton nu la fel de blând și cald ca acum câteva momente.

— *Maman...*, dă Julien să spună, însă Magali ridică o mână și îl întrerupe.

— N-am idee de ce m-ați mințit în privința unui asemenea lucru, însă sunt prea obosită și am trecut prin prea multe în săptămâna asta ca să-mi mai fac și alte griji. Julien, dacă ții la Chloe, așa cum bănuiesc eu după ce te-am văzut dansând cu ea, nu fi laș. Iar tu, Chloe, draga mea, logodită sau nu, mama ta te-a adus aici cu un anumit scop. Eu, una, nu cred în coincidențe.

Și cu asta, pufăie ușor și iese, lăsându-ne pe mine și Julien singuri în camera de lucru.

Mă simt ca o fetiță prinsă sărutându-se cu un băiat în vestiarul școlii. Diferența e că sunt un om matur și că am mințit o femeie care tocmai și-a pierdut soțul și care, în plus, a fost prietenă cu mama. Mă simt oribil.

— Ce sunt alea? întreabă Julien, arătând spre scrisorile din mâna mea.

N-am niciun chief să-i răspund. Vreau să cred că faptul că mama a fost aici, la vie, cu ani în urmă, *nu* e decât o mare coincidență. Unul dintre acele lucruri bizare și inexplicabile, dar care nu au, de fapt, nicio semnificație.

— Chloe? insistă el și-mi ia scrisorile din mână. Ce sunt astea?

— Sunt... sunt niște scrisori de la mama.

— Scrisori către tine?

— Nu, sunt niște scrisori vechi către mama *ta*. Se pare că mamele noastre au fost prietene, spun și îi întind fotografia.

— Seamănă perfect cu tine, zice Julien cu respirația tăiată și ochii fixați pe poză. De-asta i-ai spus mamei adevărul despre noi?

— N-am fost în stare s-o mai mint. Am simțit că nu e corect să o las să creadă că noi doi formăm un cuplu. Și n-am vrut să creadă că vizita mamei aici acum mulți ani are vreo legătură cu venirea mea.

— Chiar crezi că nu e decât o coincidență?

Mă gândesc cât de puternic am simțit prezența mamei de când am pus piciorul aici. Cum parfumul ei inconfundabil m-a învăluit de mai multe ori în ultimele douăzeci și patru de ore, în timp ce în toți anii în care am locuit cu Paul la doar o aruncătură de băț de casa din DC în care am crescut, nu i-am simțit parfumul nicio dată. Dar nu pot să recunosc toate astea în fața lui Julien. Pentru că dacă mama este cea care m-a adus aici, dacă i-am simțit cu adevărat prezența, atunci ce înseamnă toate astea pentru viața mea de acasă, din State?

— Sigur, e cel puțin ciudat că mamele noastre s-au cunoscut, spun eu pe un ton cât mai elocvent, încercând să mă conving și pe mine însămi, dar asta nu înseamnă nimic.

Julien lasă scrisorile să cadă pe birou și face un pas spre mine. Îi simt parfumul cald de mosc și răsuflarea fierbinte pe buze.

— Chloe, astă-seară, când am dansat și te-am sărutat, nu poți să-mi spui că n-ai simțit și tu același lucru ca mine.

Îi evit privirea arzătoare și mă foiesc, frângându-mi mâinile și ținându-l la distanță.

— N-a fost decât teatru, ca să-i facem pe ai tăi să creadă că noi doi suntem împreună. Nici tu și nici eu n-am simțit nimic.

Julien se apropie și mai mult și pieptul lui îmi atinge mâinile nervoase.

— Nu mai minți, Chloe!

Îmi înalț ochii spre el pentru o fracțiune de secundă și felul în care mă privește mă face să mă tem că picioarele o să-mi cedeze. Trebuie să plec de aici.

— Nu pot, nu pot să fac asta, spun și mă strecor pe lângă el.

Cobor în fugă scările și ies pe ușa din spate, trântind-o în urma mea. Trag în piept aerul îmbălsămat al nopții și alerg pe iarbă spre masa unde familia lui Julien a stat cu doar câteva ore înainte. Mă prăbușesc pe unul dintre scaune pentru a-mi recăpăta suflul și observ cât de tăcut și de gol pare totul acum, fără sticlele de vin trecute din mână în mână, fără flecăreala neîncetată în franceză, fără râsetele care se înălțaseră în aer ca o melodie.

Dar înainte să apuc să îmi pun ordine în gândurile care mi se învârtesc prin cap, înainte de a încerca să-mi limpezesc, cât de cât, situația inimaginabilă în care mă găsesc, ușa zdrăngăne în spatele meu.

Nu e nevoie să mă întorc. Știu că e Julien. Știam că va veni după mine, că nu-mi va da drumul cu ușurință.

Și, deși o parte din mine ar vrea ca el să se întoarcă în casă și să mă lase în pace, nu pot ignora cealaltă parte — cea care îl vrea aproape, care dorește ca el să îi rămână alături pentru totdeauna.

Julien apare în fața mea, acoperind cu capul luna care își aruncă razele strălucitoare peste via întunecată.

— Vino cu mine, îmi cere, arătând spre șirurile de viță-de-vie.

Mă ridic nesigură pe picioare și îl urmez în tăcere de-a lungul potecii, cu briza nopții adiind printre cârceii de viță ce se leagănă de o parte și de alta a noastră. Nu știu de ce m-am ridicat. De ce l-am urmat. Dar cu mintea vâjâind de atâtea întrebări fără răspuns, n-am știut ce altceva să fac.

— Astă-seară nu ne-am prefăcut, sparge tăcerea vocea fermă a lui Julien. Nu am jucat *teatru*, așa cum susții tu.

— Atunci ce a fost? întreb, deloc sigură că am tăria să aud răspunsul.

— A fost real, Chloe. Știu că totul s-a întâmplat repede și că tu nu ești obișnuită cu așa ceva, dar adevărul e că țin la tine.

Înghit cu greu și măresc pasul.

— Ai înnebunit, Julien. Nu ne cunoaștem decât de câteva zile. E imposibil să ții deja la mine. Și chiar dacă așa îți *închipui* tu, sâmbăta asta mă mărit, așa că oricum nu contează.

Mă îndepărtez iute de el și mâinile îmi tremură, iar fața mi se înroșește ca un ardei iute.

— Chloe, treaba asta cu mama ta înseamnă ceva. Nu poți nega asta. Nu e o coincidență faptul că ne-am cunoscut. Știu că tu crezi că este imposibil să te îndrăgostești atât de repede de cineva, dar numai la tine mă gândesc. Și nu vreau să se sfârșească ce avem.

Continui să merg înaintea lui, deloc sigură pe ceea ce simt, ce cred ori ceea ce ar trebui să spun. E o nebunie. Viața mea nu e deloc așa. Viața mea e ordonată, stabilă, planificată. Iar Julien este exact opusul acestor lucruri. E imprevizibil și periculos. Când sunt cu el mă simt fragilă și deloc stăpână pe situație, și fac lucruri la care nici n-aș fi visat acum trei zile.

— Îl iubești? strigă Julien după mine, pășind aproape, în urma mea.

— Ce naiba știi tu despre iubire? îi strig peste umăr. Pentru numele lui Dumnezeu, ești un fost escroc. Un expert în păcălirea oamenilor și, din câte se pare, acum ai ajuns să te păcălești și pe tine!

— Nu vreau să păcălesc pe nimeni, zice Julien, mergând acum alături de mine. Tu ești cea care se teme să recunoască un lucru evident, că vrei să te măriți cu un bărbat pe care nu-l iubești.

— Habar n-ai ce...

N-apuc să termin propoziția, că mâinile lui Julien se așază ferm pe umerii mei. Mă răsuțește cu fața spre el și expresia din ochii lui mă face să încremenesc. E aceeași privire pe care mi-a aruncat-o mai devreme în

seara asta, imediat după ce m-a sărutat — un amestec de pasiune, dorință și nevoie.

Se apropie de mine și nu-mi dă răgaz să termin propoziția, să-mi revin, să îi enumăr motivele pentru care ar trebui, în clipa asta chiar, să mă lase în pace. Îmi prinde fața între mâini și își apasă corpul tare ca o stâncă de corpul meu, iar răsuflarea mi se oprește în piept.

Buzele lui pline și umede rămân o clipă nemișcate peste ale mele, apoi îmi acoperă gura într-o izbucnire de pasiune pe care n-aș putea s-o opresc chiar dacă aș încerca.

Iar când îi răspund la sărut, când îmi trec mâinile prin părul lui, când pielea mi se face de găină la atingerea palmelor lui ce zăbovesc pe sânii mei, pe stomacul tremurând și apoi se așază pe talie, realizez că nici nu vreau de fapt să îl opresc.

Pentru că nimic, *nimic* din tot ce am trăit în viața mea n-a fost atât de bine și, în același timp, atât de *rău*.

Julien își smulge buzele de pe buzele mele și răsuflarea noastră grea și fierbinte umple aerul dintre noi. Mă uit în ochii lui, amețită de dorință. Corpul meu tânjește să îl lase să mă posede, acum și aici, în vie, ca să mă facă să uit că peste mai puțin de douăsprezece ore trebuie să plec acasă și... o, Doamne, *să mă mărit*.

Buzele înfometate ale lui Julien coboară acum pe gâtul meu și își croiesc drum spre sânii, în timp ce mâinile îi rătăcesc pe șoldurile mele și către locul acela

dintre coapse, și în această clipă îmi simt inelul de logodnă pe mâna stângă.

Dumnezeule, ce fac?

Mă gândesc la Paul, care mă așteaptă acasă. Și la cât de supărat a fost când am vorbit cu el mai devreme la telefon. Mă gândesc la cât de mult l-am mințit, la cum l-am înșelat.

Nu e corect, nici față de Paul, nici față de Julien.

Nu pot. Nu pot s-o fac.

— Trebuie să ne oprim, îi spun lui Julien și un amestec de ușurare și regret mă cuprinde de cum las vorbele să-mi scape din gură.

Însă Julien continuă să mă sărute, să mă atingă, continuă să mă facă să vreau să uit că am avut o viață înainte de a-l cunoaște.

— Julien, repet ceva mai tare. Oprește-te.

Își ridică fața spre mine, dar își ține brațele înfașurate în jurul meu și respiră iute, în timp ce ochii lui nu își ascund dezamăgirea.

— Îmi pare rău. Nu pot s-o fac, spun eu.

Face un pas în spate și corpurile noastre înfierbântate se despart, apoi își șterge fruntea cu antebrațul, dând la iveală o cută de frustrare.

— Nu, eu sunt cel care trebuie să-și ceară scuze. Se răsucește pe călcâie, dar se oprește brusc și se întoarce în grabă spre mine. Nu, retractez, spune. Nu-mi pare rău și nu-mi cer scuze. Știu că am făcut multe greșeli în trecut. Am trăit mulți ani o viață de om necinstit. Dar

de un lucru nu îmi pare rău. Nu-mi pare rău că te-am sărutat la hotel atunci când te-am văzut prima oară, nu-mi pare rău că am petrecut cu tine ultimele trei zile, că am dansat cu tine și că te-am sărutat astă-seară. Nu am de ce să-mi cer scuze, când tot ce am simțit a fost real. Când tu mă faci să mă simt așa cum nu m-am mai simțit cu nicio altă femeie.

Stau cu gura căscată și mă uit la el, incapabilă să rostesc vreun cuvânt, incapabilă să mă mișc. Nimeni nu mi-a mai spus așa ceva vreodată. Nici măcar Paul.

— Așa că răspunde-mi sincer, zice el. Îl iubești?

Aș vrea să-i pot răspunde că da, îmi iubesc logodnicul. Și că faptul că l-am sărutat și m-am lăsat luată de val n-a fost decât o imensă greșală. Un capriciu pe care amândoi îl vom da uitării din clipa când, mâine-dimineață, mă voi urca în tren și voi părăsi pentru totdeauna Franța.

Dar nu reușesc să articulez aceste vorbe.

— Mâine mă întorc acasă. N-am de ales.

— Întotdeauna ai de ales.

— Ce? Vrei să anulez nunta? Vrei să mă despart de bărbatul cu care sunt împreună de opt ani pentru cineva pe care nu-l cunosc decât de câteva zile? Pentru cineva care și-a petrecut cea mai mare parte a vieții mintînd și furînd ca să-și câștige existența?

Îmi regret vorbele imediat ce-mi ies din gură. Julien nu mai e aceea persoană, iar eu o știu. Dar nu contează.

Sunt logodită și peste câteva ore o să mă întorc acasă. Nu pot să iau în considerare ceea ce Julien și-ar dori să fac.

Mă forțez să-mi păstrez răceala din priviri, deși pe dinăuntru simt că mă fac fărâme.

— Îl iubesc pe Paul, declar cu o voce tremurătoare. Și-n weekendul ăsta mă mărit cu el.

Julien tresare și ochii lui îi caută pe ai mei.

Nu cedez și nu retractez cele spuse și privirea lui Julien se înăsprește, iar colțurile gurii îi cad.

— Bine, zice.

Îmi întoarce spatele și mă lasă singură în vie, cu mâinile tremurând și sângele clocotindu-mi în vene.

Și în timp ce îi urmăresc umerii lați dispărând în lumina lunii, realizez că a avut dreptate.

Că am de ales.

Pot doar să sper că alegerea mea este cea corectă.

DOUĂZECI ȘI DOI

Mă trezesc dimineața singură în dormitorul lui Julien. Noaptea trecută am zăcut trează în pat ore în șir, gândindu-mă la cele spuse de Julien, la mama, la Paul. Și sperând că după ce mă voi întoarce acasă, voi uita tot ce s-a petrecut aici, la vie, și voi putea să îmi salvez logodna și să-mi văd mai departe de viața mea, așa cum am planificat-o.

Dar când cobor din pat, cu capul bubuind de atâta vin — și de atâtea drame câte s-au petrecut ieri-seară —, inima mi se frânge când văd că partea de pat a lui Julien a rămas neatinsă.

Intru la duș, hotărâtă să spăl de pe mine parfumul amețitor al lui Julien, rămas pe piele de aseară, o amintire a atingerii lui... și a plăcerii pe care o simțisem. Sub suvoiul de apă fierbinte, închid ochii și îmi spun că am făcut alegerea corectă. Că Paul este bărbatul pe care îl iubesc. Că să mă mărit cu el și să mă țin de plan e ceea ce trebuie să fac. Nu mai am decât un singur drum cu mașina împreună cu Julien, după care mă voi elibera de toate cele petrecute în ultimele zile.

Și după ce îmi voi lua la revedere de la el pentru totdeauna, mă voi simți, cu certitudine, ușurată.

Mă șterg cu prosopul, mă schimb în hainele cumpărate de Julien și, folosind pieptănul lui subțire și negru ca să-mi descâlcesc părul lung și încrețit, deschid ușa băii și dau cu ochii de Julien, stând așezat, cu pieptul gol, pe patul lui, trântind telefonul și mormăind ceva furios în barbă.

Ochii noștri se întâlnesc, văd că își închide gura și o tăcere apăsătoare se lasă peste mica încăpere. Scânteia pasională din ochii lui a dispărut. Și tot ce a rămas este o furie rece.

— E totul în regulă? îl întreb și-n clipa următoare realizez că e o întrebare prostească.

Sigur că nu e în regulă. Probabil că și-ar dori să merg pe jos cei cincizeci de kilometri până la gară, ca să nu mai fie nevoit să mă privească nicio secundă în plus.

Se ridică și azvârle telefonul pe birou cu atâta forță, încât mă mir că nu se sparge.

— Da, totul e în regulă.

Încep să împachetez în tăcere lucrurile strânse în ultimele zile — hainele noi, lenjeria, scrisorile de la mama și fotografia ei. Dar când Julien lovește cu pumnul în ușa de la șifonier ca s-o închidă și mormăie ceva, mă opresc din trebăluit.

— Ce este? Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, zice, aruncându-și pe el un tricou gri-închis și luându-și pachetul de țigări de pe birou.

— Nu te cred. Ce e?

— Nimic ce te-ar putea interesa pe tine. Strânge-ți lucrurile, trebuie să plecăm la gară!

Are o voce atât de dură și de rece, încât aproape că nu o recunosc.

— Are vreo legătură cu plecarea mea? Cu pașaportul sau altceva?

— Nu, mă repede el cu ochii spumegând de furie. Pașaportul tău e în regulă. Totul e în regulă cu tine. M-a sunat Guillaume. L-au arestat pe Claude.

Primul meu impuls este să sar în sus de bucurie — hoțul lipsit de scrupule a primit ce merita. Dar când îl văd pe Julien cum își încordează maxilarul și ochii i se umplu nu *numai* de mânie, ci și de îngrijorare și tristețe, îmi amintesc de tablou.

Mă așez pe pat și las lucrurile să-mi cadă grămadă la picioare. Dacă n-aș fi sunat la poliție și nu le-aș fi spus numărul de înmatriculare al mașinii lui Claude, nu l-ar fi arestat.

— Îmi pare rău, rostesc eu încet.

— N-are de ce să-ți pară rău, zice el scurt, plimbându-se de colo-colo prin fața ferestrei și frângându-și mâinile. Nu e treaba ta.

— Guillaume a aflat ceva despre tablou? Poliția îl caută?

Se oprește din mers și mă privește încruntat.

— Cum ți-am spus, asta nu e treaba ta. E problema mea și o să mă ocup de ea. Te aștept afară.

Tonul lui dur mă face să mă cutremur. Rămân așezată pe pat și-l urmăresc, cu inima frântă, cum iese ca o furtună din dormitor. Dacă nu va găsi tabloul, familia lui va fi ruinată. Și știu că în parte este și vina *mea*.

Iar de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, l-am rănit pe Julien. În timp ce acum trei zile sentimentele lui pentru mine nu m-ar fi interesat câtuși de puțin, după toate prin câte am trecut împreună, și mai ales după ziua de ieri, îmi pasă. Îmi pasă mai mult decât vreau să recunosc față de mine, ori față de el.

Dar nu mai pot face nimic. Are dreptate — nu mai e treaba mea. Am ales să mă întorc la Paul, așa încât cu ce drept m-aș putea amesteca în problemele lui de familie? Și așa le-am făcut destul rău.

Termin de împachetat și ies din casă. Îl găsesc pe Julien pe verandă, fumând o țigară.

— Sunt gata, îi spun, dorindu-mi din toată inima să nu se întoarcă spre mine, dorindu-mi să nu fiu nevoită să-l mai privesc o dată în ochi.

Stinge țigara într-o scrumieră și se îndreaptă de spate fără un cuvânt.

Singurele zgomote care ne însoțesc în mersul stingerit spre mașină sunt cele făcute de pantofii noștri pe pietriș, de păsărelele care ciripesc vesele și de frunzele ce freamătă sus, în copaci, când vântul prinde să adie.

Cu mâna pe portieră, arunc o ultimă privire spre vie. Nu mă las în voia emoțiilor amestecate care amenință să mă cuprindă la plecarea din acest loc minunat,

acest loc atât de iubit de mama, acest loc unde mi-am înșelat oficial logodnicul, și îmi strâng pleoapele, spunându-mi că e momentul să mă întorc acasă și să dau piept cu ceea ce mă așteaptă acolo. Spunându-mi că totul va fi în regulă după ce voi ajunge în DC și voi rezolva lucrurile cu Paul. Sunt convinsă de asta.

Stomacul mi se strânge când urc în mașină lângă Julien și el pornește motorul fără să se uite la mine, fără să spună o vorbă. Deschid geamul și-mi întorc capul în cealaltă parte. Nu vreau să mă gândesc la ceea ce simt stând așa de aproape de el, fără să vorbim, fără să ne ciorovăim, fără să-i văd gropița apărută în barba nerasă ori de câte ori zâmbește.

Când mă gândesc că acest drum penibil și tăcut cu mașina va fi ultima șansă de a-l vedea pe Julien și de a-i vorbi, un ghem de mărimea unei mingi de golf mi se pune în gât. Nu vreau ca totul să se termine în acest fel. Dar noi doi nu mai avem nimic să ne spunem.

După o jumătate de oră, Julien oprește mașina într-un loc de parcare de pe o stradă aglomerată din Lyon. Arată pe geam.

— Uite, acolo e gara. Crezi că te descurci singură de aici?

Dau din cap, mâhnită.

— Mulțumesc că m-ai ajutat să mă întorc acasă.

Caut în ochii lui căldura pe care am văzut-o aseară.

Dar căldura, sclipirea, pasiunea — toate s-au dus.

Îmi așez mâna pe clanța portierei și-mi spun să mă ridic și să plec. E timpul să mă întorc acasă. Julien a terminat-o cu mine și pe bună dreptate. L-am respins. Și are probleme mai importante acum pe cap.

În plus, m-a mințit. Claude nu are un om infiltrat în poliție. Iar el nu e un agent sub acoperire. Ci un fost escroc. Un bărbat *la fel* ca și Claude.

E vremea să revin la logodnicul meu cel statornic și anti-dramatic.

Îmi smulg privirea de la Julien, deschid portiera și pășesc pe trotuarul ticsit de lume, dorindu-mi să nu-mi mai simt inima așa de sfâșiată. Fiindcă, la urma urmei, eu am fost cea care a ales să plece.

Rămân nemișcată lângă mașină, cu picioarele ca de plumb înfipte în beton.

— La revedere, Julien, îi spun încetișor.

— La revedere, Chloe, răspunde pe un ton suficient de blând încât să mă îndemne să-i mărturisesc cât de mult îmi va lipsi.

Dar nu-i mărturisesc. Nu mai rostesc niciun cuvânt.

Închid portiera, mă răsucesc pe călcâie și mă îndepărtez, încercând în tot acest răstimp să mă autoconvinc că, odată ajunsă acasă, la Paul, voi ști că am făcut alegerea corectă.

Mai târziu, în timp ce trenul iese din gară, urmăresc pe peron un cuplu care se sărută luându-și rămas-bun, până ce se transformă în niște punctișoare îndepărtate. Arată exact ca într-un tablou de-al lui Julien.

În clipa când dispar cu totul din raza mea vizuală, simt un gol în stomac și o durere ascuțită în inimă. Îmi vine să alerg la mecanicii de locomotivă și să le spun să oprească trenul și să se întoarcă.

Chiar dacă sunt conștientă că în clipa asta tot ce ar trebui să îmi doresc ar fi să mă întorc acasă, nu pot să ignor sentimentul copleșitor dinlăuntrul ființei mele care îmi spune că, de fapt, nu vreau să-l părăsesc pe Julien. Că nu vreau să plec din Franța.

Dar orice ar fi fost ceea ce a început între mine și Julien la vie, acum s-a terminat.

În timp ce trenul huruie pe șine, accelerând și îndepărtându-mă de Julien cu asemenea viteză și atât de brusc, încât aproape că nu mai pot să respir, închid ochii și încerc să mă concentrez pe următorul lucru pe care trebuie să-l fac — să mă întorc acasă.

Respirația mi se oprește în gât la gândul că îl voi vedea pe Paul, că voi încerca să îndrept ce am făcut... după ce mi-am permis să am sentimente și chiar să mă *sărut* cu un alt bărbat. O, Doamne, când mă gândesc la buzele lui Julien, la mâinile lui, la... OK, e cazul să mă opresc aici.

Concentrează-te, Chloe. Concentrează-te.

Am nevoie de un plan de bătaie. Trebuie să anticipez ce se va întâmpla *înainte* ca avionul să aterizeze în DC, altfel haosul se va extinde și dezastrul va fi total.

Problema e că sunt atât de confuză — în legătură cu Paul, cu Julien, cu mama, în legătură cu *totul* —, încât nu știu de unde să încep.

Așa că renunț. Renunț să încep. Și petrec în schimb cele două ore în tren uitându-mă pe geam, urmărind soarele care se înalță tot mai sus pe cer, aruncându-și razele asupra peisajului deluros și înverzit al Franței rurale. Nu mă gândesc că nu-mi place destinația trenului, că mi se face rău la gândul de a-l revedea pe Paul, că-mi fac mai multe griji cu privire la posibilitatea ca Julien să recapete tabloul familiei decât la modul în care îmi propun să rezolv problemele de acasă.

Mă forțez să nu mă gândesc la nimic. Pentru că știu că peste douăsprezece ore, după ce Paul va pune cap la cap evenimentele din ultimele patru zile și le va diseca la microscop — așa cum face cu toate cazurile legale la care lucrează —, pacea și liniștea pe care le-am găsit în casa și via lui Julien și în acest peisaj franțuzesc de țară de dincolo de geam vor fi pierdute.

Sper doar că nu pentru totdeauna.

DOUĂZECI ȘI TREI

De pe scaunul meu înghesuit din avion zăresc Monumentul lui Washington și mă simt de parcă aș fi fost transportată într-o cu totul altă lume în ultimele douăsprezece ore.

Totul a mers exact așa cum mi-a promis Julien — la gara din Paris m-a așteptat un bărbat într-un costum negru. Mi-a dat un plic ce conținea un pașaport, care m-a trimis direct prin vamă fără să-mi fie aruncată vreo privire.

Dar acum toate acestea mi se par la o distanță de ani-lumină. Și, în timp ce zburăm pe deasupra locului pe care toată viața l-am numit acasă, sentimentul înspăimântător că mă aflu pe un teritoriu străin se insinuează adânc în mine și refuză să mă părăsească.

Pot s-o fac, îmi repet în timp ce ies din zona de revendicare a bagajelor, căutând din ochi un chip cunoscut. Totul va fi în regulă. O să mă simt mai bine în clipa când voi fi cu ai mei și cu Paul.

— Chloe!

Mă răsucesc pe călcâie spre locul de unde a răsunat vocea lui Sophie, și iat-o, cu părul castaniu-auriu care îi

acoperă tot spatele, însă zâmbetul ei californian degajat a dispărut. Iar de o parte și de cealaltă a ei stau surorile noastre mai mici — Lily, frumusețea blondă cu ochi albaștri, de douăzeci și trei de ani, și Magali, singura care a moștenit tenul măsliniu și părul închis la culoare al tatei. La cei șaptesprezece ani ai ei, mie mi se pare și acum că arată ca un copil.

Își flutură mâinile spre mine la unison, iar fețele lor exprimă panică și durere.

Gata, a început.

— Dumnezeule, Chloe, se repede Lily spre mine înainte să apuc să le salut. Ce *naiba* s-a întâmplat?

— Nu e adevărat, nu-i așa? îi ține isonul Magali. Că ai fost implicată într-un soi de... Se apleacă în față și îmi șoptește tare în ureche, atât de tare încât mai mult ca sigur toată lumea din jur a auzit-o: Într-un soi de *escrocherie*? Cu doi *hoți* francezi?

— Și că ți-au furat toate lucrurile? Și că au umblat la contul tău bancar? adaugă Lily, holbându-și oripilată ochii albaștri limpezi precum cristalul.

— De ce nu mi-ai povestit toate astea când am vorbit la telefon? mă ia la rost Sophie, pe un ton cu o notă mai ascutit decât normal. Paul face pe el de frică, iar tata și-a pierdut mințile. Iar eu am fost îngrijorată de moarte! I-am spus lui Paul că bănuiesc c-ai fost răpită, pentru că altfel nu pot să-mi explic cum tocmai *tu* te-ai putut lăsa prinsă într-o asemenea încurcătură.

— OK, OK! strig eu în zadar la ele, în timp ce ne îndreptăm spre parcare. Câte o întrebare pe rând, vă rog.

Fetele nu se lasă însă cu una, cu două. Se țin scai după mine, ciorovăindu-se între ele și bombardându-mă cu întrebări, incapabile să priceapă că sora lor mai mare, Chloe, cea care toată viața lor se purtase ca o mamă cu ele — mama lor cea responsabilă, înțelegătoare și matură —, ar fi putut fi amestecată în ceea ce, de fapt, am și fost amestecată.

Mă opresc brusc și mă întorc spre ele.

— Gura! strig și imediat sesizez șocul de pe fețele lor. Tăceți! Mă scoateți din minți. Ce-ar fi ca, în loc să mă descoaseți și să vă purtați ca niște nebune, să vă calmați și voi, măcar o dată? Și ce-ar fi să mă întrebați dacă sunt bine?

— Ești bine? mă întreabă Lily, învârtind o șuviță de păr blond pe degete, așa cum făcea când era mică și dădea de necaz.

— Da, atât cât se poate de bine după... nu contează. Hai să urcăm în mașină.

Sophie arată în față spre un BMW negru.

Mă întorc spre ea.

— Ți-a dat voie Paul să-i iei mașina?

Se uită în jos și o ia înainte.

— Păi, astăzi nu era tocmai în toane bune și când a trebuit să plec ca să vă iau pe tine și pe Lily de la aeroport, era încuiat la el în birou, așa că am luat, pur și simplu, cheile.

— De ce n-ai luat mașina mea?

Ridică din umeri și descuie portierele.

— Dă-mi cheile, îi spun, întinzând mâna cu palma deschisă.

— De ce? De ce nu mă lași să conduc eu?

— Paul nu va fi deloc încântat că i-ai luat mașina fără să-i ceri voie, așa c-ar fi mai bine să conduc eu.

— În clipa asta e mai supărat pe tine decât pe mine, deci ai putea să mă lași să conduc eu.

— Sophie, mârâi eu în timp ce mă așez pe scaunul șoferului și îmi arunc punga de cumpărături la picioarele ei, sub scaunul pasagerului.

Sophie ia sacoșa de jos, și-o așază în poală și aruncă o privire înăuntru.

— Țsta e tot bagajul tău?

— Deci e adevărat? Ți-au furat lucrurile? întreabă Magali, vânturându-și părul negru și creț peste scaunul meu, în timp ce-și vără capul între mine și Sophie.

Oftez, mă uit în oglinda retrovizoare și ies din parcare.

— Da, e adevărat. Dar nu *mi-au* furat, ci *mi-a* furat lucrurile. A fost un singur hoț.

— Dumnezeu, ce-i chestia asta? chițăie Sophie.

Arunc o privire în lături și o văd fluturând setul de sutien și chiloți de culoarea zmeurei pe sub nasul meu.

— Pune-le la loc! urlu eu.

— Sunt ale *tale*? mă întreabă ea. Tu nu porți așa ceva.

— De unde știi?

De pe bancheta din spate se aud chicoteli.

— Ce-i de râs? întreb în timp ce accelerez și mă îndepărtez de aeroport.

— Pe bune, Chloe. Chiar *porți* lucruri atât de sexy? Nu te-aș fi crezut în stare, zice Sophie.

Nu răspund, așa încât continuă să scotocească prin sacoșă.

— Sophie, ce Dumnezeu, doar nu ai zece ani! *Nu* mai scotoci prin lucrurile mele, spun, strângând volanul atât de tare, încât încheieturile degetelor mi se albesc.

— Cu ce bani ai cumpărat lucrurile astea, din moment ce ți s-a furat portofelul? mă chestionează ea, pe un ton un pic prea ridicat pentru gustul meu.

— Uite ce e, Sophie, o să vă povestesc totul. Deocamdată, te rog, pune lucrurile înapoi în sacoșă.

— Bine.

Sophie aruncă setul de sutien și chiloți în sacoșă și o așază la picioare.

— Răspunde la întrebare. Cu ce bani ai cumpărat lenjeria?

— Mi-a dat cineva bani, răspund și simt că roșesc la amintirea corpului lui Julien lipit de al meu în cabina de probă a magazinului de lenjerie.

— Cine? chițăie Lily, aplecându-se peste umărul lui Sophie.

— Un tip pe nume Julien.

— Ai lăsat un bărbat francez necunoscut să-ți cumperi lenjerie? zice Magali și în oglinda retrovizoare văd

că ochii ei căprui sunt acum mari cât două monede de douăzeci și cinci de cenți.

— Nu era un francez *necunoscut*. Era fratele celui care mi-a furat lucrurile.

— Dumnezeuule, exclamă Lily. Dar nu e și el tot hoț? Ai lăsat un hoț francez să-ți cumpere lenjerie intimă?

— De ce te-ai înroșit? întreabă Magali, privindu-mă în oglindă.

— Ba nu m-am înroșit, răspund eu cât pot de calmă, deși pielea mea a atins temperatura soarelui.

Apăs până la podea pedala de accelerație. Ce n-aș da să pot să sar în clipa asta din mașină ca să evit toate întrebările lor. Doamne, e cu mult mai rău decât mi-am imaginat!

— Ba da, ești roșie ca focul, zice Lily.

— Ți-a *plăcut* tipul? întreabă Sophie.

— Aveam nevoie de lenjerie curată, o reped eu. Doar v-am spus, mi se furaseră lucrurile.

— E drăguț? spune Magali.

— OK, ajunge. Nu vreți să vă potoliți și să terminați cu întrebările? Tocmai am coborât dintr-un avion cu care am zburat din Franța, sunt moartă de oboseală, viața mea e un dezastru, iar voi nu mă ajutați deloc, ba dimpotrivă!

Tăcerea alinătoare mă învăluie cam zece secunde, după care Magali chițăie din nou de pe bancheta din spate.

— Dar nu înțelegem ce s-a întâmplat. Nu vrei să ne explici?

Capul mi se învâрте și încerc cu disperare să mă concentrez la autostrada din fața mea. Oftez.

— Bine. Dar fără alte întrebări, da? Tăceți și ascultați-mă. Ați înțeles?

— Da, spun fetele la unison.

Le spun toată povestea, așa cum i-am relatat-o și lui Paul, lăsând deoparte detaliile care mi se învâртеjesc și acum într-un cotlon al minții — ca de exemplu faptul că Julien m-a sărutat aseară sau felul în care m-am simțit când l-am părăsit în dimineața asta, de parcă aș fi lăsat o parte din mine în urmă, o parte pe care nu sunt deloc sigură că o s-o mai recuperez vreodată. Nu menționez nici ceea ce am aflat despre mama; din fericire, Sophie a renunțat să-mi mai cotoacă prin sacoșă înainte de a da de scrisorile și de fotografia ei.

Mă concentrez exclusiv asupra faptelor. Claude mi-a furat pașaportul. L-am urmat prin toată Franța pe Julien — *presupusul* agent sub acoperire — pentru a-l recupera. Am aflat că Julien e, de fapt, fratele lui Claude și un fost escroc, iar după întâlnirea cu afurisitul de Claude am sunat la poliție. Celălalt frate al lui Julien — care e, *într-adevăr*, agent guvernamental — m-a scăpat de acuzații și de acum încolo totul va fi bine.

Ajung pe aleea spre casă, opresc mașina, mă întorc spre surorile mele și văd că se holbează toate la mine cu ochii cât cepele și gurile căscate.

— Ce e? zic eu. Nu vă mai uitați așa la mine. V-am povestit tot ce s-a întâmplat. Acum hai să intrăm în casă și să ne vedem de treburile noastre. Mai avem o mulțime de lucruri de rezolvat pentru nuntă.

— Să ne vedem de treabă?

Ochii albaștri ai lui Sophie mă sfredelesc.

— Vorbești serios? Ai o sacoșă plină de lenjerie franțuzească cumpărată de tipul cu care ai petrecut ultimele patru zile și de fiecare dată când îi rostești numele, *Julien*, te înroșești. Nu ne-ai dat amănunte. Amănuntele *picante*, asta vrem noi să auzim. Zău așa, Chloe, e pentru *prima* oară în viața ta când ți se întâmplă ceva interesant.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic, doar că viața ta e cam... știi tu.

— Of, Sophie, spune-o odată, pentru numele lui Dumnezeu, intervine Lily de pe bancheta din spate. E plictisitoare!

Îmi răsucesc brusc capul și mă zgâiesc la sora mea cea blondă, cu pielea albă și ochi albaștri care dintr-odată nu mai par atât de inocenți.

— Deci, zi-ne și restul, insistă Sophie.

— Nu există niciun rest. V-am povestit tot ce s-a întâmplat și acum vreau să intru în casă și să mă întorc la ceea ce voi credeți a fi viața mea *plictisitoare*.

Sophie mă prinde de braț.

— Niciodată nu te-ai priceput să minți. Care e treaba cu tipul?

— Nu e nicio treabă, Sophie. Dă-mi drumul.

— Lucrurile o să fie în regulă cu tine și Paul?

N-apuc să născocesc un răspuns, că telefonul ei sună.

Smulg sacoșa din mâinile lui Sophie și ies din mașină.

Îmi simt picioarele atârând ca niște pietre pe aleea pavată, iar corpul moleșit și stors de puteri după atâtea cio-rovăieli și minciuni. De obicei, lucrurile stau invers între mine și surorile mele. *Ele* sunt cele care apelează la *mine* atunci când au probleme, iar eu sunt cea care le pune întrebări, le dă sfaturi și rezolvă tot ce e de rezolvat.

Nu sunt obișnuite să se îngrijească de mine pentru că nu au fost puse niciodată într-o asemenea situație. După ce mama, punctul nostru de sprijin, ancora noastră, ne-a fost smulsă atât de brusc, eu i-am preluat sarcinile, hotărâtă să nu las să se destrame mica noastră familie.

Mă opresc pe alee și mă holbez în sus la casa din cărămidă roșie în care locuiesc cu Paul de un an și la norul mare și negru ce stă atârnat deasupra acoperișului, amenințând să reverse torente de apă rece peste locul pe care am crezut că-l voi considera mult timp de aici încolo căminul meu. Închid ochii și realizez că m-am întors unde eram la doisprezece ani. Pe marginea prăpastiei, pe punctul destrămării unei alte familii. Numai că, de data asta, la douăzeci și nouă de ani, după ce am petrecut atâta timp dând sfaturi, reparând și organizând viețile altora, nu am nici cea mai vagă idee ce aș putea face pentru a împiedica distrugerea vieții *mele*.

— Chloe, mă strigă Sophie în clipa când îmi adun curajul să descui ușa din față. M-a sunat tata. E

la Maggiano, pe Wisconsin Avenue, cu Paul și părinții lui. Ne așteaptă acolo să luăm cu toții cina.

— Să nu suflați o vorbă despre ce v-am povestit în mașină sau despre ceea ce ați găsit în sacoșa mea, le instruiesc pe surorile mele în timp ce dăm toate patru năvală la Maggiano, impresionantul restaurant italianesc în stil familial la care părinții lui Paul insistă să ne invite ori de câte ori vin în oraș.

— *Evident*. Doar nu suntem idioate, Chloe, zice Magali.

Bănuiesc după tonul ei de adolescentă care știe tot că și-a dat ochii peste cap, dar nu pot să mă ocup de ea acum. Nu mă pot ocupa de niciuna dintre ele. Fluxul meu de adrenalină este la fel de ridicat precum cel al unei pisici duse la veterinar pentru vaccinul anual și aproape că aș prefera să fiu în locul ei. Orice e preferabil decât să dau ochii cu Paul pentru prima oară de la întoarcerea din Franța în acest local imens, steril, de față cu tata, cu surorile mele și — încă și mai rău — cu socrii mei. Mă rog, cu potențialii mei socri. Uh!

Aroma de lasagna și sos de roșii ar trebui să vină ca o alinare pentru stomacul meu gol, în schimb îmi face greață. Tropăim în urma unei hostess ultraenergice și ne croim drum printre mulțimea de mese aglomerate, iar râsetele și împunsăturile amiabile mă izbesc în

urechi precum o alarmă de mașină în miez de noapte. Trebuie să discut cu Paul la noi acasă, în liniște. Singuri. Nu în restaurantul ăsta ca o grădină zoologică.

Și înainte să apuc să mă opresc, iată-l! Paul.

Se ridică în clipa când ne vede apărând și un zâmbet convențional, cu buzele strânse, îi străbate fața albă. Încerc să surâd, să dau senzația de normalitate, însă rânjetul prostesc al lui Julien, gropița din obraz și ochii lui mari, căprui și zâmbitori îmi fulgeră prin minte, iar colțurile gurii mele nu se mișcă.

Paul, politicos și bine-crescut, ca întotdeauna, vine spre mine și mă sărută pe obraz, dar nu pot să nu observ cum privirea lui înghețată îmi evită ochii, iar brațele și le ține stângaci pe lângă corp, ca și cum nu ar fi sigur că vrea să mă atingă.

Cuvintele rostite ieri-seară de Julien îmi răsar nepoftite în creierul și așa amețit, în timp ce dau ocol mesei ca să-i salut pe părinții lui Paul.

Întotdeauna ai de ales.

Eu am ales. Și atunci de ce mi se pare acum că alegerea nu a fost cea corectă?

— Și ce mai face viitoarea mireasă? behăie James, tatăl lui Paul, pe deasupra zumzetului conversației din restaurant.

— Mulțumesc, bine, murmur, încercând să-mi păstrez vocea fermă în timp ce mă aplec s-o îmbrățișez pe Patricia, mama lui Paul.

Sărută aerul de lângă obrazul meu, apoi zâmbește stingheră, așa cum face de fiecare dată atunci când cineva, chiar și fiul ei, o îmbrățișează.

Mă așez între Paul și tatăl meu, masiv ca un urs, cu părul încărunțit și în disperată nevoie de un tuns, dar și cu burta un pic mai mare decât atunci când l-am văzut ultima oară.

— Bună, tată, îi spun pe un ton obosit, încercând să nu iau în seamă ridurile care s-au adunat pe fruntea lui, dovadă incontestabilă a anxietății pe care o cărat-o după el în toți anii de după moartea mamei și care, fără îndoială, a răbufnit cu toată forța în săptămâna asta.

Se apleacă spre mine și mirosul lui de aftershave Old Spice e prea puternic pentru stomacul meu sensibil.

— Iisuse, Chloe. Vrei să mă faci să am un atac de cord? îmi șoptește el la ureche.

Îmi așez mâna peste mâna lui și i-o strâng cu un surâs implorator.

— Și eu mă bucur să te văd, tată.

Mă rog în gând ca surorile mele și tata să se poarte normal și să-și țină gura de data asta în fața părinților lui Paul. Știu cu certitudine că Paul nu le-a povestit cele întâmplute, așa că, dacă voi reuși să trec cu bine peste cina asta...

— Chloe, Paul tocmai ne-a spus că ai fost nevoită să-ți prelungești călătoria de afaceri în Franța, zice James și-și taie o felie de pâine pe care o unge cu o bucată zdravănă de unt.

— Mmhhh, încuviințez eu.

Sper că Patricia nu a remarcat privirile neliniștite pe care surorile mele și le aruncă peste masă.

— Prost moment și-a ales și șefa ta, cu nunta peste câteva zile, continuă James. Se poartă ca o stăpână de sclavi. Din fericire, nu va mai trebui să o suporti mult timp.

Dau să schimb subiectul, când dintr-odată realizez ce a spus James. Mă întorc spre Paul și văd că ochii îi fug de colo-colo în jurul mesei, evitându-mă.

— Ți-ai dat demisia? întreabă Sophie, în timp ce trei chelneri vin la masa noastră și încep să așeze platururi uriașe cu mozzarella proaspătă, paste și salate.

Am ochii ațintiți asupra lui Paul, însă cuvintele mi-au rămas în gât. Într-un târziu, reușesc să le fac vânt afară.

— Despre ce vorbește tatăl tău, Paul?

Se răsuțește spre mine și mă privește cu ochi reci.

— Știi tu. Despre slujba din Pennsylvania.

Întinde mâna și se servește cu o lingură plină de spaghete.

— Ai acceptat postul? îl întreb, convinsă că îmi va răspunde că nu, sigur că nu l-a acceptat fără să mă aștepte să mă întorc acasă, ca să discutăm, și că tatăl lui s-a grăbit cu presupunerile, așa cum face de obicei.

În schimb, dă din cap.

— Ce post din Pennsylvania? întreabă Lily, cu gura plină de salată.

— Vă mutați în *Pennsylvania*? adaugă Magali, fără să-și ascundă dezgustul din voce.

— De ce nu ne-ai spus până acum? se înalță vocea tatei, acoperind-o pe cea a chelnerilor care intonează o versiune jalnică a lui *Mulți ani trăiască!* la masa de alături.

Iar Paul se mulțumește să stea pe scaun, mestecând spaghetti și sorbind din apa cu gheață, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca și cum logodnica lui nu s-ar fi întors cu puțină vreme în urmă de la o vânătoare dementă prin toată Franța, ca și cum nu mi-ar fi spus, chiar ieri, că nu e sigur că mai vrea să se însoare cu mine, ca și cum eu nu aș fi aflat, prin intermediul *tatălui* său, că acceptase postul oferit în acel orașel îndepărtat din *Pennsylvania*.

Dintr-odată, surorile mele, tata și părinții lui Paul încep să vorbească toți de-a valma. Un pluton de execuție care mă împușcă drept în cap cu întrebări.

Și pentru prima oară în viața mea nu am răspunsurile. Nu sunt capabilă să rezolv problema. Tot ce pot să fac este să mă ridic și să străbat orbește sala de mese și holul, dărâmând în drum o vază înaltă cu gladiole roșii, fără să mă opresc să îmi cer scuze.

Trag în piept aerul jilav al serii și alerg pe trotuarul aglomerat, încercând cu disperare să regăsesc parfumul alinător de lavandă și rozmarin pe care l-am simțit la vie.

Dar nu pot. Parfumul s-a risipit.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Taxiul mă lasă în singurul loc unde știu că o pot găsi.

Îmi trec peste inscripția funerară mâinile ude de la ștersul șuvoiului de lacrimi care îmi umple ochii.

Claire Marie Turner

Soție și mamă devotată

20 martie 1953 — 1 septembrie 1993

Degetele mele tremurătoare zăbovesc asupra datei morții ei și-n clipa următoare realizez că mâine e, cu totul întâmplător, întâi septembrie. Este aniversarea zilei în care am pierdut-o pe mama. Am fost atât de prinsă cu problemele mele, încât am uitat.

Nici nu-mi simt picioarele îndoindu-se sub mine până ce nu ating cu mâinile pământul rece și ud. Aș vrea ca pământul să mă înghită cu totul și să mă ducă acolo unde este mama, ca să o pot revedea. Ca să îi spun că-mi pare rău că am uitat.

Și s-o întreb de ce.

De ce viața pe care mi-am planificat-o atât de perfect, atât de precis, s-a răsturnat cu fundul în sus în numai câteva zile?

Și de ce nu știi ce să fac ca să îndrept lucrurile?

Mă las să cad pe spate, cu ochii obosiți căutând în sus spre norii întunecați și amenințători care se mișcă iute pe deasupra capului meu, gata să-și descarce sacii cu ploaie grea, dar încă nedispuși să cedeze.

Oare și eu sunt la fel de încăpățânată ca norii ăștia și mă țin cu dinții de un lucru la care ar trebui să renunț? Și mă îngrijesc de cei apropiați, de parcă aș ști ce e mai bine pentru ei, când în mod clar nu am idee ce e mai bine pentru *mine*?

O picătură mare și rece mă stropește pe obraz, urmată de o alta și o alta, până ce picăturile se transformă într-o aversă în toată regula.

Corpul meu îngreunat se afundă și mai mult în pământ, lângă mama, iar apa mi se scurge pe față, inundându-mi ochii. Și atunci îmi dau seama că *într-adevăr* asta am făcut tot timpul. M-am ținut cu dinții. Am planificat, controlat și reparat viețile altora atâta amar de vreme, încât nu am avut niciodată timp să mă opresc ca să o evaluez pe a mea. Am jucat la sigur. Mi-am propus să nu clatin barca. Să mențin mereu controlul.

Paul a fost parte a acestui plan. Încă din colegiu, când începuserăm să ieșim împreună, Paul fusese cea mai sigură opțiune. Îmi stătuse alături și mă consolase atunci când aflasem că iubitul pe care îl aveam de doi

ani mă înșelase și, dintr-o singură privire — din felul cum își pieptăna părul negru ca smoala cu cărare pe o parte și cum purta întotdeauna un pix în buzunarul de la piept —, am știut că *el* nu mă va înșela niciodată. Era un om statornic și, după anii petrecuți încercând să îmi îndrept familia spre liman după pierderea mamei, aveam nevoie de stabilitate. Tânjeam după ea.

Și dintr-odată o aud. Vocea după care jinduiesc atât de tare și cu atâta disperare — vocea mamei — punându-mi întrebarea la care evit de mult timp să răspund. Aceeași întrebare pe care Julien mi-a pus-o acum o zi, la un ocean distanță.

Îl iubești?

Știu răspunsul. Da, *l-am iubit* pe Paul. L-am iubit cu adevărat.

Dar totodată știu că nu mai sunt *îndrăgostită* de el.

Ploaia mă udă până la piele și spinarea mi se afundă și mai adânc în pământul rece, îmbibat de apă. Mă sprijin de piatra funerară a mamei și mă ridic.

De ani de zile știu că nu mai sunt *îndrăgostită* de Paul.

Dar Paul e statornic din fire. Iar eu m-am agățat de această stabilitate ca de o vestă de salvare, de teamă să nu mă înec.

Și acum, iată, mă înec oricum.

Dar a sosit vremea să înot și să ies la suprafață.

Stau dârdâind de frig în pragul camerei de lucru a lui Paul din casa noastră din DC, cu părul și hainele șiroind de apă.

Paul e așezat la birou, uitându-se drept înainte, spre peretele pe care stă înrămată, chiar deasupra traiectoriei privirii lui, diploma în drept de la Universitatea Georgetown.

— Trebuie să stăm de vorbă, îi spun, așezându-mă cu grijă pe marginea canapelei, cu corpul scuturat încă de frisoane.

— Unde ai fost?

Se întoarce spre mine cu o expresie amortită pe față și ochii lui negri par un gol adânc, fără fund.

— Am vrut să fiu singură, ca să-mi limpezesc gândurile. M-am dus s-o văd pe mama.

Nu spune nimic și nu dă niciun semn că m-ar fi auzit, așa că insist.

— Paul, ești mulțumit de viața noastră împreună? Știi că e o întrebare grea, dar simt cu disperare nevoia de a afla răspunsul.

Paul clatină din cap și expresia lui pasivă se transformă într-una de frustrare în clipa când izbește cu pumnul în birou.

— Nu, acum nu sunt. Nu sunt deloc mulțumit. Ce naiba a fost în capul tău de ai ieșit din restaurant ca o furtună și i-ai lăsat pe părinții mei cu gura căscată? Doar știi că nu le-am povestit nimic despre ce s-a întâmplat săptămâna asta. Tu și familia ta ați fi putut, măcar de

data asta, să vă purtați ca niște oameni normali și să vă țineți dracului gura.

— Îmi pare rău că familia mea nu este la fel de perfectă ca a ta, îl reped eu, incapabilă să-mi ascund amărăciunea din voce. Dar poți să-mi spui de ce trebuia să luăm cina în oraș cu ai tăi în prima seară de după întoarcerea mea, când, în mod clar, noi doi avem de discutat lucruri mult mai importante, ca de pildă dacă mai vrei sau nu să te însori cu mine sâmbătă?

Paul mototolește o foaie de hârtie în pumn și o aruncă în coșul de gunoi, ratând ținta cu vreo doi centimetri. Apoi își înalță ochii spre mine cu un amestec de furie, durere și tristețe. Nu zice nimic.

— Înainte de toate astea, înainte de săptămâna asta, erai fericit cu viața pe care o duceam noi doi?

— Ce vrei să spui?

Îmi înfășor cu brațele corpul înfrigurat, cu pielea încă de găină, și îmi adun tot curajul pentru a continua.

— Răspunde-mi, Paul. Asta e viața pe care ți-ai dorit-o dintotdeauna? Cu noi doi lucrând non-stop, făcându-ne proiecte pentru casa asta...

— Dar am crezut că-ți place casa noastră.

— Îmi place, Paul. Dar nu despre asta e vorba. Știu că noi doi suntem împreună de opt ani și mai știu că e normal ca o parte din pasiune, din romantism, ca să zic așa, să fi pierit între timp, adaug, ațintindu-mi privirea asupra lui ca să fiu sigură că mă urmărește.

Întrebarea este: a existat cu adevărat pasiune între noi, măcar la început?

— Ce tot spui? Pasiune? Romantism? Unde te trezești, Chloe? Țasta nu-i un roman de dragoste, ce naiba!

— Nu, Paul, nu îmi închipui că viața noastră ar trebui să fie aidoma unui roman de dragoste. Dar cred că... cred că noi doi trăim împreună de ani de zile ca niște parteneri de afaceri. Nu facem decât să muncim și să amenajăm casa și să discutăm despre muncă și despre amenajarea casei.

— Nu uita de orele — mai bine zis de *anii* — pe care ți i-ai petrecut ocupându-te de familia ta. Poate că dacă n-ai fi stat fiecare minut liber la telefon, discutând cu tatăl și cu surorile tale și dându-le sfaturi la fiecare criză prin care treceau, am fi avut mai mult timp de petrecut împreună.

Îmi vine să-l pocnesc. Să-i spun că nu e treaba lui să mă judece, să judece prin ce am trecut cu ai mei și felul cum m-am descurcat eu.

Are însă parțial dreptate. Lucru pe care nu mai pot să-l neg.

— Îmi pare rău că am lăsat toate dramele lor personale să se amestece în viața mea... în viața *noastră*. Dar așa am considerat eu că trebuie să mă comport după ce am pierdut-o pe mama.

— Chloe, ce Dumnezeu, mama ta a murit acum vreo douăzeci de ani. Nu crezi că tatăl și surorile tale ar trebui să se ocupe singuri de treburile lor?

— Măine se împlinesc optsprezece ani. Dar da, ar trebui să-și rezolve problemele singuri, fără ajutorul meu, și sunt conștientă că ăsta e un lucru de care va trebui să mă ocup. Dar îi iubesc, Paul. Ei sunt familia mea. Sunt oamenii cei mai importanți din viața mea. Și dacă noi doi ne vom căsători, ei vor fi și familia ta. Probabil că întotdeauna am sperat în sinea mea că o să te porți mai îngăduitor cu ei și că o să ajungi să-i îndrăgești cu timpul. Și că, în cele din urmă, vei fi chiar încântat să ai o familie mare și nebună, cu atât mai mult cu cât tu ești singur la părinți. Dar se vede treaba că m-am înșelat.

— Mă rog, bombăne Paul pe tonul bosumflat al unui copilăș de cinci ani.

— Familia mea nebună n-o să dispară peste noapte, Paul. Și n-am de gând să mă înstrăinez de ei doar pentru că uneori o mai iau razna.

Paul pufnește supărat și își încrucișează brațele la piept. Disprețul pe care l-a nutrit întotdeauna față de tata și de surorile mele e încă un indiciu alarmant pe care am ales să îl ignor de ani la rând.

— Răspunde-mi la ceea ce te-am întrebat, insist eu, sătulă să tot batem câmpii. Ești mulțumit? Ești mulțumit de viața noastră împreună?

— De ce crezi că am acceptat postul din Pennsylvania?

— Chiar crezi că mutatul în suburbii și o viață de casnică și de mamă ne va ajuta să ne rezolvăm problemele?

— Nu mi-am dat seama că avem probleme, răspunde el pe un ton rece. Dar acum, după câte s-au întâmplat săptămâna asta, văd că sunt multe lucruri pe care nu le știu despre tine.

Îmi prind picioarele cu brațele și simt picături reci de apă alunecând din păr și scurgându-mi-se pe ceafă.

— Îmi pare rău, Paul. Îmi pare foarte rău de tot ce s-a întâmplat săptămâna asta. N-ar fi trebuit să te mint. Ar fi trebuit să-ți spun de la bun început adevărul, în loc să încerc să rezolv singură totul.

Se reazemă de spătarul scaunului, cu gura strânsă punga și ochii obosiți.

— Dar vreau să fii sincer cu mine, continui eu. Dacă ți-aș fi povestit ce se întâmplă, crezi că te-ai fi simțit altfel decât te simți acum?

Când ochii lui negri și reci îi întâlnesc pe ai mei, recunosc privirea pe care am văzut-o în ei de luni de zile, dacă nu de ani. Și pe care m-am priceput atât de bine s-o ignor, grăbită, cum am fost, să deslușesc în ea numai ce mi-a convenit, încât acum am senzația că o văd pentru întâia oară.

Nici el nu mă mai iubește.

— Ce-ai vrea să-ți spun, Chloe? Că dacă m-ai fi sunat atunci și mi-ai fi zis: „Bună, iubittle, aseară am lăsat un francez să mă îmbete, apoi *de bunăvoie* l-am condus la mine în cameră, unde am leșinat și el mi-a furat lucrurile. Poți să mă ajuți?”, aș fi sărit în primul avion spre Franța? Asta ai vrea să auzi de la mine?

O lacrimă rece îmi înțeapă pleoapa.

— Dar ți-am explicat, Paul. Individul m-a drogat. N-aș fi permis în viața mea unui străin să mă conducă în cameră dacă aș fi știut ce fac.

Dar în clipa când vorbele astea îmi zboară din gură, imaginea lui Julien sărutându-mă îmi apare brusc în minte. Atunci am știut ce fac și totuși o făcusem.

— Totul e așa de incredibil. Am impresia că nu te mai cunosc, zice Paul, privind pe lângă mine pe fereastră.

Mintea mea refuză să nu se mai gândească la Julien și mă uit în jos.

— Poate că nici nu mă cunoști.

O tăcere chinuitoare se așterne peste camera mică de lucru, până ce, după câteva clipe, Paul o sparge.

— De-aici ți-a venit ideea, nu-i așa? Îngrijorarea asta subită referitoare la lipsa de romantism din relația noastră? Fuga de poliție cu fostul escroc te-a făcut să realizezi că ai avea nevoie de mai multă *pasiune* în viața ta? De mai multă emoție?

Tonul sec și sarcastic al lui Paul mă lovește drept în inimă. Dar, dacă e să fiu sinceră cu mine însămi, și cu el, trebuie să recunosc că exact asta s-a întâmplat.

— Nu te-ai întrebat niciodată dacă noi doi nu am pornit pe o cale greșită? Dacă tot ce-am făcut n-a fost decât să muncim și să economisim bani și iarăși să muncim și să economisim pentru o viață pe care de fapt nu o trăiam? îl întreb.

— Nu, Chloe, n-am simțit asta niciodată, nici măcar acum. Am vrut să urmez Facultatea de Drept și asta am făcut. Am vrut să mă fac avocat și asta am făcut. Am vrut să lucrez la firma aia din Pennsylvania și să locuiesc într-un oraș mai mic și asta intenționez să fac.

Aproape că aud vorbele lui Julien răsunându-mi în cap. *Ce plictisitor! Cum rămâne atunci cu pasiunea?*

Acum, la mii de kilometri distanță de Julien, gândindu-mă în urmă la toate acele conversații în care m-a acuzat că nu-l iubesc pe Paul, că nu mai simt nicio pasiune pentru el, realizez că a avut dreptate. *Într-adevăr, unde e pasiunea?*

— Paul, amintește-ți de primele noastre întâlniri, când eram la colegiu. Ai simțit vreodată că trebuie neapărat să fim împreună? Că fără mine n-ai putea trăi?

Se încruntă nedumerit.

— Dar a existat măcar o scânteie între noi? insist eu.

— Nu toate relațiile sunt așa, Chloe. Unele sunt, pur și simplu, stabile.

Iată, o luăm de la capăt. *Stabilitatea*. Vesta mea de salvare.

Dar acum n-o mai vreau. Nu mai am nevoie de ea.

— Dar pentru o căsnicie e nevoie de mai mult decât de stabilitate, spun eu.

— Acum nu mai contează. După săptămâna asta, stabilitatea noastră, atâta cât a fost, s-a dus.

— Deci te-ai hotărât? Te muți în Pennsylvania?

— Da, am acceptat postul pentru că vreau să mă mut! strigă Paul și venele i se încordează pe frunte. Am crezut că noi doi ne dorim aceleași lucruri. Am crezut că vei înțelege ce ocazie nemaipomenită ar fi putut fi pentru noi. Am crezut că-ți dorești o casă mai mare și o familie mai numeroasă, așa cum vreau și eu. La urma urmei, nu asta ar fi trebuit să-ți dorești după ce am stat împreună opt ani?

— Poate că-mi voi dori toate aceste lucruri... cândva. Dar deocamdată nu sunt pregătită. Și ți-am spus asta. Ți-am spus-o de nenumărate ori.

— Sau poate că nu ești pregătită să faci toate aceste lucruri împreună cu *mine*, zice Paul și falca îi cade, iar ochii îi sunt obosiți și abătuți.

O lacrimă stingheră îmi alunecă pe obraz. Are dreptate.

— Îmi pare rău, Paul. Îmi pare foarte rău.

Își trece degetele peste frunte, ascunzându-și ochii preț de o clipă, apoi îi ridică spre mine.

— Deci totul s-a sfârșit? Cu asta ne alegem după atâția ani?

Nu-i răspund. Nu sunt nici măcar în stare să-l privesc în ochi. Mă simt de parcă m-aș fi spart în două și nu știu, după ce-l voi lăsa să plece, cine anume — dacă va exista cineva — va aduna cioburile.

— Ce facem cu nunta? mă întreabă cu voce dezumflată.

— Mă ocup eu, îi răspund. În cariera mea de organizatoare de evenimente, am anulat destule nunți... deși nu și pe a mea.

Dă din cap și se ridică în picioare.

— În weekend o să stau la ai mei, iar săptămâna viitoare o să vin să-mi iau lucrurile.

Tonul i-a revenit la cel formal, pe care-l folosește atunci când discută cu clienții la telefon.

— OK, răspund și, urmărindu-l cum se îndreaptă spre ușă, simt nevoia să mai spun ceva, să continui să-mi cer iertare, dar, în adâncul inimii, știu că am vorbit deja destul.

Se întoarce, îmi aruncă o ultimă privire obosită, apoi iese. După două minute, ușa de la intrare se trănțește și ecoul răsună în casa goală.

Paul a plecat și a luat cu el toată stabilitatea pe care am înmagazinat-o în mine în ultimii opt ani.

Mă prăbușesc înapoi pe canapea, îmi înfășor cuvertura mai strâns în jurul brațelor care tremură și sper cu fiecare fibră a corpului că am luat decizia corectă și că, într-un fel sau altul, după ce ploaia va înceta să cadă, voi găsi în mine tăria de a mă aduna și de a porni spre locuri mai însorite.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Șoapte înăbușite mi se strecoară în urechi. Visez?

Mă rostogolesc pe o parte și mijesc ochii prin fanta ce s-a deschis nepoftită între gene. Toate cele trei surori ale mele stau buluc aplecate peste mine și își aruncă una alteia priviri îngrijorate.

Închid ochii la loc.

— Chloe, de ce dormi în camera de lucru? Și de ce ești flească?

Sophie se așază în genunchi lângă canapea și dă deoparte o șuviță de păr care mi s-a lipit de obraz.

— Paul nu e acasă, zice ea pe un ton blând. Voi doi ați discutat aseară?

O, Doamne! Aseară. Cum o să le spun că unica relație pe care au contat ele în ultimii opt ani s-a terminat în mod oficial? Că sora lor mai mare și-a pierdut complet controlul asupra propriei vieți?

Dar chiar s-au întâmplat toate astea?

Îmi amintesc de silueta subțire a lui Paul ieșind din camera de lucru și aud în minte ușa de la intrare trântindu-se și știu că da, totul a fost real.

Mă ridic cu greu în șezut și golul din stomac mă face să amețesc. Mă întorc și le înfrunt pe surorile mele. N-am cum să le evit. N-am cum să fug de ele.

— Paul a plecat. Nunta a fost anulată, rostesc și vorbele îmi ies mecanic din gură, chiar dacă încă nu-mi vine să cred.

— Ai anulat nunta? chițăie Lily din spatele lui Sophie.

— Lily, șuieră Sophie. Adună-te.

— Scuze, mormăie ea.

Sophie se așază lângă mine și mă pregătesc să fac față celor o sută și una de întrebări pe care știu că mi le va pune.

În schimb, mă ia în brațe și mă trage la pieptul ei.

— Îmi pare rău, Chloe, zice, mângâindu-mă pe păr. Îmi pare tare rău.

Primul meu impuls e s-o îndepărtez și să îi spun că totul e în regulă, că mă pot descurca singură, dar mă trezesc prăbușită în brațele ei, recunoscătoare pentru tăria pe care mi-o oferă într-o dimineață în care puterile par să mă fi părăsit.

— Totul va fi bine, ai să vezi, spune ea pe vocea cea mai liniștitoare pe care am auzit-o vreodată ieșind dintre buzele ei.

Îmi las obrazul pe umărul ei și oftez.

— Cum? Cum o să fie totul bine? Nunta urma să se țină peste două zile. Și viața mea e un dezastru.

Sophie își așază mâinile pe umerii mei și se apleacă spre mine.

— De-asta suntem aici. Tu ne-ai ajutat toată viața. Acum e rândul nostru să te ajutăm.

— Dar nu se poate...

— Termină, Chloe. O să ne ocupăm noi de toate. Tot ce ne trebuie e lista celor pe care trebuie să-i sunăm și o s-o facem. N-o să te lăsăm să te apropii de telefon.

— Serios? Dar cum rămâne cu tata? O să-și iasă din minți. Și cu banii pe care i-a cheltuit cum rămâne? N-avem cum să-i recuperăm pe toți.

— Tata n-o să pățească nimic, zice Lily, făcând un pas spre mine. O să ne ocupăm noi de el și de anxietatea lui. Astăzi nu e treaba ta.

— OK, spun, întrebându-mă cum de s-au maturizat surorile mele fără ca eu să observ.

— Hai, vino, mă trage Sophie de pe canapea. Puți, du-te și fă un duș. Pe unde Dumnezeu ai umblat azi-noapte? Te-ai rostogolit în noroi?

Mă rog, poate că, la urma urmei, nu s-au maturizat atât de tare.

După duș și după ce înfulec o farfurie mare de clătite pufoase înecate în sirop de arțar pregătite de Sophie pentru mine, le dau fetelor lista și numerele de telefon ale celor o sută optzeci și patru de invitați, precum și

datele de contact ale fotografului, operatorului video, florăresei, DJ-ului, și așa mai departe, iar ele se încuie în camera de lucru cu telefoanele lor celulare, fără să protesteze câtuși de puțin.

Mă răsucesc circa o jumătate de oră de pe o parte pe alta în patul uriaș și stingher, incapabilă să mă gândesc la altceva decât la faptul că, în clipa asta și la cererea mea, surorile mele îmi anulează nunta, promițând prietenilor și membrilor familiei că-și vor primi cadourile înapoi și rostind cuvinte de genul „N-a fost să fie, înțelegeți, nu-i așa?”.

Dar după o vreme și după ce mă forțez să nu-mi mai fac atâtea griji pentru nunta ratată, un nou sentiment mi se strecoară în piept.

Sunt liberă.

În avionul care m-a adus acasă, mi-am repetat de nenumărate ori că voi simți ușurare la revederea lui Paul. Că voi găsi alinare în stabilitatea pe care relația noastră mi-a oferit-o întotdeauna.

Dar nu simțisem acea ușurare sau alinare. În schimb, când stătusem la masă la restaurant cu mama lui cea rigidă și tatăl dominator, cu Paul, căruia nu-i păsa că acceptase un job într-un loc în care știa foarte bine că nu vreau să trăiesc, îmi dădusem seama că dacă mai rămân acolo o secundă, o să mă sufoc.

Iar acum senzația aceea de sufocare a pierit dintr-odată, ca o furtună care se abate peste noapte și dimineața dispare. Iar în locul ei rămâne libertatea.

Am stat cu Paul *atâta* timp și, înainte de săptămâna asta, niciodată nu am evaluat relația noastră. Nu mi-am luat nicicând răgazul de a mă gândi că uneori relația era extenuantă — că *el* era extenuant. El, cu obsesia lui pentru curățenie, cu perfecționismul, cu predictibilitatea, cu stabilitatea lui. Aceste trăsături mă atrăseseră la început, însă acum, când zac întinsă singură în pat, cu viitorul complet necunoscut și încețoșat în față, știu că sunt ultimele lucruri de pe lume pe care mi le doresc.

Dintr-odată simt că pieptul mi se deschide, ca și cum pot să respir din nou. De acum încolo îmi voi putea umple viața cu tot ce îmi doresc. Nu mai trebuie să mă limitez la ceea ce mi-ar fi putut oferi viața alături de Paul.

Încep să meditez la ceea ce îmi doresc *cu adevărat* să includ în acest viitor nou și neatins care se așterne în fața mea ca o pagină albă ce așteaptă să fie scrisă, însă în clipa următoare ușa dormitorului se crapă. Silueta masivă a tatei umple cadrul ușii și îngrijorarea îi este săpată în frunte ca un tatuaj.

Intră și se așază pe marginea patului, la picioarele mele. Anticipez că va da drumul uneia dintre diatribele lui obișnuite despre faptul că noi, fetele, o să-i provocăm un atac de cord, însă cutele de pe frunte îi dispar ca prin farmec, apoi își îmblânzește ochii căprui de urs mare și îmi zâmbește.

— Sunt foarte mândru de tine, să știi.

— Mândru? repet eu, și mă gândesc că surorile mele l-au drogat sau așa ceva, din moment ce niciodată nu l-am văzut atât de calm când vreuna dintre noi traversa o criză.

— Da, mândru. Dintotdeauna am știut că Paul nu e bărbatul potrivit pentru tine. Și sunt convins că mama ta ar fi fost de aceeași părere.

— Ce vrei să spui?

— Nu te făcea să radiezi.

OK, e clar, Sophie i-a strecurat în pahar una dintre substanțele alea pe care le lua când era la colegiu. Nu îl mai recunosc pe tata.

— Nu mă făcea să *radiez*?

— Da, așa cum radia mama ta când trăia.

Nu apuc să zic nimic, că tata mă trage spre el și mă îmbrățișează, lucru pe care îl face foarte rar, iar barba lui nerasă mă zgârie pe față și brațele lui solide mă învăluie cu totul.

— Să înțeleg că nu te-ai supărat pe mine? Că nu ești supărat că ai pierdut banii cheltuiți pentru nuntă? Și că toate rubedeniile și toți prietenii vor afla că m-am despărțit de Paul?

Tata își așază mâinile calde pe umerii mei și îmi zâmbește.

— Chloe, ești cea mai grijulie și responsabilă tânără pe care am cunoscut-o vreodată, iar după ce mama voastră a murit, ți-ai sacrificat adolescența și prima tinerețe pentru a te ocupa de noi. Când prietenele tale

mergeau la întâlniri cu băieții, se îmbătau pentru prima oară și dădeau de necazuri, tu erai acasă cu mine și aveai grijă de micuța Magali, îmi dădeai medicamentele împotriva anxietății înainte de a mă duce la culcare, o așteptai împreună cu mine pe Lily, care întârzia seara să se întoarcă acasă, și aruncaii marijuana dosită de Sophie la toaletă înainte ca eu să dau de ea.

Chicotesc la amintirea tuturor acestor episoade, dar mă simt și ușurată că toate au trecut.

Tata îmi vorbește acum cu și mai multă blândețe.

— Dar n-a fost corect pentru tine, Chloe. Te-ai maturizat prea repede. Ai ratat anii când aveai dreptul să te porți iresponsabil. Sau să faci greșeli. Să umbli haihui și să dai de belele. Ai fost tot timpul acasă, mereu gata să îți salvezi familia. Iar acum... acum e pentru *prima* oară când ți se întâmplă ceva ce nu poți rezolva de una singură. Așa că, draga mea, nu sunt supărat pe tine. Sunt supărat pe mine pentru că nu am fost un tată mai bun pentru voi. Pentru că nu v-am stat alături așa cum ar fi trebuit.

— Tată...

— Nu, Chloe. Țsta e adevărul. N-am fost cel mai bun tată pentru tine și surorile tale. Tu ai intervenit de fiecare dată când eu nu mi-am asumat îndatoririle de părinte. Dar acum e cazul să înțelegi că suntem bine cu toții. Eu sunt bine. Surorile tale sunt bine.

Îl văd cum se apleacă și-mi dă o șuviță de păr pe după ureche, cu ochii strălucind de lacrimi.

— Și totul mulțumită ție. Mama ta ar fi foarte mândră de tine, de omul care ai devenit. Dar și-ar fi dorit să-ți trăiești viața. Și, în calitate de tată, îți *ordon* să o faci. Trăiește-ți viața, scumpo, pentru că, Dumnezeu știe, anii trec atât de repede și nu vreau să-ți petreci tot restul vieții făcându-ți griji pentru mine. În plus, chiar nu-ți cunoști deloc surorile? zice, și un rânjel apare pe fața lui mare, în timp ce o lacrimă îi alunecă pe obraz. Când își pun ele ceva în cap, nu se lasă până nu obțin ce-și doresc. Și recuperarea banilor cheltuiți pentru nuntă nu va face excepție.

Chicotesc și-mi șterg propriile lacrimi, în timp ce tata mă trage într-o nouă îmbrățișare caldă.

— Mersi, tată. Mulțumesc mult de tot.

După cea mai strânsă îmbrățișare de care am avut vreodată parte, îl întreb:

— De ce nu mi-ai spus mai de mult ce credeai despre Paul?

— Nu era treaba mea.

— Dar ești tatăl meu.

— Chloe, doar te cunoști prea bine. Trebuia ca singură să-ți dai seama. N-am idee cum de s-a întâmplat, dar mă bucur că n-a fost prea târziu.

Mă uit peste umărul lui la sacoșa de cumpărături azvârlită într-un colț al dormitorului — sacoșa în care stau și acum scrisorile mamei și fotografia ei frumoasă. Și înțeleg că nu mi-am dat chiar *singură* seama.

— Tată, vreau să-ți arăt ceva. Poate că o să ajute un pic la lămurirea lucrurilor.

— Oh? zice el și-și arcuiește o sprânceană, amintindu-mi de Julien.

Îmi ridic corpul obosit de pe pat, traversez încăperea și iau de jos singura sacoșă cu care m-am întors din Franța, sperând că poate, *poate*, păstrează încă în ea o licărire din zilele acelea însorite pe care îmi doresc cu disperare să le întrevăd cât de curând la orizont.

În noaptea asta, după ce și ultima persoană de pe listă a fost sunată, după ce familia m-a ajutat, pentru întâia oară, pe *mine* să ies dintr-o criză, în loc să o ajut eu pe ea, mă întind pe pat și împrăștiu scrisorile mamei în jurul meu.

Azi-dimineață l-am lăsat pe tata să le citească singur, dar încă nu mi-am luat inima în dinți ca să le parcurg eu însămi. Acum însă, la împlinirea a optsprezece ani de când am pierdut-o pe mama, știu că a sosit vremea. Mama mea cea isteată a găsit ea o cale de a se întoarce la mine prin cuvintele așternute pe hârtie cu atâta timp în urmă și știu că, într-un fel sau altul, și din indiferent ce loc s-ar afla acum, m-a condus până aici. Sper doar ca scrisorile să mă ajute să mă lămuresc, măcar un pic, în legătură cu ceea ce ar trebui să fac în continuare.

În următoarea oră, mă aplec cu atenție asupra scrisului ei înflorat și vesel — iar cuvintele ei mă fac să râd, mă fac să plâng, mă fac să mă simt iarăși vie. Mama nu a trăit decât patruzeci de ani, dar a avut o viață bună. A trăit — a trăit *cu adevărat*. L-a iubit pe tata mai mult decât mi-am închipuit eu că cineva ar putea iubi, iar când eu și cu surorile mele am apărut pe lume, s-a bucurat de fiecare clipă petrecută împreună cu noi. E totul consemnat aici, în scrisorile către Magali — a călătorit, nu a ratat nicio ocazie să bea un pahar de vin bun, a fost o fire aventuroasă și, mai presus de orice, nu s-a temut să își asume riscuri.

Nu și-ar fi dorit să mă vadă irosindu-mi viața, alegând calea sigură și planificând viețile altora. Și exact asta am făcut în ultimii optsprezece ani.

E vremea să schimb toate astea, e vremea să merg mai departe. Și, așa cum mi-a ordonat tata, e vremea să îl las pe el și pe surorile mele să-și trăiască viețile și să-și poarte singuri băătăliile. Iar eu o s-o apuc pe o nouă cale, pentru că cea veche nu mi se mai pare acum deloc bună.

Împăturesc la loc scrisorile mamei, atentă să nu rup cumva hârtia subțire și îngălbenită de vreme, și ușa dormitorului se dă de perete. Cele trei surori mai mici ale mele se înghesuie în prag, îmbrăcate în tricouri și pantaloni largi de pijama, amintindu-mi de cum obișnuiau să intre la mine în cameră când erau mici, așteptând

să fie îmbrățișate, să li se spună o poveste înainte de culcare și să fie alinate după moartea mamei.

Dar nu de asta au venit acum la mine. Au crescut, sunt niște oameni maturi, iar astăzi mi-au dovedit-o. Le zâmbesc, copleșită de iubire.

Năvălesc în cameră și se cațără toate trei în pat cu mine.

— Am vrut doar să ne asigurăm că te simți bine, chițăie Magali, și orice urmă din atitudinea de adolescentă rebelă a dispărut când mă privește cu ochii ei căprui inocenți.

O strâng de mână.

— Mersi, Mags.

Mă uit pe rând la toate.

— Vă mulțumesc tuturor pentru ce ați făcut pentru mine.

— Păi nu se întâmplă în fiecare zi ca sora mai mare să-și anuleze nunta, zice Lily.

— Să sperăm că e pentru ultima oară când suntem nevoite să anulăm o nuntă, răspund eu oftând. *Insist* să nu-mi urmați exemplul.

— Fără supărare, surioară, dar când ne-ai văzut copiiind ce faci tu? ripostează Lily.

— Ai dreptate, spun fără să mă supăr, după câte a făcut azi pentru mine, pentru remarca ei sarcastică.

— Ce-i cu alea? întreabă Sophie, arătând spre vrafu de scrisori din mâna mea.

Mă uit în jos la paginile pline de vorbele mamei, un dar incredibil pe care îl țin acum în mâini, și știu că a sosit vremea să le povestesc totul. A sosit vremea să le ofer toate amănuntele, toate *amănuntele picante*, după cum se exprimase Sophie, a ceea ce am început să numesc „aventura mea în Franța”.

O oră mai târziu, după ce am scos totul din mine — de la dimineața în care Julien m-a sărutat în holul de recepție de la Athénée, la călătoria cu autocarul în Turul Romantic al Franței pentru Proaspăt Căsătoriți, dezastrul din magazinul cu lenjerie intimă, interogatoriul poliției, felul cum m-am îmbătat în căsuța lui Julien după ce am descoperit tablourile cu perechile de îndrăgostiți care se îmbrățișau la Paris, până la dansul și sărutul sub stele și la pasiunea pe care o simțisem pentru el în noaptea aceea în vie, iar în cele din urmă la legătura dintre mama și toate aceste întâmplări nebuine —, fetele stau tăcute și mă urmăresc cu ochii cășcați de uimire. Sigur, tac numai pentru că le-am interzis să scoată o vorbă până ce nu termin, dar chiar și așa, expresiile lor șocate trădează neîncrederea.

După ce sfârșesc, în fine, cu istorisirea tuturor acestor evenimente uluitoare, fără ca de data asta să-mi mai ascund sentimentele, realizez că acum *nu* mai cred nici eu că n-a fost decât o simplă coincidență faptul că am

ajuns la via lui Julien — aceeași vie la care a stat și mama acum mulți ani și pe care a îndrăgit-o atât de mult.

Și mai știu, fără umbră de îndoială, că dacă nu voi face ceva în sensul ăsta, dacă nu-mi voi urma propriul instinct, ca și îndemnul mamei, și nu voi îndrăzni să ies de pe cărarea pe care am mers până acum pentru a mă aventura în necunoscut, n-o să mi-o iert toată viața.

— Acum avem voie să deschidem gura? întreabă Lily, cu ochii ei albaștri și limpezi cășcați de umire.

Mă sprijin de pernă și-mi adun puterile. Le voi înfrunta întrebările. De data asta sunt pregătită.

— Dați-i drumul, spun.

— Dumnezeu mare! Te-ai *sărutat* cu un escroc francez de *trei* ori în timp ce erai logodită cu Paul! chițăie Lily, îndepărtându-și o suviță lungă de păr blond de pe față. Nu-i de mirare c-ai anulat nunta! Nu-mi mai recunosc sora cea mare! Cred că a răpit-o careva și ne-a trimis-o în schimb pe târfa asta.

— Lily! o repede Sophie.

— Dar nu spun c-ar fi un lucru rău! Îmi place noua Chloe. Doar că nu-mi vine să cred.

— Sărută bine? mă întreabă Magali.

— Se mai ocupă și acum cu... știi tu... escrocheriile? întreabă Sophie.

— E bun la pat? zice Lily.

— Îi miroase respirația? vrea să știe Magali.

— Ce întrebare mai e și asta? o ia la rost Lily, pocnind-o peste genunchi.

— OK, OK, spun eu, încercând să le calmez. Da, sărută bine, nu, respirația nu-i miroase, și nu, nu se mai ocupă cu escrocheriile. Și n-am cum să știu dacă e *bun* la pat, pentru că nu sunt o târfă așa de mare ca tine, Lily.

— Hei! strigă ea, însă după sclipirea din ochi, îmi dau seama că mi-a luat remarca drept un compliment.

Sophie își înăbușă râsul.

— Zi că nu e așa, o provoacă ea pe Lily.

— Bine, recunosc. Dar nu m-am culcat niciodată cu un francez. Pun pariu că sunt al dracului de buni la pat.

— Ce Dumnezeu, Lily, ești dezgustătoare, pufăie Magali.

— Potoliți-vă amândouă, zice Sophie, aruncându-le o privire urâtă, după care își întoarce atenția spre mine. În primul rând, nu pot să cred toată povestea asta cu Julien, dar... și mai incredibilă mi se pare legătura mamei cu via aia din Franța. Sunt chiar scrisori de la mama?

— Mmhmm, îi răspund și îi întind foile.

— Putem să le citim? întreabă Magali.

— Sigur că da. A povestit despre fiecare din noi, chiar și despre cum se simțea când era însărcinată cu tine, Magali. Și despre cât de mult îl iubea pe tata. Și cât de bine se simțeau ei doi împreună.

Lily își întoarce fața spre perete, așa cum face întotdeauna când nu vrea să o vedem că plânge.

Ochii lui Sophie strălucesc de lacrimi în timp ce ia scrisorile din mâna mea.

— Și fotografia?

Întind mâna spre noptieră, iau poza și o așez în centrul micului cerc format de surorile mele.

Ne aplecăm toate și ne uităm îndelung la chipul mamei, strălucind de tinerețe, de frumusețe și de iubire.

Apoi, una după alta, fetele își ridică încet ochii spre mine, și s-a terminat cu toate întrebările și toate ciorovăielile.

A mai rămas totuși o singură întrebare.

— Și ce-ai de gând să faci acum? zice Sophie.

Strâng în mâini fotografia mamei și le zâmbesc — primul zâmbet autentic de când am revenit în DC.

— Mă întorc în Franța.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Biletele de avion last minute către Franța *nu* sunt ieftine. Dar în momentul de față, cu banii pe care îi vom pierde din anularea nunții și cu jumătate din suma din contul meu bancar încă nerambursată, ce mai contează?

E ora cinci în dimineața de după Ziua Când Mi-Am Anulat Nunta și iată-mă călare pe internet, în căutarea unui bilet spre Franța, fără să am nici cea mai vagă idee ce voi face odată ajunsă acolo. N-am numărul de mobil al lui Julien, dar, chiar dacă l-aș avea, ar fi dispus să discute cu mine? Și dacă da, ce i-aș putea spune?

„Bună, Julien. *Ieri* mi-am anulat nunta și știu că te-am respins și că te-am făcut să te simți mărunț și lipsit de importanță, dar nu mă pot gândi decât la tine. Îmi pare rău că am distrus orice șansă ca familia ta să-și recapete tabloul și via, dar și că ți-am bușit Smartul. Pot să vin să stau o vreme la tine? Asta presupunând că mai ai unde să stai.”

Nu, n-am cum să-i spun așa ceva.

Dacă Julien nu mai vrea să mă vadă? Are și așa destule pe cap — să salveze casa și via, să aibă grijă de

mama lui bolnavă și să-și plângă tatăl. De ce și-ar dori să se țină scai după el o americană isterică?

Dar când mă gândesc la ceea ce mi-a spus în seara aceea în vie, la felul cum m-a privit, cum m-a atins și m-a sărutat, sunt absolut convinsă că a simțit ceea ce simt și eu. Însă după câte i-am făcut, după ce am plecat lăsându-l baltă, nu știu dacă va mai vrea să dea ochii cu mine vreodată și, cu atât mai puțin, să-mi acorde o a doua șansă.

Scutur din cap și mă concentrez asupra ecranului computerului. În Franța nu am putut să planific și să controlez nimic din ceea ce s-a întâmplat, iar acum situația se repetă. Dacă vreau să mă întorc în Franța și să văd ce *aș putea* să fac în privința lui Julien, atunci n-am decât să-mi cumpăr un bilet de avion și să las restul să decurgă de la sine. Chiar dacă e posibil ca pe parcurs să am parte de suferințe.

După ce mi-am anulat nunta și am pus capăt unei relații de opt ani, mai jos n-am cum să decad, așadar ce am de pierdut?

După vreo jumătate de oră de căutări, găsesc un bilet dus spre Lyon la cel mai rezonabil preț cu putință. Dar înainte de a face rezervarea, deschid o filă nouă și caut pe net via familiei lui Julien. Iar după ce dau de site, în partea de jos văd postat un număr de telefon.

Întind mâna și iau telefonul și, fără să stau pe gânduri, fără să planific ce am de zis, fără să-mi fac griji inutile, formează numărul internațional.

— *Allô?* se aude vocea dulce a lui Magali, iar inima mea o ia la trap.

— Magali? Bună, sunt eu, Chloe.

Urmează un moment de tăcere. Sper că nu-mi va trânti telefonul în nas. Deși, dacă ar face-o, n-aș putea s-o condamn.

— M-am gândit eu c-o să primesc vești despre tine.

Glasul ei e blând, atotștiutor și deloc înfuriat, așa cum m-am temut.

— Am greșit, Magali. Mă întorc în Franța. Mă întorc la Julien.

— Nu te-ai căsătorit?

— Nu, am anulat nunta. Acum știu că n-a fost o coincidență că l-am întâlnit pe Julien, că am ajuns la via voastră și că mama a fost prietena ta.

Un chicotit ușor traversează linia telefonică.

— Mă bucur, *chérie*, că ți-ai dat în fine seama că nu există coincidențe. Când sosești?

Tensiunea acumulată în umerii mei se atenuază când realizez că nu-mi va spune că dorește să nu mă apropii la mai puțin de o mie de kilometri de fiul ei.

— Încă nu sunt sigură de dată. Probabil că săptămâna asta. Julien va fi acasă?

— Mi-e teamă că nu.

— Unde e?

— Azi-dimineață a plecat la Annecy. Presupun că ți-a povestit despre tablou, nu?

— Da. L-a găsit?

— Nu încă. Dar a descoperit că tabloul e în Annecy. Nu știe unde *anume* în Annecy, dar, după câte îmi cunosc eu fiul, sunt sigură că va afla.

— Te superi dacă te rog să-mi dai numărul lui de mobil?

— Deloc, zice, și aș putea să jur că zâmbește. Știi ceva? Îmi spune după ce-mi dictează numărul lui Julien. Semenii foarte mult cu mama ta.

Zâmbesc.

— Mersi, Magali. Sper să ne revedem în curând.

— Și eu sper.

Iau cardul de credit nou pe care tocmai l-am primit prin poștă și îmi rezerv un bilet dus spre Lyon la un zbor cu decolare la patru p.m. Nu-mi pasă că a costat de trei ori mai mult decât mi-am planificat să cheltuiesc.

Iar motivul pentru care nu-mi pasă este că dintr-odată știu *exact* unde își va găsi Julien tabloul la Annecy. Și că va avea nevoie de *mine* ca să îl duc în acel loc.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

— *Allô?*

Inima amenință să-mi sară din piept la auzul vocii lui Julien.

— Julien, sunt eu, Chloe.

O pauză lungă.

— Chloe?

— Ascultă, n-am mult timp la dispoziție. Sunt în aeroportul din Lyon și trebuie să prind peste jumătate de oră trenul spre Annecy. Mai ești acolo, da?

Nu răspunde. *Dă, Doamne, să nu închidă*, mă rog în gând.

— Ești aici? În Franța? întreabă el.

Doar la auzul vocii lui profunde și-mi vine să zâmbesc, deși, în același timp, nu pot să ignor groaza care mi-a cuprins stomacul în care roiesc fluturi. Dacă ajung la Annecy și el nu vrea să mă vadă?

Acum, însă, nu-mi permit să-mi fac griji pentru asta. Pentru că trebuie să-l ajut să găsească tabloul.

— Da, Julien. Sunt aici și știu unde este tabloul.

— Da, am aflat că e în Annecy, dar...

— Nu, n-ai înțeles, eu știu *exact* locul unde se află. Ai încredere în mine, te rog. Sosesec cu trenul la Annecy la zece dimineața. Poți să vii să te întâlnești cu mine la gară?

Tace din nou și îi aud răsuflarea grea.

— Bine, te aștept la gară.

— OK, ne vedem la ora zece.

Îmi închid noul celular internațional și scot din mine răsuflarea pe care mi-am ținut-o pe parcursul convorbirii. Nu știu dacă Julien va fi încântat să mă revadă, dar măcar îl voi ajuta să găsească tabloul.

Mă așez pe scaun în autobuzul care face legătura dintre aeroport și oraș și închid ochii. Nu-mi vine să cred că m-am întors în Franța. Că în chiar dimineața când ar fi trebuit să pășesc spre altar, călătoresc prin țara asta în căutarea unui tablou furat... și pentru a mă întâlni cu un fost escroc pe care nu mi-l pot scoate din minte și care ar putea să nu vrea să dea ochii cu mine.

Poate că Lily a avut dreptate. Poate că, într-adevăr, cineva m-a răpit și m-a înlocuit cu o versiune a mea mai nouă și mai nebună.

Dar trebuie să recunosc că, și dacă efortul meu se va dovedi inutil, versiunea asta îmi place tot mai mult.

Cu poșeta și doar un mic rucsac agățat pe umăr, cobor din tren în Annecy și trag în piept aerul răcoros de munte, în speranța că îmi va liniști nervii din stomac.

N-am eu norocul ăsta.

Mă țin de stomac și urmez mulțimea care coboară scările, căutându-l între timp din ochi pe Julien.

Iar când zăresc o pereche de ochi căprui adânci, o umbră de barbă ce acoperă doi pomeți proeminenți și un început de gropiță care mă face să mă topesc toată aici, pe scări, nu mă pot abține și zâmbesc.

În clipa când privirile noastre se încrucișează, Julien pornește spre mine și ne întâlnim în mijlocul gării aglomerate.

Stând față în față cu el, toate vorbele mi se evaporă de pe limbă. Iar când îi văd expresia din ochi, știu pe loc că am luat decizia corectă întorcându-mă. Nu știu ce se va întâmpla de acum încolo, cât timp voi rămâne în Franța sau cum se va sfârși totul, dar nu contează. Pentru întâia oară în viața mea, mi-am ascultat inima, nu capul, iar când Julien îmi cuprinde mâinile și-mi mângâie obrazul cu buzele lui moi, mă simt de parcă toată povara lumii mi-ar fi fost luată de pe umeri.

— Nu pot să cred că ești aici, zice Julien, privindu-mă scrutător, iar gura lui schițează un zâmbet ezitant. Ce s-a întâmplat cu nunta?

— Am anulat-o, îi răspund. Ai avut dreptate. Nu-l iubesc pe Paul. Și, din câte se pare, am, în schimb, sentimente pentru altcineva.

Ridică din sprâncene.

— Da? Și cine ar putea fi acest altcineva, mă rog?

Îl lovesc în joacă în coaste și izbucnesc în râs.

— Presupun că ai idee.

Rânjește, cu ochii încă mari și respirația iute.

— Cât vei rămâne aici?

Ridic din umeri și îi arunc un surâs seducător.

— Depinde.

— Depinde de ce? Când trebuie să te întorci la muncă?

— Nu-mi fac griji în privința asta, spun eu.

— Nu îți faci griji în privința jobului?

— Nu, nu și de data asta. *Depinde* doar de tine și de cât timp mă vei putea suporta. Biletul meu e numai dus.

Într-un târziu rânjește cu toată gura, cu zâmbetul ăla dulce și tont al lui, și își strecoară brațele în jurul taliei mele, mă saltă și mă sărută drept pe buze în mijlocul gării aglomerate.

— Ai venit ca să rămâi? mă întreabă după ce-și desprinde buzele de pe gura mea și-i simt încă pe piele atingerea electrizantă.

— Da, am venit ca să rămân.

Mă mai strânge o dată în brațe și mă sărută iarăși pe obraz.

— Îmi pare *foarte* rău pentru nuntă. Sper că ești bine, totuși.

— Nu te preface că-ți pare *foarte* rău.

— Eu încerc să mă port ca un bărbat sensibil și te întreb dacă ești bine, iar tu presupui că am intenții rele, își înăbușă el un chicotit.

— Ești imposibil!

Clatin din cap, fără să-mi pot șterge zâmbetul de pe față.

— Dar hai să amânăm cearta. N-avem timp, trebuie să găsim tabloul.

Julien îmi ia rucsacul și și-l aruncă pe umăr și pornim în aceeași direcție spre care ne-am îndreptat acum câteva zile, numai că lucrurile stau acum *cu totul* altfel.

— Bun, acum spune-mi, zice el după ce ieșim din gară și ne oprim la semafor, așteptând să traversăm o stradă. *Cum* de știi unde e tabloul? Și *unde* crezi că e? Am sosit la Annecy ieri-dimineață și am aflat cine are tabloul, dar încă n-am descoperit unde îl ține ascuns.

— Știi la cine e tabloul? îl întreb în timp ce ne croim drum prin străzile pietruite care îmi par acum atât de familiare, trecând pe lângă încântătoarele cafenele aliniate pe trotuare, de unde, cu numai câteva zile în urmă, am fugit de poliție.

— Da. Sunt sigur că-ți amintești de magazinul de lenjerie, de tipul tatuat și de iubita lui.

Nu-mi scapă licărul seducător care îi traversează ochii.

— Cum aș putea să uit? îi spun.

— Nici eu n-am uitat. Adevărul e că m-am gândit de multe ori la toată întâmplarea aia.

Îl pocnesc ușor peste braț.

— Păi sigur că te-ai gândit. Continuă cu povestea. Își înăbușă râsul.

— OK, OK. Se uită în jur și își coboară vocea: M-am dus la închisoare și l-am amenințat... vreau să spun, am *discutat* cu fratele meu. Mi-a spus că le-a dat *lor* tabloul spre păstrare pentru că știa că poliția e pe urmele lui. Planul era ca Ralph, tipul cu tatuaje, și Sara, iubita lui, să scoată tabloul din țară și să-l vândă unui muzeu din străinătate, după care să împartă banii pe din trei. Ți amintești de sora lui Ralph, Marie? Femeia cu păr negru lung?

— Mmhhh, mumur eu. Sigur că-mi amintesc.

— Să știi că-n ziua aceea Marie mi-a spus adevărul. Nu știe nimic despre tablou. Se pare că ăia doi n-au vrut ca ea să afle. Prin urmare, tabloul nu e la ea în apartament și ieri am încercat să pătrund în casa lui Ralph, numai că mereu a fost cineva înăuntru — fie el, fie iubita lui. Și Marie mi-a spus că Ralph și cu Sara pleacă din țară în seara asta. Ea crede că pleacă în vacanță, n-are idee ce se întâmplă.

— Iubita lui Ralph e o femeie foarte scundă? Cu păr lung și blond? îl întreb.

— Da, dar de unde știi? Doar n-ai văzut-o atunci în magazinul de lenjerie. Sau poate c-ai zărit-o?

— Nu, n-am zărit-o atunci. Ci cu o seară înainte.

Fața lui rămâne ca un semn de întrebare uriaș. Mă opresc din mers și mă întorc spre el.

— Știu că o să ți se pară foarte ciudat, dar te rog, ai încredere în mine, da?

Dă din cap.

— OK, dar acum explică-mi unde ai văzut-o.

— Mai știi că-n seara când am ajuns la Annecy te-am urmărit până la apartamentul lui Marie?

— Da, da, în seara aia, când *nu* ar fi trebuit să te iei după mine, ci să stai cuminte și să mă aștepți, nu-i așa? mă întrerupe el, dându-se la o parte pentru a face loc hoardelor de turiști.

— Exact. Ei bine, după ce te-am văzut intrând în apartament, am zărit o femeie cu păr lung roșcat, ca al meu. Iar când și-a întors capul, am văzut că semăna perfect cu mama. Nu știu ce m-a apucat, dar am simțit un impuls foarte puternic și m-am luat după ea. A fost ca și cum nu mai eram stăpână pe mine. Femeia mergea însă repede și n-am putut ține pasul cu ea, iar în cele din urmă, când a cotit după un colț, n-am mai văzut-o. Parcă a intrat în pământ. Așa că am rămas ținută pe loc ca o proastă, fără să știu unde anume mă aflu și cum să mă întorc, și dintr-odată o femeie foarte scundă cu păr blond lung a ieșit dintr-un garaj, s-a uitat în stânga și în dreapta și l-a încuiat. M-a zărit și a tresărit. Ca și cum avea ceva de ascuns.

Julien face ochii mari.

— Unde e garajul?

Îmi trec greutatea de pe un picior pe celălalt și simt un junghi în piept.

— Tocmai asta e. Nu știu numele străzii, dar dacă mă conduci la apartamentul lui Marie, la ușa aia roșie, sper să-mi amintesc drumul.

Julien zâmbeste, dar încă deslușesc o umbră de îndoială în ochii lui.

— Știu că pare o nebunie, repet eu disperată, dar ai spus și tu, cu gura ta, că fata e foarte scundă și cu păr lung și blond. În Franța nu sunt mulți oameni blonzi. Aproape toată lumea de aici e brunetă. Și când afirm că tipa e scundă, știu ce vorbesc, nu-i mai înaltă de un metru cincizeci și un pic.

Se scarpină în barbă și dă din cap, iar îndoiala îi dispare din ochi.

— Da, cred că vorbim de aceeași femeie.

— Îți spun eu, simt că instinctul nu mă înșală. Când am văzut-o pe femeia aceea care semăna atât de bine cu mama..., am avut sentimentul că m-a condus acolo cu un motiv anume. La momentul respectiv, n-am dat atenție. Am crezut că mi-am pierdut mințile, dar acum...

— Te cred, Chloe, zice Julien și își așază mâinile pe umerii mei. O să te duc la ușa aia roșie. Să nu mai pierdem vremea, da? *On y va?*

Zâmbesc.

— *On y va.*

Mă ia de mână și mă conduce la râul învolburat ce traversează centrul orașului, unde zăresc din nou lacul albastru sclipitor și munții superbi. Numai că acum, că vremea s-a răcit un pic, un strat alb de zăpadă acoperă culmile cele mai înalte, făcându-le să arate și mai frumos.

Parcurgem străzile pietruite și ajungem la arcada de piatră pe care mi-o amintesc. Și mai încolo, iat-o. Ușa roșie.

— OK, am ajuns, zice Julien, furișând priviri de o parte și de alta a străzii. Trebuie să ne mișcăm iute și cu discreție, ca să nu fim văzuți. Nu vrem să dăm peste Ralph ori Sara înainte de a ne face un plan. Bun, îți amintești pe unde ai luat-o de aici?

Închid ochii și mă întorc cu mintea la noaptea aceea când văzusem fața mamei cu atâta claritate. În ultimele ore am încercat să recreez imaginea, în speranța că atunci când voi reveni în acest loc, mama se va ivi din nou și mă va conduce, într-un fel sau altul, unde vreau să ajung.

Dar când deschid ochii îmi dau seama că nu am nevoie de ea ca să-mi arate calea. O știu deja.

Îl trag pe Julien de mână și sprintez pe drumul pe care am mai fost, numai că de data aceasta cu încredere în mine și cu siguranță. Înaintăm prin labirintul de străduțe și măcar că toate casele din piatră arată la fel, când simt pielea de pe ceafă că mi se face de găină, știu că ne apropiem.

Cotim, cu mine trăgându-l pe Julien de mână, după ultimul colț dincolo de care îmi amintesc cu precizie că am văzut-o dispărând pe femeia cu păr castaniu-roșcat.

Dar inima îmi stă în gât atunci când, uitându-mă de-a lungul străzii, văd că toate casele au același tip de garaje mici, vopsite în gri-argintiu și cu lacăt dublu în partea de jos.

— Aici e? întreabă Julien, plimbându-și ochii peste cele minimum zece uși gri, toate la fel.

Dau din cap dezamăgită.

— Da, dar nu știu care-i casa. Din seara aia nu-mi amintesc decât de un garaj, nu de atât de multe. Ce facem? Le spargem rând pe rând?

Dar înainte ca Julien să apuce să răspundă, o ușă de garaj începe să se ridice.

Julien mă trage în umbra unei case și ne ascundem, așteptând să vedem cine iese din garaj.

Ușa e acum complet ridicată, dar dinăuntru nu răzbate nicio lumină, așa că nu ne putem da seama ce sau cine se află de partea cealaltă.

Dacă tot am ajuns până aici, Doamne, fă ca asta să fie casa, mă rog eu în tăcere, în speranța că, dacă mama ne-a condus până în acest loc, ne va ajuta în continuare.

Un braț umflat, tatuat se ivește. Respirația mi se accelerează, la fel și a lui Julien.

Asta e. Da, asta e. *Mulțumesc, mamă!*

În clipa când capul lui Ralph își face apariția din spațiul întunecat, o mașinuță albastră se năpustește pe aleea îngustă și oprește scrâșnind din roți drept în fața lui, iar o șuviță de păr lung și blond flutură pe geamul deschis.

Julien scoate din buzunar telefonul mobil, tastează ceva și mi-l vâă în palmă.

— Introdu numele străzii și apasă pe butonul de trimitere, îmi șoptește. Și indiferent ce se întâmplă, nu te mișca de aici. OK?

— Am înțeles.

Adrenalina îmi curge cu viteză prin vene, în timp ce-mi întind gâtul ca să văd indicatorul stradal albastru de pe casa de vizavi. Încerc să-mi stăpânesc tremurul mâinii și tastez numele străzii, apoi apăs pe „trimite”.

Ridic ochii și-i văd pe Ralph și iubita lui îndesând pe bancheta din spate a mașinii un obiect mare dreptunghiular înfășurat într-o pătură albastră. Nici urmă însă de Julien.

N-apuc să mă gândesc unde a plecat Julien ori cum intenționează să-i oprească pe cei doi care i-au furat tabloul, că un cilindru rece mă apasă pe tâmplă și un braț asudat mi se încolăcește în jurul gâtului. Inima îmi bubuie în piept și lacrimi îmi țâșnesc instantaneu din ochi.

— Să nu îndrăznești să sufli o vorbă, îmi șoptește o voce feminină la ureche în timp ce sunt împinsă spre mașină.

Recunosc imediat accentul — este Marie, Seducătoarea Australiană. Ține pistolul apăsător pe fruntea mea în timp ce înaintăm pe stradă, astfel încât suntem acum perfect vizibile pentru Ralph și iubita lui. Ochii mei aleargă frenetic dintr-o parte în alta, însă nici urmă de Julien.

O, Doamne! *Unde e?*

Marie îndepărtează țeava pistolului de pe fruntea mea și țintește drept în față, spre iubita cea minionă a lui Ralph.

Îmi las brațele și mâinile să cadă pe lângă corp și încerc să-mi stăpânesc tremurul, încerc să-mi spun că

totul va fi bine. Dar cu brațul lui Marie strângându-mă cu atâta forță de gât încât abia pot să respir și cu Julien de negăsit, panica mă cuprinde.

— Gura! se răstește Marie la Ralph, făcându-mă să tresar. Dacă vreunul din voi se mișcă un centimetru, vă împușc pe amândoi și o împușc și pe ea.

— Cine naiba e asta? latră Ralph, fără să-și dea seama că sora lui cea dementă ține un pistol îndreptat spre ei.

— Nu ți-o amintești? E prietena lui Julien, americanca. A, apropo, Julien! Unde ești? strigă Marie cu un glas turbat și tremurător. Unde te-ai ascuns? Te-am văzut acum un minut. Dacă ieși din ascunzătoare, micuța și prețioasa ta *américaine* nu va păți nimic.

Julien!

Julien nu apare, iar Marie înaintează, împingându-mă în față, până ce ajunge cu țeava pistolului la doar câțiva pași de nasul Sarei. Privirea de pe fața Sarei trece de la panică la groază absolută. Vocea înnebunită, disperată a lui Marie mă zgârie iarăși în urechi când își întoarce pistolul și-l flutură spre Ralph.

— Frate ticălos ce ești! Știi ce ai de gând: să pleci pentru totdeauna și să mă lași singură aici. După câte am făcut pentru tine, ai fi putut să-mi dai și mie o parte din banii pe care o să-i capeți pe tablou. Știi bine că n-am niciun ban. Că sunt *lefteră*.

— Marie, lasă pistolul jos, te rog, îi spune Ralph pe un ton ferm, stând cu pumnii încleștați de o parte și de alta a corpului.

Observ un licăr brusc în privirea lui Ralph, care se uită acum nu la fața lui Marie, ci la ceva din spatele capului ei, însă în clipa următoare Marie mă strânge și mai tare de gât. Mă strânge și mă tot strânge, făcându-mă să-mi pierd răsuflarea. Ultimul lucru pe care îl văd înainte ca întunericul să mă învăluie, iar aerul să refuze să mai pătrundă în pieptul care mi se înalță și coboară spasmodic este fața schimonosită de spaimă a Sarei. După care corpul meu se înmoaie, fața Sarei dispare și mă prăbușesc într-un ocean întunecat.

Un pocnet mă trezește brusc. Întorc capul într-o parte și o tuse violentă îmi străbate corpul. Îl văd pe Julien, la numai câțiva pași de mine, luptându-se să smulgă pistolul din mâinile lui Marie.

Când reușește, în fine, să îl recupereze din ghearele ei încheștate, Marie îl lovește peste braț și arma zboară din mâinile lui Julien înspre mine. Mă salt cu greu de pe pietrele tari care mi-au zdrelit spinarea și tușesc iarăși, iar gâtul și plămânii mei urlă de durere. Mijesc ochii și-l văd pe Ralph înghesuind tabloul în spatele mașinii și pe Sara cățărându-se pe scaunul pasagerului.

Mă arunc înainte, iau pistolul de pe jos, mă ridic împleticindu-mă în picioare, apoi alerg spre mașină. În clipa când Ralph și iubita lui trântesc portierele și pornesc motorul, țintesc spre cauciucurile din față și trag.

Forța reculului mă aruncă în spate, dar îmi revin rapid, țintesc cauciucurile din spate și las încă un glonț să șuiere pe aleea liniștită.

Și chiar în momentul când ochii lui Ralph iau foc, iar el se repede afară din mașină către mine, un sunet ascuțit de sirenă îl oprește din drum. Două mașini de poliție barează dintr-o dată aleea din ambele părți, blocându-ne.

Las pistolul să cadă și tresar când se izbește cu zgomot de pavaj. Julien a țintuit-o pe Marie cu brațele la spate, iar ea a încetat, în fine, să se zbată și se uită acum la polițiștii care coboară în fugă din mașini.

N-apuc să procesez toate evenimentele, când o figură familiară apare printre polițiștii în uniforme care aleargă către noi. Este Guillaume — fratele lui Julien și adevăratul agent secret din familia Dubois.

— Rahat, mârâie Ralph când Guillaume îl împinge cu fața în mașină și îi încătușează brațele la spate.

Un alt ofițer dă ocol mașinii și prinde cătușe și la mâinile Sarei, în timp ce un al treilea o salvează pe Marie din strânsoarea lui Julien și o arestează și pe ea.

Clatin din cap, incapabilă deocamdată să diger toate cele petrecute. Juhen se apropie de mine cu o expresie îngrijorată în ochii căprui. Îmi ia fața în mâini.

— Ești bine? mă întreabă.

Dau din cap.

— Așa cred.

— Cum de-ai știut să mânuiești pistolul? zice și fața îi trădează uluirea.

Un rânjel mi se strecoară pe buze.

— În adolescență, l-am rugat pe tata să mă învețe... *pentru orice eventualitate*, dacă se întâmpla ceva rău când eram singură acasă cu surorile mele.

Mă privește intens și ochii i se luminează.

— Chloe, ești incredibilă!

Obrajii mi se aprind la atingerea mâinilor sale puternice pe pielea mea..., inima mi se încălzește când îl văd cum se uită la mine, ca și cum n-ar mai fi privit pe nimeni așa înainte.

După care Julien se apleacă și își apasă buzele peste ale mele într-o izbucnire violentă de pasiune și dorință, mâinile lui îmi mângâie părul și brațele lui solide mă înfășoară și mă strâng.

Mă relaxez în îmbrățișarea lui, incapabilă să mă mai gândesc la orice altceva, și mă las învăluită de parfumul lui masculin și sexy.

După ce buzele noastre se desprind și îmi recapăt răsuflarea, mă uit adânc în ochii lui.

— Și acum?

Își strecoară brațele în jurul mijlocului meu și, trăgându-mă și mai tare la pieptul lui, își trece buzele peste gâtul meu, apoi își croiește drum spre claviculă, făcându-mă să uit cu totul de durerile din ceafă și de respirația gâfâită din momentele când Marie m-a strâns de gât.

— Mă gândeam să te scot în oraș la un restaurant bun, ca să luăm cina și să sărbătorim. Am putea rămâne peste noapte la Annecy. Voi rezerva o cameră la Splendid Hôtel. Cum ți se pare?

Râd și-mi trec mâinile prin părul lui castaniu mătăsos.

— Splendid.

Însă în timp ce mâinile lui Julien continuă să se plimbe cercetătoare pe spatele meu, oprindu-se numai când ajung la șolduri, mă aplec și îi șoptesc la ureche:

— Știi ceva? Ce-ar fi să sărim peste cină...? Nu prea mi-e foame.

Scoate un hohot de râs adânc din gâtlej și mă sărută iarăși pe obraz. Îi urmărim pe doi dintre polițiști descărcând tabloul familiei Dubois din mașina lui Ralph și mânându-i pe infractori spre închisoare, unde sper că vor petrece cât mai mult timp.

Guillaume apare lângă noi, îl bate pe Julien pe umăr, apoi ridică o sprânceană în direcția mea.

— Văd că nu v-a luat mult să vă decideți să reveniți în Franța.

Un râs din toată inima îmi scapă dintre buze și simt că nervii mei, în fine, s-au calmat.

— Chloe e cea care mi-a arătat locul unde a fost ținut ascuns tabloul, zice Julien, radiind de mândrie.

Privirea plină de curiozitate a lui Guillaume se oprește din nou asupra mea.

— Fratele meu mai mare și-a găsit și el, în fine, perechea. Să vă spun ceva, domnișoară Turner, nu veți întâlni om mai loial ca Julien. V-o garantez.

— Poți să-mi spui Chloe, zâmbesc eu.

Râde.

— Haideți, vă duc cu mașina oriunde vreți să ajungeți. Și mă ocup eu ca tabloul să fie transportat înapoi la vie. Sunt sigur că *Maman* va fi foarte bucuroasă.

Julien își bate fratele mai mic pe spate și îi mulțumește, în timp ce ne îndreptăm toți trei spre mașina de poliție.

Îl iau pe Julien de mână, însă când dau să urc pe bancheta din spate, o străfulgerare de păr castaniu-roșcat ondulat îmi ia ochii. Îmi răsucesc brusc capul... dar a dispărut.

Îmi înalț ochii spre cerul albastru senin pe care plutesc încetișor nori albi pufoși, iar razele calde de soare îmi mângâie fața și în clipa asta știu cu certitudine că niciodată nu mă voi mai simți singură pe lume și neajutorată.

Mama a fost tot timpul lângă mine, veghindu-mă, îndrumându-mă și dându-mi curajul de a ieși din starea de amorțeală pentru a-mi asuma riscuri, pentru a-mi trăi viața *cu adevărat*.

Așa că, rostind în gând un *mulțumesc* către mama mea cea frumoasă, care m-a călăuzit pe această cărare imprevizibilă și uneori de-a dreptul nebunească, arunc pe fereastră orice pretenții de gândire rațională și, luând mâna care mi-a fost întinsă, mă avânt spre un viitor plin de aventuri și pasiune, spre o viață magică pe care nici în visurile mele cele mai îndrăznețe nu mi-am imaginat-o.

EPILOG

De la: Angela Kelly

Către: Chloe Turner

Trimis: sâmbătă, 8 octombrie, la 1:00 a.m.

Subiect: Fosta ta șefă își caută cu disperare un iubit francez.

Chloe,

Mi-a ajuns la ureche zvonul cum că nunta a fost mutată în Franța și că un fost escroc francez nemaipomenit de sexy a luat locul vechiului mire.

Am două întrebări presante pentru tine:

1) Unde e invitația mea?

2) Fostul escroc francez nemaipomenit de sexy n-are cumva vreun frate? Dacă da, nu te obosi să-mi mai trimiți invitația. O să sar în primul avion spre Franța.

Angela Kelly

Kelly and Rain Premier Event Planning

Washington, DC

P.S. Când sunteți în pat, îți vorbește murdar în franțuzește? Și înțelegi ce-ți spune? Sau nici nu-ți pasă? Vive la France, surioară!